Έτος Ε'

Τεῦχος 101ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελὶς

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΕΣ ΕΚΔΡΟΜΕΣ

Ἄθως, τὸ Ἅγιον Ὄρος, ὑπὸ κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου, Ἀστυνομικοῦ Δ/ντοῦ Α' 4887

ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Ἡ Ἁγία Γραφὴ καὶ ἡ ἐπιστήμη, διάλεξις δοθεῖσα τὴν 5ην Ἰουλίου 1957, εἰς τὴν Ἀστυνομικὴν Σχολήν, ὑπὸ τοῦ Συμβούλου τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου καὶ διδάκτορος τοῦ Δικαίου κ. Δημητρίου Μαγκριώτη 4907

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Τεχνάσματα καὶ κατασκοπία, ὑπὸ κ. Ἀλ. Κροκίδη, Ἀστυνόμου Β' 4929

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Τὸ κάλεσμα, ὑπὸ κ. Σ. Χανδρῆ..... 4924

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

Πάτρα—Ἡ ἀρχοντοπούλα τῆς Πελοποννήσου, ὑπὸ κ. Σωκ. Ἀλεξοπούλου, Ἀρχιφύλακος 4925

Ἀναμνήσεις ἐπὶ τῇ συμπληρώσει ἐτους ἀπὸ τῆς ἀποφοιτήσεως ἐκ τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων, ὑπὸ κ. Σ. Πούλου, Ὑπαστυνόμου Β' 4922

ΔΙΕΘΝΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Χαμένα σκυλιά, χωρὶς περιλαίμιο, ὑπὸ Qil. Cesbron, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» (συνέχεια) 4932

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 4934α

Σημείωσις. Λόγῳ πληθώρας ὕλης ἡ συνέχεια τῆς μελέτης : Ἱστορικὰ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ ἑπόμενον τεῦχος.

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

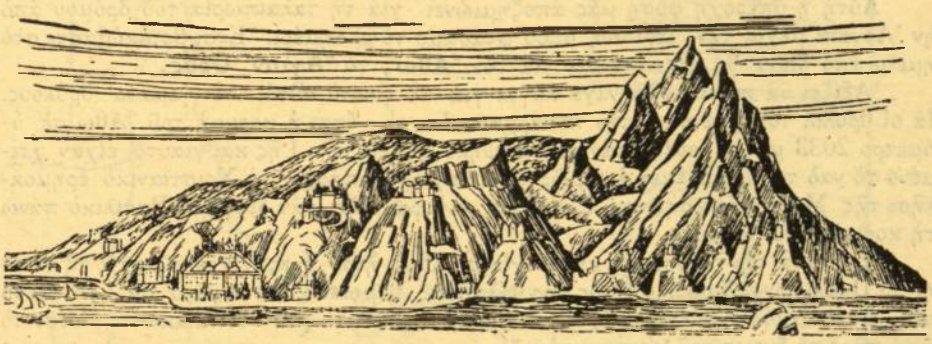
Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40 — Ἀθῆναι (τηλ. 52-512)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΕΡΙΜΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ — ΤΜΗΜΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ, ΟΔΟΣ ΝΕΙΤΥ 17, ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.—Ἑξάμηνος δραχμαὶ 36.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἑξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ Ε'. | ΑΘΗΝΑΙ, 1 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1957 | ΤΕΥΧΟΣ 101ΟΝ

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΕΣ ΕΚΔΡΟΜΕΣ

ΑΘΩΣ ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΥΠΟ Α. Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ

ΠΟΡΕΙΑ ΠΡΟΣ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

Τούτη τὴ φορὰ ὁ τεράστιος μαγνήτης τοῦ **Ἄθωνα**, τοῦ **Ἁγίου Ὄρους** ὅπως εἶναι γνωστός, μᾶς τραβοῦσε μὲ δύναμη.

Τὸ Σάββατο, 20 Ἰουλίου 1957, στὶς 6 τὸ πρωΐ, τὰ ἀναπαυτικὰ πούλμαν ξεκινοῦν μὲ ὅλους τοὺς Ἀξιωματικοὺς καὶ τοὺς δοκίμους τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων.

Ἡ πορεία γιὰ τὸν Ἄθω εἶναι μεγάλη, μὰ καὶ ἡ ἐσωτερικὴ ἀνησυχία μας, ἕνα εἶδος θρησκευτικῆς συγκινήσεως, ποὺ νοιώθουμε αὐτὴ τὴ στιγμή, κορυφώνεται.

Προορισμὸς γιὰ τὴν πρώτη μέρα τῆς πορείας μας εἶναι ἡ Θεσσαλονίκη.

Ἡ διαδρομὴ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα μέχρι τὴν πρωτεύουσα τῆς Βόρειας Ἑλλάδας, ποὺ τόσες φορὲς τὴν ἔχουμε κάνει, μᾶς δίνει τούτη τὴν ἐποχὴ καινούργιες εἰκόνες τῆς ἄφθαστης Ἑλληνικῆς φύσης. Μὰ ὅλα τὰ βλέπουμε σὰν σὲ κινηματογραφικὸ φίλμ γιατὶ τρέχουμε διαρκῶς, τρέχουμε νὰ φτάσουμε τὸ γρηγορώτερο στὸν προορισμό μας.

Ἀθήνα, Θήβα, Λειβαδιά, Λαμία, Φάρσαλα, Λάρισα, Τύρναβος, Ἐλασσῶνα, Σέρβια, Κοζάνη, Βέρροια, Θεσσαλονίκη.

Κάμποι, βουνά, ποτάμια, λαγκαδιὲς καὶ ρουμάνια, ἀπ' ὅπου περνοῦμε, μᾶς κάνουν ν' ἀλλάζουμε διαρκῶς σκηνοθεσία καὶ αἰσθήματα· γιατὶ ἐνῶ τρέχουμε στὸν ὁλόχρυσο, τούτη τὴν ἐποχή, Θεσσαλικὸ κάμπο, μὲ μιᾶς ἀνεβαίνουμε στὸ Βέρμιο ἀνάμεσα στὸ πυκνὸ δάσος καὶ σταματᾶμε στὴ Ζωοδόχο Πηγὴ σ' ἕνα ὑψόμετρο

1360 μέτρα, γιὰ νὰ θαυμάσουμε ἀπὸ ἐκεῖ ἕνα ὑπέροχο θέαμα καὶ νὰ πιοῦμε τὸ κρουσταλένιο νερὸ τῆς πηγῆς. Ἦταν ἀργὰ τὴ νύχτα ὅταν φτάσαμε στὴ Θεσσαλονίκη. Πήγαμε κατ' εὐθεῖαν στὰ ξενοδοχεῖα, ὅπου διανυκτερεύσαμε.

***

ΙΕΡΙΣΣΟΣ—ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

Μὲ δυὸ λεωφορεῖα τῆς γραμμῆς ξεκινᾶμε στὶς 5 τὸ πρωῒ τὴν Κυριακή. Ὁ δρόμος γιὰ τὴ Ἱερισσὸ σχίζει στὴ μέση τὴ Χαλκιδικὴ Χερσόνησο καὶ περνάει ἀπὸ δασωμένα βουνὰ μὲ ἄφθονα νερά. Τούτη ἐδῶ ἡ βλάστηση διαφέρει ἀπὸ ἐκείνη στὴν ἄλλη Ἑλλάδα, γιατὶ εἶναι πλούσια μὲ λογῆς-λογῆς δέντρα καὶ θάμνους. Κάπου-κάπου βλέπουμε ἀνθισμένες παπαροῦνες καὶ νομίζουμε πὼς σὲ τοῦτο τὸν τόπο ὑπάρχει διαρκὴς ἄνοιξη.

Αὐτὴ ἡ ὑπέροχη φύση μᾶς ἀποζημιώνει γιὰ τὴ ταλαιπωρία τοῦ δρόμου ἀπὸ τὴν Ἀρναία μέχρι τὴν Ἱερισσό, ὅπου φτάσαμε τὸ μεσημέρι. Ἔτσι βρισκόμαστε στὸ σημεῖο ἀπὸ ὅπου θὰ ξεκινήσουμε γιὰ τὸν **Ἄθω, τὸ Ἅγιον Ὄρος.**

Ἀξίζει νὰ ποῦμε ἐδῶ λίγα λόγια γιὰ τὸ βουνὸ αὐτό, τὸ γεμᾶτο θρύλους. Μὰ οἱ θρῦλοι του φτάνουν στὴν πανάρχαια ἐποχή, ὅταν ἡ κορυφὴ τοῦ Ἄθω σὲ ὑψόμετρο 2033 μέτρα νομίζονταν τὸ πιὸ ψηλὸ σημεῖο τῆς Γῆς καὶ γιαυτὸ εἶχαν χτισμένο τὸ ναὸ τοῦ Διός, ἐκεῖ ἀκριβῶς ὅπου σήμερα ὑπάρχει τὸ Χριστιανικὸ ἐρημοκλῆσι τῆς Μεταμόρφωσης τοῦ Σωτῆρος, ποὺ φαντάζει σὰν διάδημα Βασιλικὸ πάνω στὴ κορυφὴ τοῦ Ἄθω.

Καὶ κατὰ τὴν Ἑλληνικὴ μυθολογία ὁ Ἄθως ἦταν ἕνας γίγαντας ἀπὸ τὴ Θράκη. Ὁ Ποσειδώνας ὅμως, ὁ Θεὸς τῆς θάλασσας, θύμωσε κάποια μέρα μαζί του τόσο πολύ, ὥστε ξεκόλλησε ἕνα βράχο, τὸν ἔρριξε πάνω του καὶ τὸν πλάκωσε. Ἔτσι τὸ βουνὸ πῆρε τὸ ὄνομα τοῦ γίγαντα αὐτοῦ.

Ἐκεῖ στὰ νερὰ τοῦ Ἄθω κατὰ τὰ 493 π.Χ., ὅταν ἐξεστράτευσε ὁ Δαρεῖος τῶν Περσῶν γιὰ νὰ καταλάβῃ τὴν Ἑλλάδα, συνάντησε τέτοια τρικυμία, ὥστε ὅλος ὁ στόλος του ποὺ τὸν κυβερνοῦσε ὁ Μαρδόνιος πνίγηκε καὶ χάθηκε. Ὕστερα ἀπὸ λίγα χρόνια ὁ γυιός του ὁ Ξέρξης, ποὺ ξεκίνησε ξανὰ γιὰ τὴν Ἑλλάδα, θέλησε ν' ἀνοίξῃ μιὰ διώρυγα γιὰ νὰ περάσῃ ὁ περσικὸς στόλος καὶ ν' ἀποφύγῃ νέα καταστροφή, μὰ δὲν τὰ κατάφερε.

Λένε ἀκόμη πὼς ἕνας ἀρχιτέκτονας τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου τοῦ ζήτησε τὴν ἄδεια νὰ λαξέψῃ τὸ βουνὸ κατὰ τέτοιο τρόπο, ὥστε νὰ τὸ μετασχηματίσῃ σὲ ἀνδριάντα ποὺ νὰ δείχνῃ τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρο νὰ κρατάῃ στὴ μιά του παλάμη ὁλόκληρη μιὰ πόλη καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη παλάμη νὰ τρέχῃ τὸ ποτάμι καὶ νὰ χύνεται στὴ θάλασσα· ἀλλὰ ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος δὲν δέχτηκε τὴν πρόταση αὐτὴ γιατὶ τὴ θεώρησε ἀλαζονική.

Στὰ πρῶτα χρόνια τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀρκετοὶ πιστοὶ στὴ νέα Θρησκεία κατέφυγαν στὸν Ἄθω. Λένε μάλιστα, πὼς καὶ ἡ ἴδια ἡ Παναγία πέρασε ἀπὸ ἐκεῖ καὶ ἔκανε χριστιανοὺς καὶ τοὺς ἄλλους κατοίκους.

Μὰ ὁ Ἄθως στοὺς χρόνους τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας ἔγινε τὸ κέντρο τοῦ Ὀρθόδοξου μοναχισμοῦ, καὶ ὕστερα ἀπὸ τὴν πτώση τοῦ Βυζαντίου διατήρησε ἄσβεστη τὴν ἱερὴ φλόγα τῆς Ἐθνικῆς καὶ Θρησκευτικῆς πίστεως, ποὺ ὡδήγησε στὴν Ἐλευθερία. Γιαυτὸ εἶναι ἀπέραντη ἡ εὐγνωμοσύνη ἡμῶν τῶν Ἑλλήνων πρὸς τὴν Ἐκκλησία μας, ποὺ διαρκῶς θὰ μᾶς ἐμπνέῃ μὲ τὸ μεγάλο δίδαγμά της, ὅτι ἡ Ἐλευθερία σὰν δύναμη τῆς ψυχῆς, ποὺ εἶναι, νεκρώνεται ἐὰν δὲν ἀσχολούμεθα διαρκῶς μὲ αὐτήν.

Οἱ μοναχοὶ τοῦ Ἄθω ἀποτελοῦν καὶ αὐτοὶ ἕνα τμῆμα τῆς ἀδιαίρετης Ὀρθοδόξου Χριστιανικῆς Ἐκκλησιᾶς καὶ ἐπετέλεσαν πλήρως τὸν προορισμό τους μέχρι σήμερα.

Γιὰ τὴν Ἑλληνικὴ λοιπὸν Ἐκκλησιὰ ὑπάρχει τὸ παρελθόν· ὑπάρχει τὸ παρόν· θὰ ὑπάρξῃ ἀσφαλῶς καὶ τὸ μέλλον, γιὰ νὰ δείχνῃ κατὰ τὴ διαδρομὴ τοῦ χρόνου, τὴν

ἀλήθεια τῶν λόγων τοῦ **Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου**, ὅτι αὕτη: «πολεμουμένη νικᾷ· » ἐπιβουλευομένη περιγίνεται· ὑβριζομένη λαμπροτέρα καθίσταται· κλυδωνίζεται » ἀλλ' οὐ καταποντίζεται· χειμάζεται ἀλλὰ ναυάγιον οὐχ ὑπομένει· παλαίει οὐχ » ἡττᾶται».

***

ΟΙ ΑΚΟΛΟΥΘΙΕΣ ΣΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

Ὅποιος πῆγε στὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ δὲν παρακολούθησε τὶς ἱερὲς ἀκολουθίες, δὲν γνώρισε τὴν ψυχὴ καὶ τὸ πνεῦμα, ποὺ κυριαρχεῖ ἐκεῖ πάνω.

Ὅταν μέσα στὴν ἀπόλυτο ἡσυχία τῆς νύχτας ἀρχίζει τὸ σήμαντρο νὰ σκορπᾷ τοὺς ὑποβλητικούς ἤχους του, οἱ μοναχοὶ βγαίνουν ἀπὸ τὰ κελιά τους καὶ ἀμίλητοι πᾶνε στὴν Ἐκκλησιά. Μπῆκα καὶ γὼ μαζί τους. Ὅλα, τὴν ὥρα ἐτούτη, εἶναι γε-

μᾶτα ἀπὸ πίστη, ἀπὸ φόβο Θεοῦ καὶ ἀπὸ μυστικοπάθεια. Δύο-τρία καντυλάκια στὸ εἰκονοστάση φωτίζουν ἐλαφρὰ τὴν Ἐκκλησιά. Οἱ μοναχοὶ φορῶντας τὶς ὁλόμαυρες φορεσιές, μὲ τὶς πολύπλοκες πτυχώσεις πέρνουν θέσεις στὰ στασίδια καὶ προσεύχονται σιωπηλοὶ ὅλοι. Ἀλλὰ ἐδῶ προσευχὴ σημαίνει συγκέντρωση, ἐσωτερικὴ περισυλλογή, ἀφιέρωση τῆς ψυχῆς στὴν αἰωνιότητα καὶ συγχρόνως εὐχαριστία πρὸς τὸ Θεό.

Ὢ!! πόσο εὐτυχισμένοι εἶναι οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, ποὺ διατηροῦνε μέσα τους κάτι ἀπὸ τὴν ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ καὶ στὰ στήθια τους φωλιάζει ἀκόμη τὸ μυστήριο.

Αὐτοὶ μὲ τὴν ἀπέραντο πίστη τους γνωρίζουν περισσότερα, ἀπ' ὅσα δίνουν σὲ μᾶς τοὺς ἄλλους οἱ αἰσθήσεις καὶ ἀπὸ ὅσα εἴμαστε σὲ θέση νὰ ἐκτιμήσουμε.

Παρακολουθῶ μὲ συγκίνηση τὴν προσευχὴ τῶν μοναχῶν, ὡς ποὺ ἀρχίζει ἡ ἱερὴ λειτουργία, ὁ Ὄρθρος.

Ὁ κανονάρχης, πηγαίνοντας πότε στὸ δεξιὸ καὶ πότε στὸ ἀριστερὸ ἀναλόγιο, κανοναρχοῦσε μπρὸς στοὺς ψαλτάδες καὶ κεῖνοι ψέλνανε. Μὰ κατόπιν ἀπὸ τὴ θέση ποὺ βρίσκονταν οἱ μοναχοὶ ἔλεγεν ὁ καθένας τὴν ἀνάλογη προσευχὴ ἢ ψαλμῳδία.

Ὅλη αὐτὴ ἡ λειτουργία, στὸ μισοσκόταδο καὶ μὲ τὴν ἐξαΰλωση ποὺ παρουσιάζουν οἱ Μοναχοί, σὲ κάνει ἄθελα νὰ πιστέψῃς.

Ἡ εἰκὼν τῆς Θεοτόκου «**Ἡ Κτιτόρισσα**».

Ὁ Βίκτωρ Οὐγκὼ γράφει κάπου ὅτι: «χρειάζονται οἱ προσευχόμενοι διὰ τοὺς μὴ προσευχομένους».

Αὐτὴ τὴ βαθύτερη ἀνάγκη τὴν ἐπραγματοποίησεν ὁ Χριστιανικὸς Μοναχισμὸς ἀπὸ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς Θρησκείας τοῦ Ναζωραίου. Οἱ μοναχοὶ ἔχουν δόγμα νὰ προσεύχωνται γιὰ τὸν ἑαυτό τους καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους, ποὺ δὲν προσεύχονται.

Ὁ Ὄρθος κρατάει ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα μέχρι τὰ ξημερώματα, δηλαδὴ μέχρι τῆς 6 π.μ. καὶ ἀμέσως στὴ συνέχεια ἀρχίζει ἡ πρωϊνὴ λειτουργία ποὺ κρατάει δύο ὧρες ἀκόμη.

Ἀλήθεια! πόση πίστη χρειάζεται γιὰ νὰ προσεύχεται κανεὶς τόσες ὧρες!!!

Ἡ πίστη αὐτὴ τῶν Μοναχῶν, ἐπιβάλλει τὸ σεβασμὸ στὴ συνείδηση ὄχι μόνον τῶν ἀθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν Χριστιανῶν, ποὺ εἶναι ἀπαισιόδοξοι καὶ κλονίζονται στὴν ἄσκηση τῆς ἀρετῆς, καὶ ἀποδεικνύει ὅτι τὸ ἀπαράμιλλο τῆς ὡραιότητος τοῦ Χριστιανισμοῦ βρίσκεται στὴν ἐκουσία θυσία.

***

ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΣΤΙΣ ΙΕΡΕΣ ΜΟΝΕΣ

Ἀπὸ τὴν Ἱερισσὸ μὲ βενζινόπλοιο ξεκινήσαμε στὶς 12 τὸ μεσημέρι τῆς Κυ-

ριακῆς καὶ στὶς 4 τὸ ἀπόγευμα φτάσαμε στὴν ἀποβάθρα τῆς Μονῆς Βατοπεδίου, ὅπου μᾶς ὑπεδέχθη ὁ Ἱερομόναχος Θεόφιλος, μὲ τὸν Ὑπομοίραρχο τῆς Ὑπηρεσίας Ἀλλοδαπῶν κ. Νικηφόρο Μυλωνάκο, ποὺ μᾶς συνώδευσε παντοῦ.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη βρισκόμαστε στὸ Ἅγιον Ὄρος.

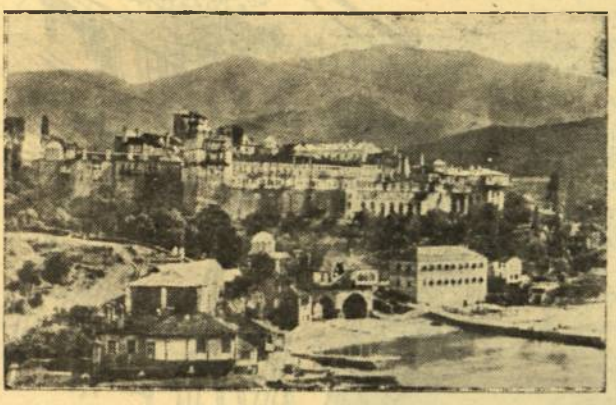
Ἔτσι ποὺ σηκώνουμε τὰ μάτια μας ἀντικρύζουμε ἕνα πανόραμα. Ἕνα δάσος. Μὰ ὄχι δάσος, μᾶλλον ἕναν ἀπέραντο κῆπο. Φαντασθῆτε τὸ Βασιλικὸ Κῆπο τῆς Ἀθήνας σὲ μιὰ φυσικὴ κατάσταση νὰ σκεπάζῃ ὁλόκληρο τὸ ἀπέραντο βουνό. Κι' ὅταν ἀνεβαίνουμε πρὸς τὴ Μονὴ νοιώθουμε τὴν πραγματικότητα. Ὅτι δηλαδὴ βρισκόμαστε στὸ πιὸ ὡραῖο κομμάτι τῆς Ἑλλάδας, βρισκόμαστε στὸν Παράδεισο τῆς Ἑλληνικῆς φύσης.

Τὰ βενζινόπλοια μὲ τοὺς δοκίμους Ὑπαστυνόμους ξεκινοῦν ἀπὸ τὴν Ἱερισσὸ γιὰ τὸ Ἅγιον Ὄρος.

Οἱ πλαγιὲς εἶναι σκεπασμένες μὲ θεόρατα πλατάνια, μὲ ἀγριοκαστανιές, μὲ καρυδιές, μὲ φουντουκιὲς γεμᾶτες καρπούς, μὲ φλαμουριές, μὲ καταπράσινη φτέρη, μὲ θεριεμένα σμέρτα, μὲ ἀγριοχαρουπιές, μὲ βάγια, μὲ ἔλατα, μὲ κέδρα, μὲ ἄφθονο πύξο καὶ μὲ ὅ,τι φαντασθῇ κανείς.

Ὁ Ἱερομόναχος Θεόφιλος μᾶς ὁδηγεῖ στὸν ξενώνα, ἀλλὰ ἐμεῖς ἀκούσαμε κάτι ψαλμῳδίες στὴν Ἐκκλησιά, καὶ σὰν μάθαμε ὅτι κείνη τὴν ὥρα γίνονταν Ἑσπερινός, ζητήσαμε νὰ πᾶμε στὴν Ἐκκλησιὰ νὰ παρακολουθήσουμε. Ἔτσι καὶ ἔγινε! Μπαίνοντας μέσα καὶ παρακολουθῶντας τὴν ὑποβλητικὴ καὶ μυστηριακὴ ἱεροτελεστία, νοιώσαμε ὅτι ἐδῶ στὸ Ἅγιο Ὄρος χρειάζεται πρῶτα ἀπ' ὅλα πίστη καὶ ἀγάπη. Χωρὶς τὰ ἐφόδια αὐτὰ τῆς ψυχῆς, θὰ τὸ δῇ κανεὶς τὸ Ἅγιο Ὄρος σὰν ἕνα τεράστιο Βυζαντινὸ Μουσεῖο καὶ τίποτε ἄλλο.

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Βατοπεδίου.

Μετὰ τὸν Ἑσπερινὸ μᾶς ὡδήγησαν στὸν ξενώνα, ὅπου μᾶς δέχτηκαν μὲ καλωσύνη καὶ χαρὰ καὶ τὰ ἄλλα μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς, ὁ Ἱερομόναχος Νικόλαος καὶ ὁ Ἱερομόναχος Γεννάδιος, γιατὶ ἡ Μονὴ αὐτὴ εἶναι ἰδιόρρυθμος.

Μὲ ἀπόλυτη τάξη προσεφέρθη γλυκό, ποτὸ καὶ καφές. Κατόπιν βγήκαμε στὸν ἐξώστη ν' ἀποθαυμάσουμε τὴ φύση ποὺ δὲν ἔχει τὸ ταῖρι της.

Μὰ ὁ ξενώνας τοῦ Βατοπεδίου, τὸ ἀρχονταρίκι ὅπως τὸ λένε δῶ πέρα, δὲν ἔχει τὸ ὅμοιό του σ' ὅλο τὸ Ἅγιο Ὄρος. Μιὰ τεράστια ὁμορφοστολισμένη σάλα, μὲ καναπέδες καὶ πολυθρόνες ἀναπαυτικές. Ἕνα τεράστιο χαλὶ στρωμένο στὴ μέση καὶ διάδρομοι γαλάζιοι μὲ τὸ δικέφαλο ἀετὸ καὶ τ' ἀρχικὰ ψηφία τοῦ μοναστηριοῦ Ι. Μ. Β. δίνουν τὴν ἐντύπωση ὅτι βρίσκεται κανεὶς σὲ ξενοδοχεῖο πολυτελείας. Βέβαια, ἂς μὴ σκεφθῇ κανεὶς ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀσυμβίβαστα στὴ μοναχικὴ ζωή. Ἡ πολυτέλεια αὐτὴ γίνεται γιὰ τοὺς ξένους, γιατὶ οἱ Βατοπεδινοὶ εἶναι ξακουσμένοι γιὰ τὴ φιλοξενία τους καὶ θέλουν ὅποιος περάσει ἀπὸ ἐκεῖ νὰ μὴ στερηθῇ τίποτε.

Ὁ Ἱερομόναχος Θεόφιλος μετὰ τοῦ Διοικητοῦ τῆς Σχολῆς κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου, τοῦ αἰδεσιμωτάτου πατρὸς Α. Δαμήλου καὶ τῶν δοκίμων, στὴν αὐλὴν τῆς Μονῆς Βατοπεδίου.

Ἀφοῦ ξεκουραστήκαμε, μᾶς ὡδήγησε ὁ Ἱερομόναχος Θεόφιλος νὰ ἐπισκεφθοῦμε τὴν Ἐκκλησιὰ καὶ τὰ ἱερὰ κειμήλια.

Μᾶς ἔδειξε τὰ θαυμάσια μωσαϊκά, ποὺ εἶναι καὶ τὰ μοναδικὰ ποὺ σώθηκαν στὸ Ἅγιο Ὄρος. Εἶναι ἡ Παρθένος μαυροφορεμένη πάνω σὲ χρυσὸ βάθος, ποὺ δέχεται τὴ θεία ἀγγελία. Ἡ Παρθένος αὐτὴ τοῦ Βυζαντινοῦ ζωγράφου εἶναι πλᾶσμα ὑπερκόσμιο, πνευματικό, Θεῖο. Κάνοντας κάποιος κριτικὴ, λέει: « εἶναι ἀδύνατο νὰ φαντασθῇ κανεὶς » πόσο σαγηνεύει τὸ αἴνιγμα ἑνὸς » ὄντος, ποὺ εἶναι τόσο κοντὰ στὸν » ἄνθρωπο, ἐνῷ ἔχει τὴ γλυκύτητα » τῆς λαϊκῆς παρθένου, τὸ μελαγ- » χολικὸ χαμόγελο τῆς ἀρετῆς, συγ- » χρόνως δὲ κάποια Αἰγυπτιακὴ ἀ- » καμψία στὸ περίγραμμα, μιὰ περί- » εργη ἁπλοϊκότης στὸ σχέδιο, τὸ » ἀπομακρύνει τόσο ἀπὸ τὰ πλάσμα- » τα τοῦ κόσμου αὐτοῦ!»

Τμῆμα τοῦ ἐξώστου τῆς Μονῆς.

Μᾶς ἔδειξε ὕστερα τὰ περίφημα ψηφιδωτὰ μικρὰ εἰκονίσματα τῆς Ἁγίας Ἄννης καὶ τῆς Σταυρώσεως τοῦ Σωτῆρος, ποὺ εἶναι ἀριστουργήματα μικρογραφικά.

Κατόπιν προσκυνήσαμε τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Βηματάρισσας ἢ Κτιτόρισσας. Τὴν εἰκόνα αὐτή, ὅταν οἱ βάρβαροι κατάστρεψαν τὸ μοναστῆρι, οἱ μοναχοὶ

τὴν ἔρριξαν στὸ πηγάδι μὲ μιὰ λαμπάδα ἀναμμένη. Ἡ παράδοση λέει, ὅτι ὕστερα ἀπὸ πολλὰ χρόνια βρέθηκε ὄχι μόνον ἡ εἰκόνα χωρὶς νὰ πάθῃ καμμιὰ βλάβη, ἀλλὰ καὶ ἡ λαμπάδα ἀναμμένη ὅπως τὴν εἶχαν ρίξει.

Κατόπιν προσκυνήσαμε τὴν Ἁγία Ζώνη τῆς Παναγίας, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ κυριώτερο ἱερὸ κειμήλιο τῆς Μονῆς. Κατόπιν μᾶς ἔδειξε τὰ «νινία» τῆς Αὐτοκρατείρας Θεοδώρας, ποὺ εἶναι ἕνα ἀσημένιο κουτάκι, τὸ ὁποῖον ἔχει μέσα μικρὰ εἰκονίσματα τῆς Αὐτοκρατείρας, ποὺ αὐτὴ τὰ ἔκρυβε ἐκεῖ ἐπειδὴ ὁ ἄντρας της ὁ Αὐτοκράτωρ Θεόφιλος ἦταν εἰκονομάχος.

Τελευταία μᾶς ἔδειξε τὸν Ἰασπιν. Εἶναι ἕνα κύπελλο ὕψους 25 ἑκατοστῶν καὶ πλάτος 20, ἄβαθο μὲ χρυσῆ βάση καὶ δύο χρυσᾶ φίδια ἀντὶ λαβῶν. Τὸ κοίλωμα, δηλαδὴ τὸ κυρίως κύπελλο εἶναι καμωμένο ἀπὸ κρᾶμα χημικὸ πολυτίμων λίθων, ποὺ παρουσιάζει κιτρινωπὴ ὄψη, διαφάνεια ὅπως ὁ ἀλάβαστρος, νερὰ αἱματόχροα σὰν ρουμπίνι καὶ ἄλλα πρασινοφέγγοντα ὅπως τὸ ζαφεῖρι. Σ' ὅλο τὸ κόσμο δὲν ὑπάρχει ὅμοιό του.

Ἀφοῦ τελειώσαμε τὴν ἐπίσκεψη, συζητήσαμε μὲ τὸν Ἱερομόναχο Θεόφιλο διάφορα θέματα καὶ διαπιστώσαμε ὅτι οὗτος ἀποτελεῖ κεφάλαιον γιὰ τὸ Ἅγιον Ὄρος. Ὅταν βράδυασε μᾶς ὡδήγησε στὴν τραπεζαρία, ὅπου παρετέθη τὸ δεῖπνον. Ἐντύπωσιν προκαλεῖ ἡ ἀπόλυτη τάξη. Ὅπως ἐτόνισα στὸν Ἱερομόναχο Θεόφιλο, τὴν τάξη αὐτὴ θὰ τὴν ἐζήλευε τὸ κοσμικώτερο ἑστιατόριο τῆς πρωτεύουσας. Καὶ ὅμως τὰ πάντα ἐδῶ τὰ χειρίζονται καλόγηροι ποὺ παρουσιάζονται κοινωνικώτεροι ἀπὸ ὅλους μας, στὸ ζήτημα τῆς φιλοξενίας καὶ τῆς συμπεριφορᾶς. Μετὰ τὸ γεῦμα καὶ τὶς καθιερωμένες εὐχές, πήγαμε στοὺς κοιτῶνες ποὺ μᾶς καθώρισαν.

Τὸ πρωῒ μᾶς ἐσέρβιραν καὶ πάλι γλυκὸ καὶ καφέ, καὶ ἀφοῦ εὐχαριστήσαμε ὅλους ξεκινήσαμε μὲ τὸ βενζινόπλοιο γιὰ τὴν Ἱερὴ Μονὴ τοῦ Παντοκράτορος.

***

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

Στὶς 8.30' τῆς Δευτέρας (22-7-1957) φτάσαμε στὸ ὡραιότατο λιμανάκι τῆς Μονῆς Παντοκράτορος. Σὰν πάτησε τὸ ποδάρι μας στὸ δρομάκι ποὺ ὁδηγοῦσε στὸ μοναστῆρι, ἄρχισαν νὰ χτυποῦν οἱ καμπάνες καὶ μᾶς ὑπεδέχθη γελαστὸς καὶ χαρούμενος ὁ Ἡγούμενος Ἀθανάσιος.

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Παντοκράτορος.

Τὸ μοναστῆρι αὐτό, ποὺ χτίστηκε τὸ 13ο αἰῶνα, ἔχει πολὺ ὡραία ἀρχιτεκτονική. Στὶς τοιχογραφίες διακρίνονται μερικὲς ἀξιόλογες ἁγιογραφίσεις, ὅπως ἡ Κοίμηση τῆς Θεοτόκου, ὁ Πρόδρομος κλπ. Ἐπίσης ὡραιότατες εἶναι οἱ εἰκόνες τῆς Θεοτόκου Γερόντισσας, ἡ Θεοτόκος ἡ Βρεφοκρατοῦσα καὶ ὁ Ἅϊ-Γιάννης ὁ Πρόδρομος κλπ.

Ἐκεῖ βρίσκεται καὶ τὸ μοναδικὸ στὸν κόσμο χειρόγραφο, τὸ **τετραβάγγελο τοῦ Ἰωάννου Καλυβίτη.** Εἶναι ψιλογραμμένο πάνω σὲ μεμβράνη λαγοῦ, μὲ χρυσᾶ γράμματα τόσο ψιλὰ ποὺ μόνο μὲ φακὸ διαβάζεται. Στὸ ἴδιο τετραβάγγελο εἶναι ζωγραφισμένες καὶ μινιατοῦρες ἄριστης τέχνης.

Τὸ χειρόγραφο αὐτὸ ἔχει ἀμύθητο ἀξία.

'Ο 'Ηγούμενος 'Αθανάσιος μετὰ τοῦ Δ/τοῦ τῆς Σχολῆς κ. Ν. 'Αρχιμανδρίτου καὶ τοῦ Αἰδεσ. πατρὸς Α. Δαμήλου στὴν αὐλὴ τῆς 'Ιερᾶς Μονῆς Παντοκράτορος.

'Εκτὸς ἀπὸ αὐτὸ ὑπάρχει ἐκεῖ καὶ τὸ περίφημο ψαλτῆρι μὲ πλῆθος μινιατοῦρες, ποὺ θεωρεῖται τὸ καλλίτερο μέσα ὅσ' ὅλα τὰ ψαλτήρια τοῦ 'Αγίου "Ορους.

'Αφοῦ μᾶς περιποιήθηκαν στὸ ἀρχονταρίκι καὶ μᾶς προσέφεραν γλυκὸ καὶ καφὲ μᾶς ἐφωδίασαν μὲ ζῶα γιὰ νὰ συνεχίσουμε τὴν πορεία μας σύμφωνα μὲ τὸ ἐπίσημο πρόγραμμα πρὸς τὶς Καρυές, ὅπου ἡ ἕδρα τῆς 'Ιερῆς Κοινότητος.

'Η ἀναχώρησή μας συνοδεύεται μὲ χαρμόσυνες κωδωνοκρουσίες. Εὐχαριστοῦμε τοὺς ἀγαθοὺς καὶ φιλόξενους αὐτοὺς ἀδελφούς μας ἐν Χριστῷ.

***

ΚΑΡΥΕΣ—ΠΡΩΤΑΤΟΝ—ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙ

Πηγαίνοντας γιὰ τὶς Καρυὲς ἐπισκεφθήκαμε τὴ Ρωσικὴ Σκήτη τοῦ Προφήτη 'Ηλία.

'Η 'Εκκλησία εἶναι μεγαλόπρεπη σὰν οἰκοδομικὸ συγκρότημα, μὲ ὁλόχρυσο τέμπλο, καὶ μὲ εἰκόνες ρωσικῆς τέχνης.

'Αλλὰ ἡ γενικὴ ἐντύπωση ξεφεύγει ἀπὸ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ὀμορφιά, ποὺ παρουσιάζουν τὰ ἄλλα Βυζαντινὰ μοναστήρια.

Εἴδαμε τὸν 'Ηγούμενο ποὺ ἦταν ἀπογοητευμένος, γιατὶ δὲν ἔρχονται νὰ καταταγοῦν νέοι καλόγεροι καὶ ἔτσι ἡ Σκήτη σιγὰ-σιγὰ θὰ σβύσῃ.

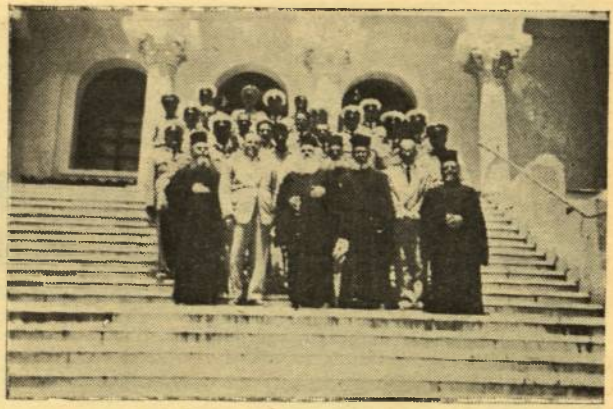

'Η 'Ιερὰ Κοινότης Καρυῶν.

'Από ἐκεῖ προχωροῦμε πρὸς τὶς Καρυές, ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ δάσος ποὺ ἔχει ἀτέλειωτη ὀμορφιά. Στὸ δρόμο μας βλέπουμε ψηλὰ καὶ τὸ περίφημο Ρωσικὸ Σαράϊ.

Στὶς Καρυὲς φτάσαμε στὴ 1 μετὰ τὸ μεσημέρι. Μᾶς ὑποδέχτηκαν στὴν 'Ιερὴ Κοινότητα τὰ μέλη τῆς 'Ιερᾶς 'Επιστασίας καὶ μᾶς προσέφεραν στὴ μεγάλη αἴθουσα συνεδριάσεων τῶν ἐκπροσώπων τῶν 'Ιερῶν Μονῶν γλυκὸ καὶ καφέ, κατὰ πατροπαρά-

δοτον ἔθιμον. Ὁ Πρωτοεπιστάτης μᾶς εὐχήθηκε τὸ καλῶς ὡρίσαμε στὸν Ἄθω καὶ ὡς Διοικητὴς τῆς Σχολῆς προσεφώνησα καταλλήλως, εὐχαριστήσας. Ἡ Σχολὴ Ὑπαστυνόμων ὡς ἐνθύμιο προσέφερε στὴν Ἱερὴ Κοινότητα μεγάλον κύπελλον μὲ χάραξιν δικεφάλου ἀετοῦ καὶ ἐπιγραφήν: «**ΤΗ ΕΝ ΑΘΩΝΙ ΙΕΡΑ ΚΙΒΩΤΩ Η ΣΧΟΛΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΕΥΓΝΩΜΟΝΟΥΣΑ. 21 - ΥΙΙ-57**».

Οἱ δόκιμοι μετὰ τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἱερᾶς Ἐπιστασίας, Κοινότητος Ἁγίου Ὄρους ἐν Καρυαῖς.

Ἐκεῖ μᾶς ἐφωδίασαν καὶ μὲ τὸ διαμονητήριον ἔγγραφον.

Κατόπιν ἐπεσκέφθημεν τὸ Πρωτᾶτον, ὅπου βρήκαμε τὸ φίλο ζωγράφο κ. Ζαχαρίου, ποὺ ἔχει ἀναλάβει τὶς ἐργασίες ἀναστηλώσεως σύμφωνα μὲ τὸ ἀρχαῖο πρωτότυπο.

Ἁγιογραφία Πανσέληνου στὸ Πρωτᾶτο.

Θαυμάσαμε τὶς τοιχογραφίες (φρέσκο) τοῦ «Πανσέληνου» ποὺ θεωροῦνται μοναδικὲς στὴν Βυζαντινὴ ζωγραφική, [γιὰ τὴν ἐκφραστικότητα, τὴ ζωντάνια καὶ τὴν ψυχικὴ ἀνάταση] ποὺ παρουσιάζουν.

Μετὰ τὴν ἐπίσκεψή μας στὸ Πρωτᾶτο γευματίσαμε στὸ ἐκεῖ μικρὸ ἐστιατόριο, ποὺ μὲ δυσκολία κατώρθωσε νὰ μᾶς περιποιηθῇ, γιατὶ δὲν εἶναι ἐκεῖ συνηθισμένο πρᾶγμα τὸ γεῦμα γιὰ 30 ἀνθρώπους.

Ἀμέσως κατόπιν συνεχίσαμε τὴν πορεία μας πρὸς τὴν Ἱερὰ Μονὴ Κουτλουμουσίου καὶ ἀφοῦ ἀναπαυθήκαμε γιὰ λίγο, ξεκινήσαμε πάνω στὰ ζῶα γιὰ τὴν Ἱερὰ Μονὴ Ἰβήρων.

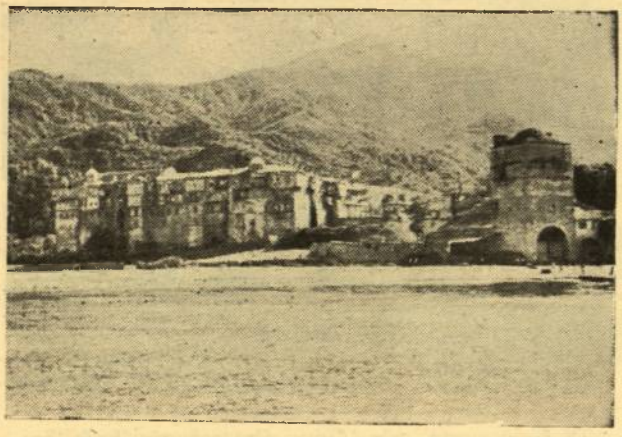
***

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΙΒΗΡΩΝ

Στὴν Ἱερὰ Μονὴ Ἰβήρων φτάσαμε στὶς 3μ.μ. Μᾶς ὑποδέχεται ὁ Ἡγούμενος Ἀθανάσιος καὶ μετὰ τὸ σερβίρισμα τοῦ γλυκοῦ καὶ τοῦ καφὲ ἀρχίζει ἡ ἐπίσκεψη τῶν ἱερῶν κειμηλίων καὶ τῆς βιβλιοθήκης.

Στὴν Ἐκκλησία βλέπουμε τὸν ἐξαίρετο χορό, δηλαδὴ τὴ μεγάλη πολυγωνικὴ

στεφάνη πού κρέμεται στό κέντρο τοῦ ναοῦ γύρω ἀπό τόν πολυέλαιο, πού εἶναι καμωμένη ἀπό μπροῦντζο καί σμάλτο, θεωρεῖται δέ ἀπό τούς ὡραιότερους τοῦ Ἁγίου Ὄρους.

Ἡ Ἱερά Μονή Ἰβήρων.

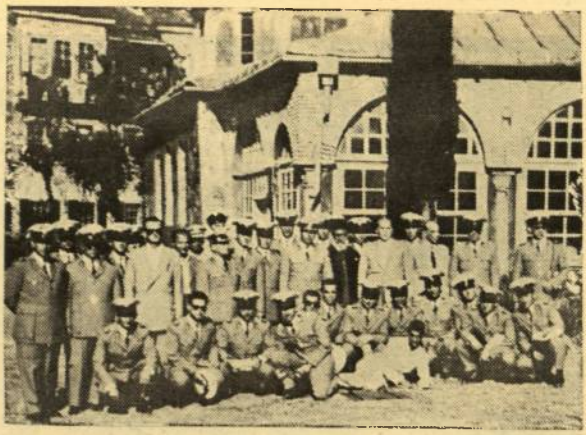
Ὕστερα τά περίφημα κειμήλια, ἡ ἑπτάφωτος λυχνία, τό Εὐαγγέλιον πού ζυγίζει 22 ὀκάδες, τό ἀριστουργηματικό ἀρτοφόρι ἀπό σμάλτο, τό ἐξαίρετο κέντημα (κασινάκι) τῆς Κοκόνας Ὡρολογᾶ ἀπό τή Θεσσαλονίκη.

Ὁ σάκκος τοῦ Αὐτοκράτορος Τσιμισκῆ, ὁ μανδύας τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ Ε'. Πλῆθος ἀπό δισκοπότηρα καί ξυλόγλυπτους σταυρούς, ἔργα ἀρίστης τέχνης. Στή βιβλιοθήκη ὑπάρχουν 2.500 τόμοι χειρόγραφοι καί 12.000 τόμοι ἔντυποι, πού χρειάζεται ὧρες πολλές κανείς γιά νά τούς ἰδῇ μόνον.

Ἀκολούθως γίνεται καί τό προσκύνημα τοῦ Σταυροῦ μέ τό Τίμιο Ξύλο καί τῶν λειψάνων τῶν Ἁγίων.

Στή Μονή Ἰβήρων ὑπῆρχε στήν ἀρχαιότητα ναός τοῦ Ποσειδῶνος. Μέ τά ὑλικά τοῦ ναοῦ αὐτοῦ χτίστηκε τόν 3ο αἰώνα Ἐκκλησιά τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου. Ἐκεῖ ὑπάρχουν καί 5 εἰκόνες μαθητῶν τοῦ Greco.

Στίς 5.10' μ.μ. ἀναχωροῦμε ἀπό τήν Ἱερά Μονή Ἰβήρων μέ τό βενζινόπλοιο γιά τήν Ἱερά Μονή Καρακάλλου.

Ὁ Δ/τής τῆς Σχολῆς μέ τούς δοκίμους στήν αὐλή τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἰβήρων.

***

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΚΑΡΑΚΑΛΛΟΥ

Στίς 6 μ.μ. φτάσαμε στόν ἀρσανᾶ, στό λιμανάκι δηλαδή τῆς Μονῆς Καρακάλλου, ἀπ' ὅπου μέ ζῶα ἀνεβήκαμε στό Μοναστῆρι, πού βρίσκεται μιά ὥρα περίπου πρός τά ἐπάνω, στό βουνό. Ἡ Μονή εἶναι Κοινόβια καί μάλιστα ἀπό τίς αὐστηρότερες. Ἐκεῖ μᾶς ὑποδέχτηκαν μέ κωδωνοκρουσίες καί μέ χαρά στήν εἴσοδο τοῦ μοναστηριοῦ ὁ Ἡγούμενος Παῦλος, μέ τούς Μοναχούς.

Ἕνας γέροντας καλόγερος ἀπό τή χαρά του, πού ἔβλεπε τόσους νέους Ἀξιωματικούς νά ἐπισκέπτωνται τό Μοναστῆρι, συγκινήθηκε καί ἔκλαιγε.

Ἕνας ἄλλος καλόγερος Κύπριος 90 ἐτῶν, εὐθυτενέστατος, μᾶς χαιρετοῦσε σὰν νἄταν νέος, γελῶντας μὲ χαρά. Τὰ χρόνια δὲν τὸν εἶχαν καταβάλλει καθόλου. Τοῦ εὐχήθηκα στὸν ξενώνα, ὅταν πήραμε τὸ ποτό, νὰ τὰ ἑκατοστίσῃ, μὰ κεῖνος φάνηκε πὼς θύμωσε γιατὶ ὅπως λέει ὑπολογίζει νὰ ζήσῃ χίλια χρόνια.

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Καρακάλλου.

Μετὰ ἀπὸ τὸν καφὲ ἐπισκεφθήκαμε τὴν Ἐκκλησιὰ καὶ προσκυνήσαμε τὸ μεγάλο Σταυρὸ μὲ τὸ Τίμιο Ξύλο. Λένε ὅτι τὸ Μοναστῆρι αὐτὸ τὸ ἔχτισε ὁ εἰδωλολάτρης καὶ Χριστιανομάχος Αὐτοκράτορας τῆς Ρώμης Μᾶρκος Αὐρήλιος Ἀντωνῖνος ὁ Καρακάλλας. Τὸν ἔχουνε μάλιστα ζωγραφισμένον στὸν ἐξωνάρθηκα. Μὰ ὁ κτήτορας εἶναι μᾶλλον ὁ καλόγερος Νικόλαος Καράκαλλος, ποὖζησε στὸν ἑνδέκατο αἰώνα. Στὴν Ἐκκλησιὰ ὑπάρχει μία ἐξαίρετη εἰκόνα ποὺ παριστάνει τοὺς Ἀποστόλους Πέτρο καὶ Παῦλο ν' ἀλληλοασπάζωνται.

Ὁ Ἡγούμενος Παῦλος μετὰ τοῦ Δ/τοῦ τῆς Σχολῆς καὶ τῶν δοκίμων, στὴν αὐλὴ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Καρακάλλου.

Ὁ Πύργος τοῦ Μοναστηριοῦ αὐτοῦ εἶναι ὁ πιὸ ὄμορφος σ' ὅλο τὸ Ἅγιον Ὄρος, καὶ ἔχει στὸ ἐπάνω μέρος 20 γερὰ μπιντένια, δηλαδὴ δόντια ποὺ χρησιμεύουν γιὰ πολεμίστρες.

Ὁ Ἡγούμενος Παῦλος, μὲ τὸν ὁποῖο συζητήσαμε ἀρκετά, φαίνεται ὁ πιὸ συγχρονισμένος Ἡγούμενος μὲ τὶς σημερινὲς ἀντιλήψεις τῆς κοινωνίας γιὰ τὸ Μοναχισμὸ καὶ ἡ δράσῃ του εἶναι σύμφωνος μὲ τὴν ἀντίληψη, ὅτι σήμερα οἱ Μοναχοί, ἐκτὸς τῆς ἀνατάσεως αὐτῶν πρὸς τὸ Θεῖον μὲ τὴν ἀπομόνωση καὶ τὴν προσευχή, πρέπει νὰ συνεισφέρουν στὴν κοινωνία καὶ εἰς ἔργα ἀλληλεγγύης, σ' ὅλους τοὺς τομεῖς δράσεως, πνευματικοὺς καὶ κοινωνικούς.

Ἤδη στὸ Μοναστῆρι αὐτὸ ἀνασυγκροτεῖται σὲ ρυθμὸ τέλεια συγχρονισμένο ἡ

κοινὴ τράπεζα, ὅπου θὰ φιλοξενοῦνται οἱ ἐπισκέπται τῆς Μονῆς, ἡ βιβλιοθήκη μὲ ὅλες τὶς ἐπιβαλλόμενες ἀνέσεις καὶ μιὰ αἴθουσα κειμηλίων, ὅπου θὰ εἶναι ἐκτεθειμένα κατὰ τρόπον ἀσφαλῆ καὶ προσιτὸν εἰς ὅλους, τὰ διάφορα κειμήλια τῆς Μονῆς.

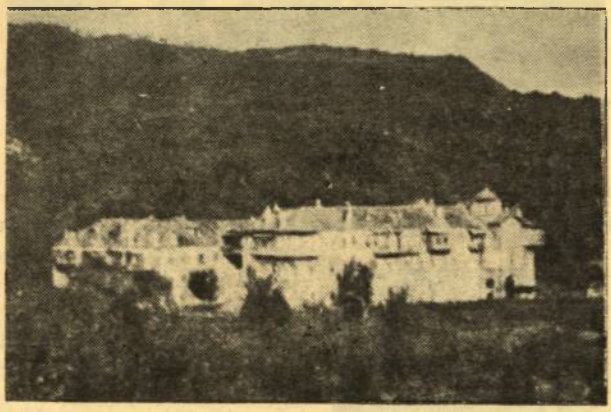
'Επίσης στὸ ὑπόγειο διαρρυθμίζεται μιὰ εὐρύχωρη αἴθουσα γιὰ τὴν ἐγκατάσταση τυπογραφείων τῆς Μονῆς καὶ ὅλου τοῦ 'Αγίου "Ορους.

'Αφοῦ εἴδαμε τὰ κειμήλια καὶ προσκυνήσαμε τὰ ἅγια λείψανα, δειπνήσαμε στὴν εὐρύχωρη αἴθουσα φαγητοῦ καὶ κατόπιν κοιμηθήκαμε, γιατὶ ἔπρεπε τὸ πρωὶ στὶς 8 νὰ φύγουμε γιὰ τὴ Μονὴ Φιλοθέου.

***

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΦΙΛΟΘΕΟΥ

"Ωρα 8 π.μ. τῆς Τρίτης (23-7-1957) ξεκινᾶμε ἄλλοι πεζοπορῶντας καὶ ἄλλοι μὲ ζῶα γιὰ τὴ μονὴ Φιλοθέου, ποὺ βρίσκεται ψηλότερα στὸ βουνὸ ἀπὸ τὴ Μονὴ Καρακάλλου. Περνᾶμε τὸ δάσος κάτω ἀπὸ στοὲς μὲ κλαριὰ φλαμουριᾶς καὶ λογῆς-λογῆς δέντρων.

'Η 'Ιερὰ Μονὴ Φιλοθέου.

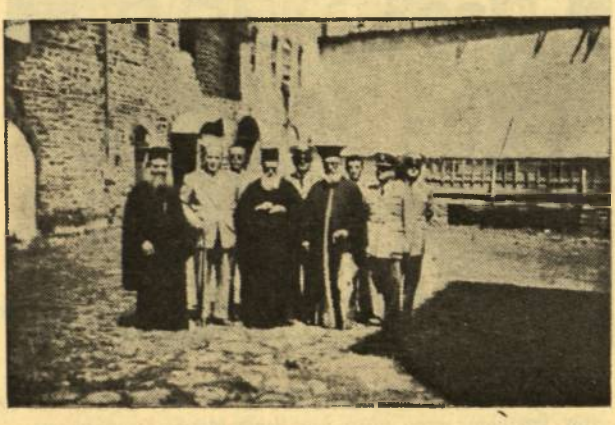
"Οταν βαδίζαμε πρὸς τὸ Μοναστῆρι αὐτό, συναντήσαμε ἕναν καλόγερο ποὺ ἐπέβλεπε τὸ μάζεμα τῶν λεπτοκαρύων (φουντουκιῶν). "Ετρεξε κοντά μας. Τὸν χαιρετήσαμε μὲ τὸν καθιερωμένον ἐδῶ χαιρετισμό:

«Εὐλογεῖτε πάτερ!»

Καὶ κεῖνος, σηκώνοντας τὸ χέρι πρὸς τὸν οὐρανό, ἀπάντησε μὲ γαλήνη καὶ γεμᾶτος καλωσύνη: «'Ο Κύριος!»

Κατόπιν μᾶς πρόσφερε δαμάσκηνα, ποὺ τὰ ἔκοψε ἀπὸ μιὰ δαμασκηνιὰ καὶ μᾶς συνώδευσε μέσα ἀπὸ τίς ἀψῖδες τῶν θεόρατων δέντρων ἕως τὴ Μονὴ Φιλοθέου.

Φτάσαμε στὶς 9.30' περίπου στὸ Μοναστῆρι. "Εξω στὴν αὐλὴ μᾶς ὑποδέχεται ἡ Διοικοῦσα 'Επιτροπή, γιατὶ τὸ Μοναστῆρι εἶναι ἰδιόρρυθμο. 'Ο 'Ιερομόναχος Κοσμᾶς, ὁ 'Ιερομόναχος Συμεὼν καὶ ὁ 'Ιερομόναχος Εὐγένιος. Μαζύ τους ἦτο καὶ ὁ 'Αρχιμανδρίτης Κτενᾶς τοῦ 'Ιε-

'Ο 'Ιερομόναχος Κοσμᾶς μετὰ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Σχολῆς, τοῦ 'Αρχιμανδρίτου Κτενᾶ, τοῦ Ιερέως Δαμήλου καὶ δοκίμων στὴν αὐλὴ τῆς 'Ιερᾶς Μονῆς Φιλοθέου.

ροῦ Ναοῦ Ἁγ. Νικολάου Χαλανδρίου, ποὺ εἶχε ἔλθει ἐδῶ γιὰ ἐπίσκεψη.

Μετὰ τὸ καθιερωμένο γλυκό, ποτὸ καὶ καφέ, ποὺ συνοδεύεται τούτη τὴ φορὰ ἀπὸ τὸ ἐξαίρετο νερὸ τῆς φλαμουριᾶς, ἐπισκεφθήκαμε τὴν Ἐκκλησιά, προσκυνήσαμε τὸ Σταυρὸ μὲ τὸ Τίμιο Ξύλο καὶ τὰ ἅγια λείψανα. Κατόπιν μᾶς ἔδειξαν τὰ κειμήλια καὶ τὴ βιβλιοθήκη. Ἐκεῖ ὑπάρχει καὶ ἡ ἀξιόλογη εἰκόνα τῆς Παναγίας Γλυκοφιλούσας, ποὺ εἶναι μία ἀπὸ τὶς εἰκόνες ποὺ ἱστόρησε ὁ Ἀπόστολος Λουκᾶς. Ἀκολούθως πήγαμε στὴν πλούσια πηγὴ τῆς φλαμουριᾶς, ἀπ' ὅπου βγαίνει τὸ νερὸ περνῶντας ἀπὸ μιὰ τεράστια φλαμουριά.

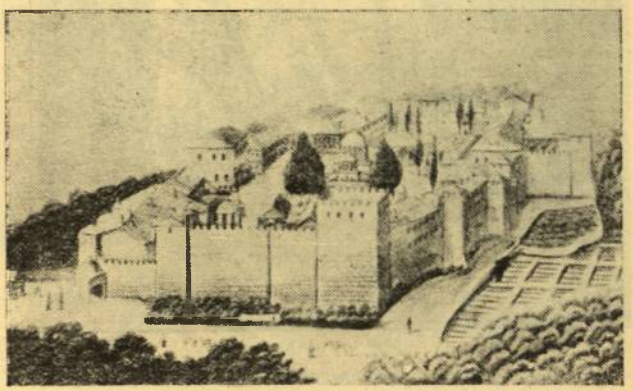
Κι' ὕστερα ἀφοῦ γευματίσαμε στὶς 12 ἡ ὥρα φύγαμε ἀμέσως γιὰ τὸν ἀρσανᾶ Φιλοθέου, ἀπ'ὅπου ἔπρεπε στὶς 1 μ.μ.νὰ ξεκινήσουμε μὲ τὸ βενζινόπλοιο γιὰ τὴ Μονὴ Μεγίστης Λαύρας.

Ἀλλὰ ἡ θαλασσοταραχὴ ποὺ ξέσπασε μᾶς ἐμπόδισε καὶ ἔτσι φύγαμε στὶς 8 μ.μ.

***

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΜΕΓΙΣΤΗΣ ΛΑΥΡΑΣ

Φτάσαμε στὸν ἀρσανᾶ τῆς Μεγίστης Λαύρας στὶς 9 μ.μ. Ἀπὸ ἐκεῖ μὲ ζῶα καὶ ὁδοιπορῶντας μέσα στὸ πυκνὸ σκοτάδι ἀνεβήκαμε στὸ Μοναστῆρι, ὅπου μὲ τὸ φῶς φαναριῶν μᾶς ὑποδέχτηκαν ὁ Ἐπίσκοπος Ἁγίου Ὄρους Θεοφιλέστατος κ. Ναθαναὴλ, ὁ Διοικητὴς Ἁγίου Ὄρους κ. Κ. Κωνσταντόπουλος καὶ οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Μεγίστης Λαύρας.

Μετὰ τὸ γλυκὸ καὶ τὸν καφέ, καὶ ἀφοῦ ἀναπαυθήκαμε λίγο ἀπὸ τὴν ἀπρόοπτη ταλαιπωρία, δειπνήσαμε καὶ κατόπιν πήγαμε στὸν ξενώνα. Ἐκεῖ μᾶς μίλησε ὁ κ. Κωνσταντόπουλος γιὰ τὰ ἰδεώδη καὶ τὴ φιλοσοφία τοῦ Μοναχισμοῦ. Ὁ κ. Διοικητὴς τῆς Σχολῆς εὐχαρίστησε καταλλήλως. Κατόπιν πήγαμε νὰ κοιμηθοῦμε.

Στὶς 3 μετὰ τὰ μεσάνυχτα, σὰν ἄκουσα τὸ ξύλινο σήμαντρο, σηκώθηκα καὶ πῆγα στὸν Ὄρθο. Παρακολούθησα ὅλη τὴ λειτουργία, ποὺ εἶναι ἐξαιρετικὰ ὑποβλητικὴ καὶ κατανυκτική. Μετὰ τὸν Ὄρθρο συνέχισε ἡ λειτουργία καὶ στὶς 8 π.μ. βγῆκα ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία καὶ μαζὶ μὲ τοὺς δοκίμους ἐπισκεφθήκαμε τὴν πλούσια βιβλιοθήκη, στὴν ὁποία βρίσκεται καὶ ἡ ἐξαίρετη Βοτανικὴ τοῦ Διοσκουρίδου, δηλαδὴ ἕνα χειρόγραφο 1.000 ἐτῶν μὲ μινιατοῦρες γιὰ ὅλα τὰ φυτά, ἔγχρωμες. Αὐτοῦ τοῦ βιβλίου ὑπάρχουν 2 ἀντίτυπα· ἕνα αὐτὸ ποὺ εἴδαμε καὶ ἕνα ἄλλο ποὺ βρίσκεται στὴ Βιέννη.

Μετὰ ἐπισκεφθήκαμε τὴν αἴθουσα τῶν κειμηλίων, ὅπου ὑπάρχουν τόσα πολλά, ποὺ χρειάζεται χρόνος καὶ χῶρος γιὰ νὰ περιγραφοῦν. Μέσα στὰ ἄλλα, στὶς μῆτρες τῶν Αὐτοκρατόρων τοῦ Βυζαντίου κλπ., ὑπάρχει καὶ ὁ ὁλόχρυσος σάκκος τοῦ Αὐτοκράτορος Φωκᾶ. Ἔξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησιὰ ὑπάρχουν καὶ δύο κυπαρίσσια 1.000 ἐτῶν, ποὺ εἶχε φυτέψει ὁ ἱδρυτὴς τῆς Μονῆς Ἅγιος Ἀθανάσιος ὁ Ἀθωνίτης. Δίπλα ὑπάρχει ἡ ἀρχαιοτάτη «Φιάλη».

Κατὰ τὴν ἐπίσκεψή μας αὐτή, οἱ καμπάνες τῆς Μονῆς χτυποῦσαν χαρμόσυνα

ἀπὸ ἕναν καλόγερο ποὺ ἐφαίνετο μάστορας στὴ δουλειὰ αὐτὴ καὶ προκάλεσε τὴν προσοχὴ ὅλων μας, γιὰ τὴν ἁρμονία τῶν ἤχων. Ἐξ ἄλλου ὁ ἀσκητὴς Ἀβακούμ καλόκαρδος μᾶς δέχτηκε καὶ μᾶς ἔδειξε τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Οἰκονόμισσας. Αὐτὸς ὁ καλόγερος μὲ τὴν αἰώνια γαλήνη του καὶ τὴν ἀπέραντη ἀγάπη γιὰ ὅλους, τραβάει τὴν προσοχὴ καὶ τὸ θαυμασμὸ τοῦ ἐπισκέπτη.

Εἰκὼν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Οἰκονόμισσας.

Μιὰ ἄλλη φυσιογνωμία εἶναι ὁ γέροντας ἰατρὸς Παῦλος Λαυριώτης, ποὺ φόρεσε τὸ ράσο γιὰ νὰ ὑπηρετῇ μαζὶ μὲ τὸ σῶμα καὶ τὶς ψυχές.

Ἦταν ἕτοιμος νὰ μᾶς προσφωνήσῃ κατὰ τὴν ἄφιξή μας, ἀλλὰ ἡ θαλασσοταραχὴ ἄλλαξε τὸ πρόγραμμα καὶ ἔτσι ὁ γέροντας μοῦ ἔδωσε τὸ λογίδριο γραπτό. Τὸν εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴ μεγάλη ψυχή του, γιὰ τὶς συμβουλές του καὶ γιὰ τὶς εὐχές του, καὶ τὸν παρακαλοῦμε νὰ μὴ παραλείπῃ νὰ μνημονεύῃ καὶ μᾶς στὶς προσευχές του, ποὺ πάντα ἀγωνιζόμαστε γιὰ τὰ Ἑλληνοχριστιανικὰ ἰδανικὰ κατὰ παντὸς κακοποιοῦ καὶ κοινωνικοῦ ἐχθροῦ.

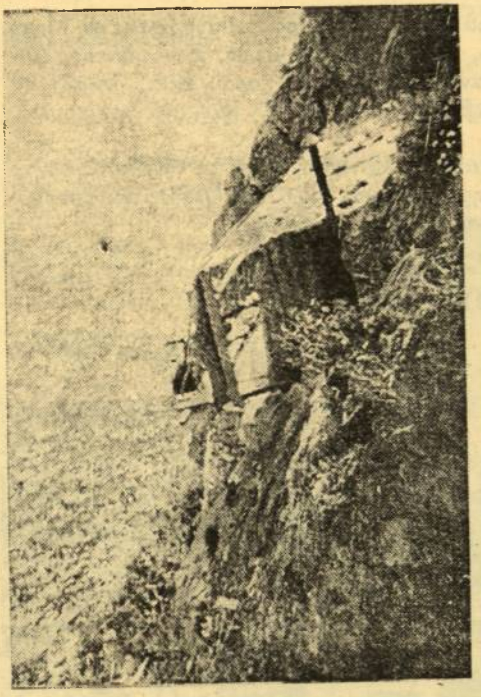
Μετὰ τὴν ἐπίσκεψη αὐτὴ καὶ ἐνῷ εἴμαστε ἕτοιμοι ν' ἀναχωρήσουμε γιὰ τὸν ἀρσανᾶ, ὅπου μᾶς περίμενε τὸ βενζινόπλοιο, ἐνέσκηψε θύελλα πρωτοφανής· κεραυνοὶ καὶ βροχὴ ἐμπόδιζαν τὴν κατάβαση. Μόλις στὶς 10 ἡ ὥρα κόπασε ἡ θύελλα, ὁπόταν κατεβήκαμε στὸν ἀρσανᾶ, ἀπ' ὅπου φύγαμε γιὰ τὴ Μονὴ Γρηγορίου.

***

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΟΣΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ

Παραπλέοντες μὲ τὸ βενζινόπλοιο τὴ Χερσόνησο τοῦ Ἄθω, μπήκαμε στὴν ἀνατολικὴ θάλασσα, δηλαδὴ στὸ Συγγιτικὸ κόλπο, ἀπολαμβάνοντας τὰ θεαματικὰ Μοναστήρια ποὺ βρίσκονται στὴν πλευρὰ αὐτή, ὅπως τὸ Μοναστῆρι τοῦ Ἁγ. Παύλου καὶ τοῦ Ἁγ. Διονυσίου. Προορισμός μας ἦταν τὸ Μοναστῆρι Γρηγορίου, ὅπου φτάσαμε στὶς 12 τὸ μεσημέρι. Μᾶς ὑποδέχθηκε μὲ χαρὰ ὁ Ἡγούμενος Βησσαρίων καὶ οἱ Μοναχοί. Ἀνεβήκαμε ἀπὸ τὸ λιμάνι στὴ Μονή, καμαρώνοντας τὴ νοικοκυρωσύνη ποὺ βασίλευε στὸ κάθε τι μέσα σὲ τούτη τὴ Μονή. Τὰ πεζούλια ὡραῖα καὶ ἀναπαυτικά, ὁλόκληρο τὸ Μοναστῆρι φρεσκοβαμένο, τὰ πάντα μύριζαν ἀρχοντιά. Ὁ ξενώνας μὲ τὸ τεράστιο χαγιάτι δίνει κάθε ἀπόλαυση στὸν ἐπισκέπτη, ἔτσι ποὺ ἀπὸ ἐκεῖ ἀγναντεύει τὴν ἀπέραντη θάλασσα.

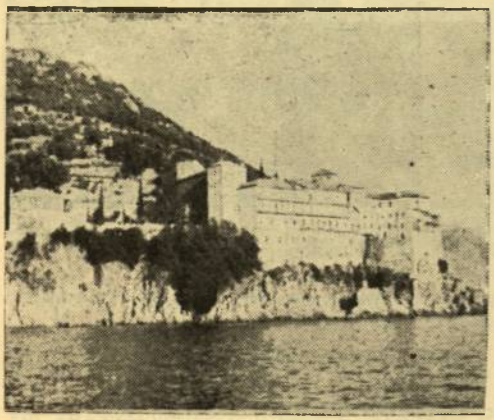
Μετὰ τὸν καφὲ ἐπισκεφθήκαμε τὴν Ἐκκλησιὰ καὶ εἴδαμε τὰ κειμήλια. Ἐπίσης προσκυνήσαμε τὰ ἅγια λείψανα.

Ἐρημητήριο τοῦ μοναχοῦ Ἰωήλ, στημένο σὲ μιὰ κοιλότητα ἀπόκρημνου βράχου πάνω ἀπὸ τὴ θάλασσα, στὰ Καρούλια.

Ὁ μοναχὸς Φιλάρετος στὸ ἐρημητήριό του στὰ Καρούλια, στὴ σπηλιά, ἀπ' ὅπου οὔτε τὴ θάλασσα βλέπει.

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Ὁσίου Γρηγορίου.

Ὁ Ἡγούμενος Βησσαρίων μετὰ τοῦ κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου, στὴν αὐλὴ τῆς Μονῆς.

Μετὰ τὸ γεῦμα ἀναχωρήσαμε γιὰ τὴν Τρυπητή. Ἡ ἀναχώρηση ἔγινε μὲ κωδωνοκρουσίες καὶ χαιρετισμὸ μὲ τὴ Σημαία ἀπὸ ὅλους τοὺς καλογέρους ποὺ μᾶς εὐχήθηκαν καλὸ ταξίδι.

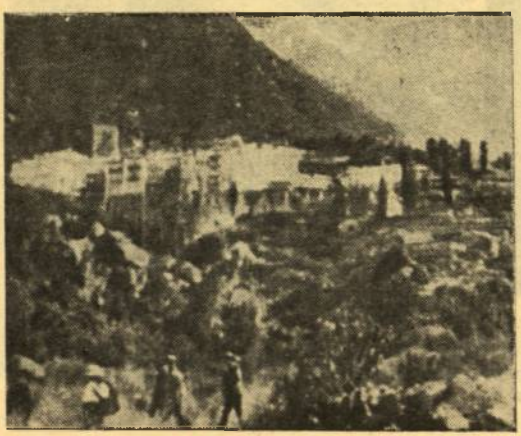
Πλέοντες τὴν ἀνατολικὴ πλέον πλευρὰ τοῦ Ἁγίου Ὄρους θαυμάσαμε τὴ Μονὴ Σίμωνος Πέτρας, τὴ Μονὴ Ξηροποτάμου, Ἁγ. Παντελεήμονος, Ξενοφῶντος, Δοχειαρίου καὶ Ζωγράφου καὶ εἴδαμε τὰ καντουνάκια καὶ τὰ καρουλάκια, δηλαδὴ τὰ κελιὰ τῶν ἀσκητῶν ποὺ εἶναι κολημένα στὸ βράχο καὶ ὅπου ζοῦν σὰν τὰ ἄγρια πουλιά, ὁλομόναχοι.

Στὴν Τρυπητὴ φτάσαμε στὶς 5.30' μ.μ. Τὰ Μοναστήρια αὐτὰ τὰ ἐπισκέφτηκε ἡ πρώτη ὁμάδα τῆς Σχολῆς, γιατὶ εἶχαν σχηματισθῆ καὶ δυὸ ἄλλες ὁμάδες ποὺ ἐπεσκέφτησαν καὶ ἄλλα Μοναστήρια, ὅπως θ' ἀναφέρουμε στὴ συνέχεια.

***

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

Τὴν Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Παύλου τὴν ἐπεσκέφθη στὶς 9 π.μ. τῆς 22-7-1957 ἡ

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Παύλου.

Ὁ Ὑποδιοικητὴς τῆς Σχολῆς μετὰ τοῦ Ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Παύλου καὶ δοκίμων Ὑπαστυνόμων.

δεύτερη ὁμάδα ἀπὸ 20 δοκίμους Ὑπαστυνόμους μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Ὑποδιοικητὴ τῆς Σχολῆς. Βγήκανε στὸν ἀρσανὰ τῆς Μονῆς, ὅπου εἶναι ἐγκατεστημένο πλῆρες ἐργοστάσιο ξυλείας, στὸ ὁποῖο ἐργάζονται καλόγεροι καὶ πολλοὶ ἐργάτες.

Τὸ ἐργοστάσιο αὐτὸ διαθέτει καὶ φορτηγὸ αὐτοκίνητο, ποὺ κινεῖται σὲ ἕνα δρόμο 17 χιλιομέτρων, ἀνεβαίνοντας σὲ ὑψόμετρο 750 μέτρων πρὸς τὴν κορυφὴ τοῦ δάσους. Εἶναι ὁ μοναδικὸς αὐτοκινητόδρομος τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ποὺ κατεσκευάσθη ἀπὸ τὴ Μονὴ Ἁγ. Παύλου.

Ἀπὸ ἐκεῖ ἀνεβήκανε στὸ Μοναστῆρι, ὅπου τοὺς ὑπεδέχθη ὁ Ἡγούμενος μὲ τὸν Ἱερομόναχο Διονύσιο.

Μετὰ τὸ σερβίρισμα τοῦ γλυκοῦ καὶ τοῦ καφὲ ἐπεσκέφθησαν τὴν Ἐκκλησιὰ καὶ προσκύνησαν τὰ ἅγια λείψανα, τὸν Τίμιο Σταυρὸ καὶ τὰ Τίμια Δῶρα τῶν Μάγων.

Ἡ Ἐκκλησιὰ εἶναι ἐξ ὁλοκλήρου κατασκευασμένη στὸ ἐσωτερικό της ἀπὸ μάρμαρο Τήνου, Πεντέλης καὶ Ἁγίου Ὄρους. Κτήτωρ εἶναι ὁ Ἅγ. Παῦλος.

Τὸ μεσημέρι γευμάτισαν καὶ κατόπιν ἀνεχώρησαν μὲ τὸ βενζινόπλοιο γιὰ τὴ Μονὴ Χιλιανδαρίου.

*
* *

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΧΙΛΙΑΝΔΑΡΙΟΥ

Στὸν ἀρσανᾶ τῆς Μονῆς αὐτῆς ἔφτασαν οἱ δόκιμοι στὶς 4 μ.μ. τῆς 23-7-1957. Μὲ ζῶα ἀνέβηκαν στὸ Μοναστῆρι ὅπου τοὺς ὑποδέχθηκαν τρεῖς γέροντες, ὁ Ἡγούμενος Δοσίθεος ὁ Προηγούμενος Σάββας καὶ ὁ Γραμματεὺς Μωϋσῆς. Τὸ Μοναστῆρι εἶναι Σέρβικο. Μετὰ τὸν καφὲ ἐπεσκέφθησαν τὴ βιβλιοθήκη ποὺ εἶχε πολύτιμα χειρόγραφα. Ἐκεῖ ὑπάρχει καὶ ἡ εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Τριχερούσας ποὺ εἶναι θαυματουργὸς καὶ ἔχει πάρα πολλὰ ἀφιερώματα. Προσκύνησαν κατόπιν τὸ Τίμιο Ξύλο καὶ τὰ ἱερὰ λείψανα τῶν Ἁγίων.

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Χιλιανδαρίου.

Ὁ Ἡγούμενος Δοσίθεος, μετὰ τοῦ Ὑποδιοικητοῦ τῆς Σχολῆς κ. Λυκούση καὶ δοκίμων Ὑπαστυνόμων.

Ἐπίσης ἐπεσκέφθησαν τὸ μουσεῖο, ὅπου ὑπάρχουν εἰκόνες παληὲς καὶ χρυσοκέντητος ἐπιτάφιος Βυζαντινός, ἀμυθήτου ἀξίας.

Μετὰ τὴν ἐπίσκεψη οἱ δόκιμοι δείπνησαν καὶ διενυκτέρευσαν στὴν Μονή. Ὅλοι οἱ Σέρβοι Μοναχοὶ ἐπεδαψίλευσαν περιποιήσεις ἐξαιρετικές.

Τὴν ἑπομένη ἀνεχώρησαν γιὰ τὴν Ἱερὰ Μονὴ Ἐσφιγμένου.

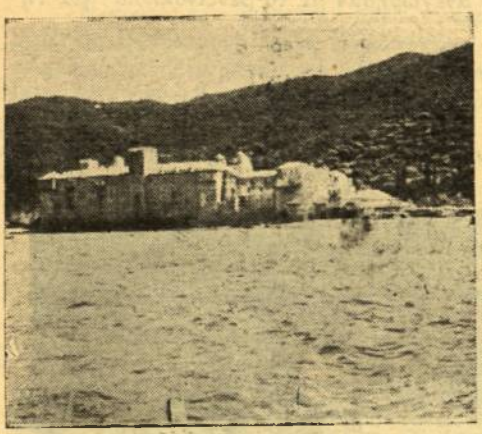
*
* *

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΕΣΦΙΓΜΕΝΟΥ

Στὸ Μοναστῆρι αὐτὸ ἔφτασαν στὶς 10.30′ π.μ. τῆς 24-7-57. Τοὺς ὑπεδέχθησαν ὁ Καθηγούμενος τῆς Μονῆς Ἀρχιμανδρίτης Ἀθανάσιος μὲ ὅλους τοὺς Μοναχούς.

Μετὰ τὴν προσφορὰ τοῦ γλυκοῦ καὶ τοῦ καφέ, ἔγινε ἐπίσκεψη τῆς Ἐκκλησιᾶς

μὲ τὸ περίφημο ξυλόγλυπτο καὶ ἐπίχρυσο τέμπλο. Κάτω ἀπὸ κάθε εἰκόνα ὑπάρχουν ξυλόγλυπτα χωρία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Ἡ ἀξία τοῦ τέμπλου αὐτοῦ ὑπερβαίνει

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Ἐσφιγμένου.

Γεῦμα στὴν Ἱερὰ Μονὴ Ἐσφιγμένου.

τὶς 10.000 χρυσὲς λίρες Ἀγγλίας. Ἐπροσκύνησαν τὸν Τίμιο Σταυρὸ καὶ τὰ ἅγια λείψανα. Ἐπίσης ἐπεσκέφθηκαν τὴ βιβλιοθήκη, ποὺ ἔχει 367 τόμους χειρόγραφους καὶ 3.700 χάρτες.

Μετὰ τὶς ἐπισκέψεις ἐγευμάτισαν καὶ ἀνεχώρησαν μὲ τὸ βενζινόπλοιο γιὰ τὴν Ἱερισσό..

***

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ

Ἡ τρίτη ὁμάδα δοκίμων Ὑπαστυνόμων στὶς 4 μ.μ. τῆς 21-7-57 ἐπεσκέφθη τὴν Ἱερὰ Μονὴ Ξενοφῶντος..

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Ξενοφῶντος.

Τοὺς ὑπεδέχθη ὁ Ἡγούμενος καὶ ἀφοῦ προσεφέρθη καφές, γλυκὸ καὶ πιστό, ἐπεσκέφθησαν τὴν Ἐκκλησιά, ποὺ εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες τοῦ Ἁγίου Ὄρους μὲ ἀρίστη ἱστόρηση.

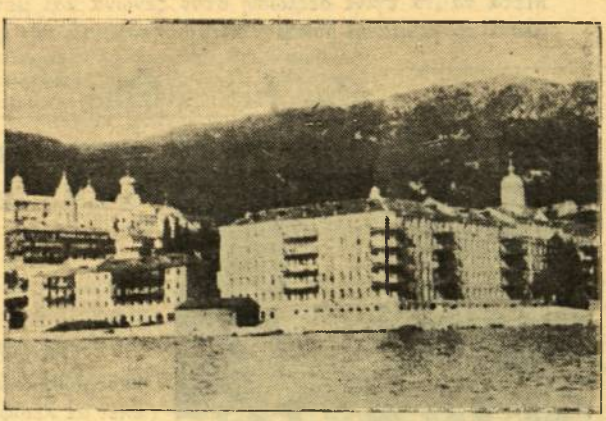
Ἐπροσκύνησαν τὰ ἅγια λείψανα καὶ ἐθαύμασαν τὰ ἱερὰ κειμήλια καὶ τὴ βιβλιοθήκη. Ἐκεῖ διενυκτέρευσαν καὶ τὴν ἑπομένη ἀνεχώρησαν γιὰ τὴ μονὴ Ἁγ. Διονυσίου.

***

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ

Τὴ Μονὴ αὐτὴ ἐπεσκέφθη μιὰ ἄλλη ὁμάδα δοκίμων ποὺ ἔφθασε στὶς 4.30' μ.μ.

Τοὺς ὑπεδέχθηκε ὁ Ἱερομόναχος Ἀβέρκιος, γιατὶ ὁ Ἡγούμενος ἦταν ἄρρωστος. Ἡ Μονὴ αὐτὴ εἶναι Ρωσική, παραλιακή, κοινόβιος. Σήμερα ἔχει 40 μοναχοὺς Ρώσους καὶ 4 Ἕλληνας. Τὸ Μοναστῆρι αὐτὸ ἀποτελεῖται ἀπὸ τεράστια οἰκοδομικὰ συγκροτήματα 5 ἕως 6 ὀρόφων. Στὴ μιὰ μόνον πλευρά του ὑπάρχουν 1000 δωμάτια. Ἡ Ἐκκλησιά, Ρωσικῆς κατασκευῆς, εἶναι ἡ μεγαλύτερη στὸν κόσμο Ὀρθόδοξη Ἐκκλησιὰ καὶ ἔχει διάκοσμο ἐξαιρετικῶς πολυτελῆ, γιατὶ οἱ Τσάροι εἶχαν σκοπὸ νὰ τὴν κάνουν τὴν πιὸ ἐπιβλητικὴ καὶ κυρίαρχο στὸ Ἅγιον Ὄρος. Ὑπάρχει ἐκεῖ μιὰ εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Νικολάου ὅλο μὲ χρυσάφι καὶ διαμάντια, δῶρο τοῦ Τσάρου. Ἡ καμπάνα ζυγίζει 12.650 ὀκάδες καὶ ὁ γῦρος της μπορεῖ νὰ καλύψῃ 20 ἄτομα. Ἡ αἴθουσα ὑποδοχῆς εἶναι πολυτελεστάτη μὲ τάπητες, πολυθρόνες κλπ. καὶ καταστόλιστη μὲ τῆς εἰκόνες ὅλων τῶν Τσάρων καὶ τῶν Πατριαρχῶν τῆς Ρωσίας.

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Παντελεήμονος.

Πέρυσι ἐπεσκέφθη τὸ μοναστῆρι ὁ Ρῶσος Πρέσβυς, ἀλλὰ δὲν ἔκανε τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ, μήτε προσκύνησε στὴν Ἐκκλησιὰ καὶ ἔτσι οἱ καλόγεροι τὸν δέχτηκαν ψυχρά. Οἱ δόκιμοι δὲν μπόρεσαν νὰ ἰδοῦν τὸ πλουσιώτατο σκευοφυλάκιο καὶ τὴ βιβλιοθήκη, γιατὶ τὰ κλειδιὰ τὰ εἶχε ὁ πάτερ Δαυὶδ ποὺ... ἔλειπε στὴν Κωνσταντινούπολι. Ἐκεῖ ἐδείπνησαν οἱ δόκιμοι καὶ διανυκτέρευσαν, γιὰ ν' ἀναχωρήσουν τὸ πρωὶ τῆς ἑπομένης γιὰ τὴν Ἱερὰ μονὴ Ἁγίου Διονυσίου.

***

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ

Στὴ Μονὴ αὐτὴ ἔφθασαν οἱ δόκιμοι Ὑπαστυνόμοι τῆς Γ' ὁμάδος στὶς 10.30' τῆς 22-7-1957. Ἀπεβιβάσθησαν στὸν ἀρσανὰ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἀκολούθησαν τὸ δρομάκι σὲ 1 χιλιόμετρο, γιὰ νὰ φτάσουν στὸ Μοναστῆρι.

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Διονυσίου.

Στὴν εἴσοδο τοῦ Μοναστηριοῦ τοὺς ὑπεδέχθη ὁ Ἡγούμενος Γαβριήλ, ποὺ τοὺς ὡδήγησε κατ' εὐθεῖαν στὴν Ἐκκλησιά, ὅπου τοὺς προσφώνησε μὲ θερμὰ λόγια. Κατόπιν ἐξέθεσε εἰς προσκύνημα τὰ Ἅγια λείψανα. Ἐθαύμασαν τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας, 1.500 ἐτῶν, τὴν ὁποία ὁ Πατριάρχης Σέργιος περιέφερε στὰ τείχη τῆς Κων/πόλεως κατὰ τὴν ἐπιδρομὴ τῶν Ἀβάρων.

Περίεργον εἶναι, ὅτι στὸ ἐξωτερικὸ τοῦ ναοῦ ὑπάρχουν σπουδαιότατες προφητικὲς ἐπιγραφές, ποὺ ὁ Ἡγούμενος ἐξηγεῖ τὴ σημασία τους καὶ σύμφωνα μὲ τὶς ἐξηγήσεις αὐτὲς προεφητεύοντο γεγονότα τὰ ὁποῖα συνέβησαν κατὰ τὴν ἐποχή μας, δηλαδὴ βομβαρδισμοὶ ἀεροπλάνων, ἄνθρωποι νὰ πηγαίνουν στὰ καταφύγια καὶ σπίτια ἐρειπωμένα κλπ.

Μετὰ ταῦτα ἔγινε δεξίωση στὸν ξενώνα καὶ μετὰ γεῦμα.

Μετὰ τὸ γεῦμα οἱ δόκιμοι ἀνεχώρησαν γιὰ τὴν ἐπίσκεψη καὶ ἄλλων Μονῶν.

***

Ὁ Διοικητὴς τῆς Σχολῆς κ. Ἀρχιμανδρίτης μετὰ τῶν δοκίμων στοὺς καταρράκτες τῆς Ἔδεσσας.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΕΔΕΣΣΑ

ΑΓΡΑ

ΦΛΩΡΙΝΑ

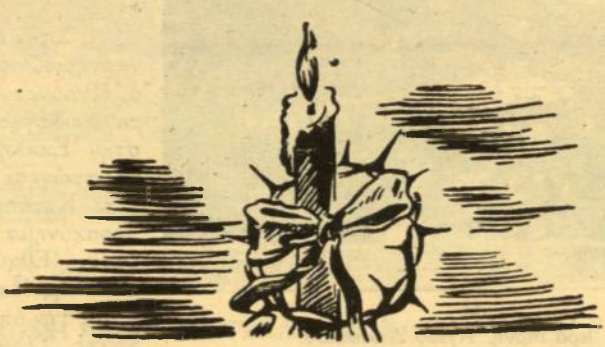
Τὸ ἀπόγευμα τῆς 24-7-1957 συγκεντρωθήκαμε ὅλοι στὴν Ἱερισσὸ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ μὲ λεωφορεῖα τῆς γραμμῆς ἐπιστρέψαμε στὴ Θεσσαλονίκη, ὅπου μείναμε τὴν ἑπόμενη ἡμέρα, Πέμπτη, γιὰ τὴν ἐπίσκεψη τῶν ἀξιοθεάτων τῆς πόλεως.

Στὶς 5 π.μ. τῆς 26-7-57 μὲ τὰ πούλμαν ξεκινήσαμε γιὰ τὴν ἐπίσκεψη τῆς Ἐδέσσης, τοῦ ὑδροηλεκτρικοῦ ἐργοστασίου Ἄγρα, καὶ τῆς Φλώρινας.

Κατόπιν, ἀκολουθῶντας τὴν πορεία Πτολεμαΐς — Κοζάνη — Ἐλασσὼν Λάρισα — Φάρσαλα — Λαμία — Λεβάδεια —Θῆβαι ἐπεστρέψαμε στὴν Ἀθήνα.

Ἡ ἐπίσκεψή μας στὸν Ἄθω, τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ στὴ Μακεδονία τελείωσε.

Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

Η ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ ΚΑΙ Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Διάλεξις δοθεῖσα τὴν 5ην Ἰουλίου 1957 εἰς τὴν Ἀστυνομικὴν Σχολήν, ὑπὸ τοῦ Συμβούλου τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου καὶ διδάκτορος τοῦ Δικαίου κ. **ΔΗΜΗΤΡ. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ**

Α'. Εἰσαγωγή.

Κυκλοφορεῖ εἰς τὸν κόσμον ἓν βιβλίον, τὸ ὁποῖον δικαιωματικῶς δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς παγκόσμιον καὶ μοναδικόν. Καὶ αὐτὸ τὸ βιβλίον εἶναι ἡ Βίβλος.

Εἶναι δὲ παγκόσμιον, διότι κυκλοφορεῖ εἰς ὅλον τὸν κόσμον, μετεφρασμένον εἰς 1100 περίπου γλώσσας καὶ διαλέκτους. Ἔχει ἐτησίαν κατανάλωσιν 30.000.000 ἀντιτύπων περίπου. Μοναδικὸν δὲ εἰς τὸ εἶδός του, διότι δὲν ἀποτελεῖ ἐκδήλωσιν τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, ἀλλ' ἔχει γραφῇ κατ' εἰδικὴν πρόνοιαν καὶ ἔμπνευσιν τοῦ Θεοῦ.

Εἶναι συγχρόνως καὶ τὸ ἀρχαιότερον βιβλίον τοῦ κόσμου, διότι ὑπερβαίνει εἰς ἀρχαιότητα ὅλα τὰ βιβλία τοῦ κόσμου. Θεωρεῖται ἀρχαιότερον τοῦ Ἡσιόδου, Ἡροδότου καὶ Ὁμήρου, κατὰ 5—10 αἰῶνας.

Καὶ ἐνῷ κυκλοφορεῖ εἰς ἕνα μόνον τόμον, εἰς τὴν πραγματικότητα ἀποτελεῖ ὁλόκληρον Βιβλιοθήκην, διότι ἀποτελεῖται ἀπὸ 66 βιβλία, ἐξ ὧν τὰ 39 ἀπαρτίζουν τὴν Παλαιὰν Διαθήκην, τὰ δὲ 27, τὴν Καινὴν Διαθήκην.

Ἐγράφησαν δὲ ἀπὸ 40 συγγραφεῖς διαφόρου κοινωνικῆς τάξεως, εἰς χρονικὸν διάστημα 1500 ἐτῶν. Παρ' ὅλην δὲ τὴν πολλαπλότητα τῶν συγγραφέων, τῆς μακροχρονίου διαρκείας τῆς συγγραφῆς τῶν βιβλίων τῆς Βίβλου, καὶ τῶν πολλῶν βιβλίων ποὺ τὴν ἀπαρτίζουν, καὶ παρὰ τὰς ἐπιφανειακὰς διαφορὰς λόγῳ τῆς διαφόρου νοοτροπίας καὶ ψυχοσυνθέσεως τῶν συγγραφέων, ἐν τούτοις παρατηρεῖται μία ἀξιοθαύμαστος ὀργανικὴ ἑνότης μεταξὺ τῶν διαφόρων βιβλίων τῆς Βίβλου.

Ὁλόκληρος ἡ Βίβλος διακηρύσσει ὅτι ἐπραγματοποιήθη ὁ ἀκοίμητος πόθος τῆς ἀνθρωπότητος τῆς ἐπεμβάσεως τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν κόσμον διὰ τὴν λύτρωσιν τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ὅτι αὕτη ἐγένετο διὰ τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἡ ψυχὴ λοιπὸν τῆς Βίβλου εἶναι μία προσωπικότης, τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅστις εἶναι ὁ Λυτρωτὴς τῆς ἀνθρωπότητος.

Ὅλη ἡ Παλαιὰ Διαθήκη, Αὐτὸν προφητεύει καὶ ἐξαγγέλλει. Ἀπὸ τὴν φυσικὴν καὶ ἀβίαστον συναρμολόγησιν τῶν διαφόρων ἐπὶ μέρους προφητειῶν προβάλλει ἀνάγλυφος ἡ γλυκυτάτη καὶ φωτοβόλος φυσιογνωμία τοῦ Ἰησοῦ τῶν Εὐαγγελίων.

Ὅλη δὲ ἡ Καινὴ Διαθήκη ἀσχολεῖται μὲ τὴν ἱστορικὴν ἐμφάνισιν ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ κόσμου, τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὸν Ὁποῖον ἐπροφήτευσαν οἱ προφῆται καὶ μὲ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ σχεδίου τῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν πρὸ τῆς πτώσεώς του κατάστασιν, ποὺ λέγεται Λύτρωσις ὡς καὶ τῆς ἐπανασυνδέσεώς του μὲ τὸν Θεὸν καὶ Δημιουργόν μας.

Ταῦτα ἐν μεγίστῃ συντομίᾳ περὶ τῆς Βίβλου. Καὶ ἤδη θὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὸ κύριον θέμα τῆς παρούσης διαλέξεως.

Β'. Διατὶ πρέπει νὰ σχηματίσωμεν ὀρθὰς πεποιθήσεις περὶ τῆς Βίβλου.

1) Δυστυχῶς ἡ Βίβλος, τὸ μοναδικὸν τοῦτο θεόπνευστον βιβλίον, ποὺ εἶναι ἡ ἀνεξάντλητος πηγὴ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς δυνάμεως, ὁ μόνος ἀσφαλὴς ὁδηγὸς καὶ παρήγορος εἰς τὴν ζωήν μας, εἶναι κατὰ τὸ πλεῖστον ἄγνωστος εἰς τὴν Πατρίδα μας.

Δὲν θέλω νὰ ἐξετάσω τὰ αἴτια τῆς καταστάσεως αὐτῆς, ἀλλὰ τ' ἀποτελέσματα τῆς ἀγνοίας τῆς Ἁγίας Γραφῆς εἶναι ἐξόχως θλιβερά: πλάναι, καὶ δεισιδαιμονίαι εἰς τὰ ζητήματα τῆς Θρησκείας, πολὺ χαμηλὸν πνευματικὸν ἐπίπεδον ζωῆς καὶ χαλάρωσις τῶν ἠθῶν.

2) Εἶναι ὅθεν ζωτικωτάτη ἀνάγκη νὰ σχηματίσωμεν ὀρθὰς καὶ στερεὰς πεποιθήσεις ὡς πρὸς τὸ θεόπνευστον τοῦτο βιβλίον, τὸ ὁποῖον καὶ θὰ πρέπει νὰ ἔχωμεν ὡς φῶς διὰ νὰ μᾶς ὁδηγῇ εἰς τὸ μονοπάτι τῆς ζωῆς, ὡς πνευματικὴν τροφὴν διὰ τὴν πνευματικήν μας ὑγείαν, ὡς παρηγορίαν διὰ τὴν ἐμψύχωσίν μας, ὡς ξίφος διὰ τὸν πνευματικόν μας πόλεμον καὶ γενικῶς ὡς κανόνα ζωῆς. Καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι ὅλοι σας θὰ τὸ ἐκτιμᾶτε πολὺ καὶ θὰ θέλετε νὰ τὸ ἔχετε ὡς καθημερινὴν πνευματικήν σας τροφὴν καὶ ἐντρύφησιν.

3) Ἐπειδὴ ὅμως ζοῦμε εἰς μίαν ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν κυριαρχεῖ ἡ ἄγνοια καὶ ἡ ἀπιστία ὡς πρὸς τὰ ζητήματα τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως, ὁ δὲ ὀρθολογισμὸς καὶ ὁ σκεπτικισμὸς προσπαθοῦν νὰ κλονίσουν κάθε τι τὸ ὑπερφυσικὸν καὶ προσβάλλουν αὐτὰ ταῦτα τὰ θεμέλια τῆς πίστεώς μας, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὴν Βίβλον, εἶναι ἀνάγκη νὰ κατέχωμεν ὅλας τὰς γνώσεις ἐκείνας διὰ τῶν ὁποίων θὰ εἴμεθα εἰς θέσιν ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ ἐνισχύσωμεν τὴν πίστιν μας, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ ὑπεραμυνθοῦμε τῶν ἀληθειῶν καὶ τῶν γεγονότων ποὺ ἐξιστοροῦνται εἰς τὴν Βίβλον, καὶ νὰ διαλύσωμεν πλάνας, ἀμφιβολίας καὶ ἀπορίας ποὺ ἐπικρατοῦν, ἐν σχέσει πρὸς αὐτήν.

4) Οὕτω, πολλοὶ ὑποστηρίζουν ὅτι ναὶ μὲν ἡ Βίβλος περιέχει Θρησκευτικὰς ἀληθείας, ἀλλὰ ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἱστορικὸν μέρος δὲν εἶναι ἀκριβής, καὶ ὅτι δύναται μὲν νὰ εἶναι τις ἔνθερμος φίλος καὶ ὀπαδὸς τῆς Βίβλου, ἀλλὰ δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν ἐὰν ἀπορρίπτῃ ὅ,τι ἀφορᾷ τὸ ἱστορικὸν μέρος αὐτῆς.

Ἡ ἄποψις ὅμως αὐτὴ, ὅτι δηλαδὴ εἰς τὰς πνευματικὰς ἀληθείας τῆς Βίβλου ὑπάρχουν καὶ ψεύδη ἢ σφάλματα, ἔστω καὶ ἂν ἀφοροῦν τὸ ἱστορικὸν μέρος αὐτῆς, εἶναι μία ὕπουλος καὶ πολὺ ἐπικίνδυνος παγίς, διότι μὲ τὸν τρόπον τοῦτον κλονίζεται ἡ ἐμπιστοσύνη εἰς τὸ πνευματικὸν κῦρος τῆς Βίβλου.

Ἀνάγκη λοιπὸν εἶναι νὰ κατανοηθῇ ὅτι ἡ Βίβλος ἔχει ὄχι μόνον πνευματικήν, ἀλλὰ καὶ ἱστορικὴν σημασίαν, διότι εἶναι ἡ Ἱερὰ Ἱστορία τῆς Ἀνθρωπότητος, ἡ Ἱστορία τῆς Σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου. Ἐπιβάλλεται ὡς ἐκ τούτου νὰ γνωρίζωμεν ἐὰν αἱ διηγήσεις τῆς Βίβλου στηρίζωνται εἰς ἀκριβῆ καὶ πραγματικὰ ἱστορικὰ δεδομένα ἢ τοὐναντίον, ἂν εἶναι μῦθοι.

Γ'. Πῶς εἶναι δυνατὸν ν' ἀποδειχθῇ ἡ ἀλήθεια τῆς Βίβλου ;

Κατὰ διαφόρους τρόπους :

α) Μὲ τὰς παραδόσεις τῶν Λαῶν ὡς πρὸς τὰ βασικὰ γεγονότα ποὺ ἀναφέρει ἡ Βίβλος : Δημιουργίαν—Πτῶσιν τοῦ ἀνθρώπου—Κατακλυσμὸν—Διασποράν τῶν φυλῶν—Λύτρωσιν, κλπ.

β) Μὲ τὴν ἐπαλήθευσιν τῶν Προφητειῶν τῆς Βίβλου ἀπὸ τὴν Παγκόσμιον Ἱστορίαν.

γ) Μὲ τὰς μαρτυρίας τῆς συγχρόνου Ἐπιστήμης

(Ἀρχαιολογία, Ἀστρονομία, Γεωλογία, Ἐθνολογία, Θρησκειολογία, Γλωσσολογία κλπ.).

Δ'. Ἀποδείξεις περὶ τῆς ἀληθείας τῆς Βίβλου ἐκ τῆς Ἀρχαιολογίας.

1) Εἰς τὴν παροῦσαν διάλεξιν θὰ ἐκθέσωμεν μόνον μερικὰς ἀπὸ τὰς ἀποδείξεις, ποὺ μᾶς προσφέρουν τὰ πορίσματα διαφόρων κλάδων τῆς Ἐπιστήμης, κυρίως δὲ τῆς Ἀρχαιολογίας.

Ἡ Βίβλος ἔχει ὑποστῆ σφοδρὰν καὶ ἐχθρικὴν κριτικὴν ἀπὸ τὴν λεγομένην Ἀνωτέραν Κριτικὴν καὶ δὴ ἀπὸ τὸν Ἱστορικὸν κλάδον αὐτῆς, ὁ ὁποῖος ἔχει ὡς σκοπὸν νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν ἱστορικὴν ἀξίαν ἑκάστου βιβλίου τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἐξετάζων ἐὰν τὰ γεγονότα τ' ἀναφερόμενα εἰς αὐτὴν εἶναι ἱστορικῶς ἀκριβῆ. Πρὸς τοῦτο δὲ καταφεύγει καὶ εἰς ἄλλας ἱστορικὰς πηγάς.

Ἡ Ἀνωτέρα Κριτικὴ εἶχεν ἐπιδοθῆ εἰς τὸ ἔργον της τοῦτο, ἑκατὸν τοὐλάχιστον ἔτη πρὶν ἀκόμη οἱ ἀρχαιολόγοι ἀρχίσουν νὰ κάμνουν ἀνασκαφὰς εἰς τὰς Βιβλικὰς Χώρας. Ἔκτοτε ὅμως αἱ γνώσεις μας ἐπλουτίσθησαν σημαντικῶς ὡς πρὸς τὴν ἱστορίαν καὶ τὸν πολιτισμὸν τῶν ἀρχαίων Ἐθνῶν, τὰ ὁποῖα καὶ ἐθεωροῦντο μυθολογικὰ διὰ τὸν Ἡρόδοτον καὶ ἄλλους ἀρχαίους συγγραφεῖς, καθὼς καὶ διὰ τοὺς σοφοὺς τῆς λεγομένης Ἀνωτέρας Κριτικῆς.

Κατὰ τὴν τελευταίαν μάλιστα 50ετίαν τὰ ἱστορικὰ «ντοκουμέντα», ποὺ προέκυψαν ἐκ τῶν ἀνασκαφῶν, συνεσωρεύθησαν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν καὶ εἶναι τόσον πλούσια καὶ θετικὰ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς ἐπαληθεύσεως τῆς Βίβλου, ὥστε δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι τὰ συμπεράσματα τῶν κριτικῶν τῆς Ἀνωτέρας Κριτικῆς ἀπεδείχθησαν τελείως ἐσφαλμένα.

Καὶ πρὸς δικαιολόγησιν τῆς ριζικῆς μεταβολῆς ποὺ προέκυψεν ἀπὸ τὰ πορίσματα τῶν ἀρχαιολογικῶν ἀνασκαφῶν, θ' ἀναφέρωμεν μερικὰ μόνον παραδείγματα.

2) Τί λέγουν οἱ ἀρχαιολόγοι;

Κατ' ἀρχήν, ὀφείλομε νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι ἡ ἀλήθεια τῆς Βίβλου δὲν ἔχει ἀνάγκην ὅπως ἐνισχυθῇ ἀπὸ τὴν ἀνθρωπίνην ἐπιστήμην, διότι ἔχει ἰδικά της θεμέλια καὶ φέρει ἐντὸς αὐτῆς τὴν σφραγῖδα τῆς ἀληθείας, διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους :

α) Διότι τὰ κείμενα τῆς Βίβλου ἐγράφησαν ἀπὸ ἀνθρώπους ὑπερόχου ἠθικῆς ἀξίας δηλ. ἀπολύτως ἀξιόπιστα, ὅπως τὸ ἀποδεικνύει ἡ ζωή των. Οἱ πλεῖστοι τούτων καὶ μὲ θυσίαν αὐτῆς τῆς ζωῆς των ἐπεσφράγισαν τὴν μαρτυρίαν των.

β) Διότι περιέχουν ὑψηλὰς ἠθικὰς διδασκαλίας.

Ἐν τούτοις καὶ οἱ ἀρχαιολόγοι μὲ τὰ πορίσματα τῶν ἐρευνῶν των δίδουν ἀποστομωτικὴν ἀπάντησιν εἰς τὰς ἐναντίον τῆς Βίβλου συκοφαντικὰς ἐπιθέσεις καὶ μᾶς βοηθοῦν τὰ μέγιστα διὰ τὴν ὑπεράσπισιν τῶν ἀληθειῶν αὐτῆς.

Εἶναι δὲ ἰδιαιτέρως ἀξιοσημείωτον τὸ γεγονός, ὅτι ὅταν ἡ συκοφαντία κατὰ τῶν Γραφῶν ἔφθασεν εἰς τὸ ὕψιστον σημεῖόν της, ὁ Θεὸς ἐν τῇ Πανσοφίᾳ καὶ τῇ Ἀγαθότητι Αὐτοῦ ἐπέτρεψεν ὅπως, αἱ ἀρχαιολογικαὶ ἀνασκαφαὶ τῆς Αἰγύπτου, Παλαιστίνης, Μ. Ἀσίας, Συρίας, Μεσοποταμίας κλπ. χωρῶν, ἀποκαλύψουν ὅλα τὰ πειστήρια τῆς ἱστορικῆς ἀκριβείας τῆς Βίβλου. Ὁλόκληροι πόλεις, ὡς ἡ Ἱεριχώ, ἡ Γάζα, ἡ Λαχείς, ἡ Οὖρ, ἡ Νινευΐ, ἡ Βαβυλὼν κλπ., ἦλθον εἰς τὸ φῶς μὲ τ' ἀνάκτορά των, τὰς βιβλιοθήκας των, τὰς προτομὰς τῶν βασιλέων των, διὰ τοὺς ὁποίους οἱ σοφοὶ ἀμφέβαλλον. Καὶ ἐπηλήθευσαν οὕτω κατὰ τρόπον θαυμαστὸν οἱ λόγοι τοῦ Κυρίου μας: «Ἐὰν οὗτοι σιωπήσωσιν, οἱ λίθοι θὰ φωνάξουν...».

Σήμερον, ἡ Βίβλος θεωρεῖται ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν βιβλίον τοῦ ἀρχαιολόγου. Ἂς ἀκούσωμεν λοιπὸν τί λέγουν μερικοὶ ἐξ αὐτῶν :

Ὁ Ἀρχαιολόγος Edouard Naville, μεταξὺ ἄλλων λέγει: «Τὰ ἱστορικὰ γεγονότα ἐξεταζόμενα ὑπὸ τὸ φῶς τῶν νέων μεθόδων εἶναι ἡ βάσις τῆς θεωρίας τὴν ὁποίαν ἀναπτύσσω. Ἐπὶ τῇ βάσει δὲ τῶν ἐπιχειρημάτων ποὺ μοῦ παρέχει ἡ ἱστο-

ρική μέθοδος καταλήγω εἰς τὴν πατροπαράδοτον ἄποψιν ἐπὶ τῆς συνθέσεως τῶν περισσοτέρων ἐκ τῶν βιβλίων τῆς Γραφῆς».

Ὁ Καθηγητὴς τῆς Ἀρχαιολογίας τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ὀξφόρδης A. Sayce, ἐπικρίνων τὴν λεγομένην Ἀνωτέραν Κριτικήν, λέγει: «Ἡ Ἀνατολικὴ ἀρχαιολογία ἐπιβεβαιοῖ τὴν βιβλικὴν ἀφήγησιν κατὰ τρόπον ἀξιοσημείωτον».

Ὁ Ἀρχαιολόγος Kyle, λέγει, ὅτι ἡ Ἀρχαιολογία ζητεῖ νὰ γνωρίσῃ τὰ γεγονότα, ὁποῖα πράγματι εἶναι, ζητεῖ δηλαδὴ νὰ γνωρίσῃ τὴν πραγματικότητα. Καταλήγει δὲ εἰς τὴν διαπίστωσιν ὅτι ἡ Βίβλος λέγει τὴν ἀλήθειαν.

3) Μερικὰ ἐκ τῶν κυριωτέρων πορισμάτων τῆς Ἀρχαιολογίας.

Θὰ περιορισθῶμεν εἰς μερικὰ μόνον ἐκ τῶν βασικωτέρων πορισμάτων τῶν ἀρχαιολόγων, ἐκ τῶν γενομένων ὑπ' αὐτῶν ἀνασκαφῶν.

α) Ποῖος ὁ πολιτισμὸς τῶν φυλῶν ποὺ κατῴκησαν τὴν κοιλάδα τοῦ Εὐφράτου, τὴν Συρίαν, τὴν Παλαιστίνην, τὴν Αἴγυπτον;

Οἱ «κριτικοὶ» τῆς Βίβλου, ἐφαρμόζοντες καὶ εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο τὰς ἀρχὰς τῆς ἐξελίξεως ὑποστηρίζουν, ὅτι ὁ πολιτισμὸς βαίνει προοδευτικῶς καὶ ὅτι ἀρχικῶς ὑπῆρξεν ὁ πρωτόγονος ἄνθρωπος, ὁ λεγόμενος παλαιολιθικὸς ἄνθρωπος.

Ἐν τούτοις, ἀπὸ τὰς ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς, τίποτε δὲν προέκυψε ποὺ ν' ἀποδεικνύῃ ὅτι πράγματι ὁ ἄνθρωπος κατάγεται ἀπὸ κάποιο ὂν μὲ χαμηλὸν μέτωπον, ποὺ κατοικοῦσεν κάποτε εἰς σπήλαια, καὶ ὅτι ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ ὂν τοῦτο ἐξεπολιτίσθη. Τοὐναντίον, ἀνεκαλύφθησαν ἐργαλεῖα ἐκ σιδήρου, ἀναγόμενα εἰς τὸ 2.700 π. Χ. καὶ ἄλλα εἴδη λεπτοτάτης τέχνης, ὡς κοσμήματα, ἔργα γλυπτικῆς καὶ ἀρχιτεκτονικῆς πολὺ παλαιοτέρας ἀκόμη ἐποχῆς.

Ὁ Dr. Sayce, Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ὀξφόρδης, παγκοσμίου κύρους, λέγει σχετικῶς, τὰ ἑξῆς:

«Ὁσονδήποτε μακρὰν καὶ ἂν εἶναι δυνατὸν ν' ἀνατρέξωμεν, εὑρίσκομεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἤδη πολιτισμένος... Οἱαδήποτε καὶ ἐὰν εἶναι αἱ θεωρίαι περὶ τῆς ἐξελίξεως τοῦ ἀνθρώπου, αὗται δὲν ἐπιβεβαιώνονται ἀπὸ τὴν ἀρχαιολογίαν. Ἀντὶ δὲ προόδου ποὺ θὰ ἐπερίμενε κανεὶς συναντοῦμε ὀπισθοχώρησιν καὶ κατάπτωσιν. Ἐκεῖ ὅπου νομίζει τις ὅτι θὰ εὕρῃ ζωὴν στοιχειώδη, εὑρίσκει μίαν κοινωνίαν μὲ πολὺ ἐκλεπτυσμένον πολιτισμὸν κι' ἐξαιρετικῶς τελείαν τέχνην. Φαίνεται λοιπόν, ὅτι εἶναι ἀληθὴς ἡ βιβλικὴ ἀντίληψις, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἦτο πολιτισμένος εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς».

Σημειωτέον δὲ ὅτι τὰ πορίσματα τοῦ Dr. Sayce βασίζονται ἀποκλειστικῶς ἐπὶ γεγονότων καὶ ὄχι ἐπὶ εἰκασιῶν.

Ἄλλος Ἀρχαιολόγος, ὁ Καθηγητὴς Strarkey χρονολογεῖ τὸν ἀρχαιότερον πολιτισμὸν τοῦ ὁποίου ἀνεκάλυψεν ἴχνη εἰς Τελλ-Ντουβοὶρ (Λαχὶς) τῆς Ν. Παλαιστίνης, τὸ 4.000 π. Χ.

Ὁ Ἀρχαιολόγος Πῆτρυ, χρονολογεῖ τὸ πρῶτον μέγα ἀνάκτορον τῆς Γάζης, τὸ 3.000 π. Χ.

Ὁ Καθηγητὴς Γκάρσταγγ, θεωρεῖ ὅτι ὁ ἀρχαιότερος πολιτισμὸς τῆς Ἱεριχοῦς ἀνήρχετο τὸ 2.500 π. Χ.

Αἱ ἀνασκαφαὶ τῆς Οὖρ ἀπεκάλυψαν πολιτισμὸν τὸ 3.000 π. Χ. Εὑρέθησαν πλάκες μὲ σφηνοειδῆ γραφήν, μὲ ἱστορίας, ὕμνους, λεξικά, ἀναγνωσματάρια, μαθηματικὰς μεθόδους ἐξαγωγῆς τετραγωνικῆς καὶ κυβικῆς ρίζης, καλλιτεχνικὰ ἀντικείμενα, γυναικεῖον νεσσεσαὶρ κλπ. Σήμερον πλέον δὲν ἐπιτρέπεται καμμία ἀμφιβολία ὡς πρὸς τὸν ἀνώτερον πολιτισμὸν τῶν φυλῶν ποὺ κατῴκουν εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Εὐφράτου, τὴν Συρίαν, τὴν Παλαιστίνην, τὴν Αἴγυπτον. Μάλιστα ὑποστηρίζεται, ὅτι ὁ ἀρχαιότατος πολιτισμὸς τῆς Αἰγύπτου ὠφείλετο εἰς λαὸν ὅστις κατῆλθεν ἐκ τῆς Παλαιστίνης.

β) Ἦτο γνωστὴ ἡ γραφὴ εἰς τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους.

Οἱ ἀρνηταὶ τῆς Βίβλου ἰσχυρίζοντο, ὅτι ἡ γραφὴ ἦτο ἄγνωστος εἰς τοὺς χρόνους τῶν Ἀβραάμ καὶ ὅτι τὰ κείμενα τῆς Βίβλου ἐγράφησαν πολὺν χρόνον μετὰ τὸν Μωϋσῆ.

Θ' ἀναφέρωμεν κατωτέρω τί λέγει σχετικῶς ὁ δρ. Wilson, Καθηγητὴς τῆς Σημιτικῆς Φιλολογίας εἰς τὸ Θεολογικὸν Σεμινάριον τοῦ Princenton. (1)

«Οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν πρέπει νὰ ἔχωμεν, ὅτι τὰ βιβλικὰ κείμενα προέρχονται ἀπὸ πηγὲς γραπτὲς ποὺ βασίζονται εἰς σύγχρονα στοιχεῖα: Πρῶτον διότι ὁ Ἀβραὰμ προήρχετο ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς Βαβυλωνίας ὅπου ἐχρησιμοποιεῖτο ἡ γραφὴ ἀπὸ ἑκατοντάδων ἤδη ἐτῶν. Ἐξ ἄλλου, ὁ Ἀβραὰμ ἔζησε στὴν ἐποχὴν τοῦ Χαμουραμπῆ. Γνωρίζομεν δὲ ἀπὸ τὴν βασιλείαν του ἀρκετὸν ἀριθμὸν ἐπιστολῶν, συμβολαίων καὶ ἄλλων γραπτῶν πράξεων, τῶν ὁποίων σπουδαιότερος εἶναι ὁ περίφημος Κῶδιξ νόμων ποὺ φέρει τὸ ὄνομα τοῦ Μονάρχου αὐτοῦ. Δεύτερον: διότι ἡ γραφὴ ἦτο ἤδη γνωστὴ εἰς Αἴγυπτον ἀπὸ 2.000 ἐτῶν καὶ πλέον. Ἠμποροῦμε λοιπὸν νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ἡ οἰκογένεια τοῦ Ἀβραὰμ ὅταν ἐταξίδευσεν ἀπὸ τὴν Βαβυλωνίαν εἰς Αἴγυπτον καὶ ἐγκατεστάθη κατόπιν εἰς Παλαιστίνην, μεταξὺ δηλαδὴ δύο λαῶν μορφωμένων, εἶχε τὴν συνήθειαν νὰ συνάπτῃ συμφωνίας καὶ νὰ διατηρῇ τὴν ἱστορίαν της μὲ γραπτὰ κείμενα. Ἐχρησιμοποιοῦσε δὲ ἀναμφιβόλως ὁ Ἀβραὰμ τὸ σύστημα τῆς λεγομένης σφηνοειδοῦς γραφῆς, ποὺ ἦτο γνωστὴ εἰς τὴν Δυτ. Ἀσίαν πολὺ πρὸ τοῦ Χαμουραμπῆ. Ἐπίσης αἱ ἐπιστολαὶ ποὺ ἀνεκαλύφθησαν εἰς τὴν Τελλ-Ἐλ-Ἀμάρνα τῆς Αἰγύπτου καὶ εἰς τὴν πόλιν τῆς Παλαιστίνης «Λαχίς», ἀποδεικνύουν καθαρὰ ὅτι ἔκτοτε ἐχρησιμοποιεῖτο καὶ ἡ Ἑβραϊκὴ γλῶσσα. Γνωρίζομεν λοιπὸν ὅτι ὄχι μόνον ἦτο ἤδη γνωστὴ ἡ χρῆσις τῆς γραφῆς, ἀλλ' ἀκόμη ὅτι καὶ ἡ Ἑβραϊκὴ γλῶσσα ὡμιλεῖτο εἰς Παλαιστίνην κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Μωϋσέως, ὄχι μόνον διότι πλέον τῶν 100 Ἑβραϊκῶν λέξεων εὑρέθησαν εἰς τὰς ἀνακαλυφθείσας ἐπιστολὰς τῆς Τελλ-Ἐλ-Ἀμάρνα, ἀλλὰ καὶ διότι πολλὰ ὀνόματα τῶν τόπων ἀναφέρονται εἰς τὴν Ἑβραϊκήν. Ἐπίσης εἰς τοὺς γεωγραφικοὺς πίνακας τοῦ Φαραὼ τῆς Αἰγύπτου Τουθμὲς ΙΙΙ καὶ ἄλλων Βασιλέων τῆς Χώρας ταύτης περισσότεραι τῶν 30 Ἑβραϊκῶν λέξεων χρησιμοποιοῦνται δι' ὀνομασίαν πόλεων τῆς Παλαιστίνης καὶ Συρίας, τὰς ὁποίας οὗτος εἶχε καταλάβει.

Ἐξ ὅλων λοιπὸν τῶν στοιχείων τούτων προκύπτει, ὅτι ὑπῆρχον γραπτὰ Ἑβραϊκὰ κείμενα εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Μωϋσέως».

Κατὰ τὰς ἀνασκαφὰς τοῦ ἔτους 1932 εἰς τὴν πόλιν τῆς Συρίας Ρὰς Σιάμρα (ἔναντι τῆς νήσου Κύπρου) ἀνεκαλύφθη εἰς τὰ ἐρείπια ἑνὸς ναοῦ μία μικρὰ βιβλιοθήκη μὲ πλάκες ἐξ ἀργίλλου, ποὺ ἀπηρτίζετο ἀπὸ Λεξικὰ (ἐννοεῖται εἰς πλάκας) βιβλίον νηολογίου καὶ ἔγγραφα εἰς σφηνοειδῆ Ἑβραϊκὴν γραφήν, καθὼς καὶ ἄλλα μὲ γραφὴν Σουμεριανήν. Χρονολογοῦνται δὲ ταῦτα ἀπὸ τὸ 1400—1300 π. Χ. καὶ ἀναφέ-

---

1. Τόση ἦτο ἡ φιλομάθεια τοῦ ἐπιστήμονος τούτου, ὥστε μόνος του ἐξέμαθε πρὶν εἰσέλθῃ εἰς τὸ Κολλέγιον χρησιμοποιῶν τὰς ἐλευθέρας ὥρας ποὺ διέθετε, τὴν Ἑβραϊκήν, Γαλλικήν, Γερμανικὴν καὶ Ἑλληνικήν. Ἀργότερον δὲ τὴν Λατινικήν, Ἰταλικήν, Ἱσπανικήν. Πορτογαλλικήν, Ἀραμαϊκὴν (δηλ. τὴν γλῶσσαν τῆς Βίβλου), Συριακήν, Ἀραβικήν, Βαβυλωνιακήν, Αἰγυπτιακήν, Κοπτικήν, Περσικήν, Ἀρμενικήν, διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ μελετήσῃ τὴν Βίβλον εἰς τὸ πρωτότυπον, καθὼς καὶ ὅλον τὸ ὑλικὸν τὸ ὁποῖον τοῦ ἦτο χρήσιμον διὰ τὴν ἐπαλήθευσιν τῆς Βίβλου. Ἐπὶ 15 ἔτη ἐσπούδαζεν τὰς γλώσσας αὐτὰς καὶ ἐπὶ 15 ἔτη τὰ βιβλικὰ κείμενα ὑπὸ τὸ φῶς τῶν τελευταίων ἀρχαιολογικῶν καὶ φιλολογικῶν ἀνακαλύψεων καὶ ἄλλα 15 ἔτη ἐχρειάσθησαν διὰ νὰ καταγράψῃ ὑπομονητικὰ τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν του.

Τὸ ἀπαύγασμα τῶν μελετῶν του ἐδημοσιεύθη εἰς ἓν βιβλίον τιτλοφορούμενον: «Εἶναι ἐπιστημονικὴ ἡ ὑψηλὴ Κριτική;»

ρονται εἰς τὴν λατρείαν τῶν Ἰσραηλιτῶν εἰς τὴν Ἔρημον (θυσίας κλπ.) κατὰ τοὺς κανόνας τοῦ Μωϋσέως. Εὑρέθησαν μάλιστα καὶ πλάκες γραμμέναι εἰς 8 γλώσσας διαφόρους. Μεταξὺ τῶν εὑρημάτων εἰς τὸν τάφον τοῦ Τουτ-ἀνχ-ἀμὼν συγκαταλέγονται καὶ εἴδη γραφικῆς ὕλης, δηλαδὴ κάλαμος καὶ τὸ ἀναγκαῖον ὑλικὸν πρὸς γραφήν, διότι οἱ Αἰγύπτιοι ἐπίστευον ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ ἀποθανόντος ἐχρειάζετο τὰ εἴδη ταῦτα.

Αἱ ἀρχαιολογικαὶ λοιπὸν ἀνακαλύψεις ἀπέδειξαν ὅτι ἡ γραφὴ ὑπὸ τὴν μορφὴν τὴν σφηνοειδῆ ἦτο γνωστὴ πρὸ τῆς Μωϋσέως, ἀκόμη δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀβραὰμ εἰς τὴν Οὖρ, τὴν Νινευΐ, τὴν Βαβυλῶνα κλπ.

γ) Ποία ἦτο ἡ πρώτη Θρησκεία τῶν Σημιτικῶν Λαῶν;

Οἱ ἐπικριταὶ τῆς Βίβλου προσπαθοῦν, ὅπως καὶ ἐν ἀρχῇ ἐσημειώσαμεν, νὰ ἐφαρμόσουν καὶ εἰς τὰ Θρησκευτικὰ ἀκόμη προβλήματα τὴν θεωρίαν τῆς ἐξελίξεως. Ὑποστηρίζουν δηλαδή, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν Πολυθεΐαν ἔφθασεν εἰς τὸν Μονοθεϊσμὸν καὶ ὅτι ἡ Βίβλος δὲν εἶναι ἀκριβὴς ὅταν λέγῃ τὸ ἀντίθετον, ἤτοι, ὅτι ὁ Νῶε, οἱ Πατριάρχαι, ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Δαυὶδ ἐλάτρευον τὸν ἕνα Θεόν.

Ἐν τούτοις, ἀπὸ τὰ ἀρχαιολογικὰ εὑρήματα καὶ εἰδικῶς ἀπὸ τὰς ἐπιγραφὰς καὶ τὰς πινακίδας μὲ σφηνοειδῆ γραφὴν προκύπτει ὅτι, ἔχει προηγηθῆ ὁ Μονοθεϊσμὸς τῆς Πολυθεΐας.

Ὁ Ἀρχαιολόγος Dr Langdon, Καθηγητὴς τῆς Ἀσσυριολογίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Ὀξφόρδης, γράφει μεταξὺ ἄλλων ὅτι : «ὁ Μονοθεϊσμὸς προηγήθη τοῦ Πολυθεϊσμοῦ καὶ τῆς πίστεως εἰς τὰ ἀγαθὰ καὶ πονηρὰ πνεύματα».

Ἐπίσης, ὅτι : «ὅλαι αἱ Σημιτικαὶ φυλαὶ φαίνεται ὅτι ἤρχισαν ἀπὸ τὴν πίστιν πρὸς μίαν Θεότητα τὴν ὁποίαν καὶ ἐθεώρουν Δημιουργὸν τοῦ λαοῦ των».

Προσθέτει δέ, ὅτι : «καὶ ἀπὸ τὴν γλῶσσάν των ἀκόμη προκύπτει, ὅτι αἱ Σημιτικαὶ φυλαὶ ἦσαν Μονοθεϊστικαί, διότι ἡ σημιτικὴ λέξις Θεός, El, Ilah, σημαίνει ὁ Ὕψιστος Θεός, ὁ Θεὸς τοῦ Οὐρανοῦ».

Ἀπὸ τὰς ἀνασκαφὰς τῆς Ρὰς Σιάμρα προέκυψεν ὅτι καὶ οἱ Χαναναῖοι ἀκόμη, παρὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν Πολυθεΐαν, εἶχον ὡς ὑπερτάτην Θεότητα τὸν El.

Ὁμοίως καὶ οἱ Φοίνικες εἶχον ὡς Θεὸν τὸν El Elious=Ὕψιστος Θεός. Ἀκόμη καὶ εἰς τὴν Αἴγυπτον, εἰς ἀρχαιοτάτην ἐποχήν, ὡς βεβαιοῖ ὁ Ἀρχαιολόγος Sir Peter Kenoyf, εἰς τὸ «Βιβλίον τῶν νεκρῶν», ὁ Θρησκευτικὸς ὕμνος ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ ἑνὸς Θεοῦ καὶ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς. Ἐπίσης, ἀπὸ ἱερογλυφικὰς ἐπιγραφὰς τῶν Πυραμίδων τῆς Sakkara, ἀνερχομένας εἰς ἀρχαιοτάτην ἐποχήν, 3500—2500 π. Χ., προέκυψε ὅτι ὑπῆρχε τότε Θρησκεία μὲ πολὺ ὑψηλὸν χαρακτῆρα, (πίστις εἰς τελικὴν κρίσιν, εἰς μέλλουσαν ζωὴν κλπ.). Οἱ Ἀρχαιολόγοι λοιπὸν συμφωνοῦν ὅτι ὁ Μονοθεϊσμὸς ἦτο ἡ ἀρχικὴ Θρησκεία, ἐνῷ ὁ Πολυθεϊσμὸς ἀποτελεῖ τὸν Ἐκφυλισμὸν τῆς ἀρχαίας Θρησκείας.

Ε'. Μερικὰ συμπεράσματα τῆς Ἀρχαιολογίας καὶ τινων ἄλλων Ἐπιστημῶν ὡς πρὸς τὰ ἱστορούμενα ἐν τῇ Βίβλῳ γεγονότα.

α) Ἡ κοσμογονία.

Ἡ Ἀνωτέρα Κριτικὴ διεκήρυττεν ἐπίσης, ἐν ὀνόματι τῆς ἐξελίξεως, ὅτι τὸ βιβλίον τῆς Γενέσεως, ἰδίᾳ δὲ τὸ πρῶτον κεφάλαιον αὐτῆς ἦτο ἀπαράδεκτον, διότι εὑρίσκετο εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὰς ἰδικάς της ἀρχὰς περὶ ἐξελίξεως τῶν εἰδῶν ἐξ ἑνὸς ἀρχικοῦ κυττάρου. Ἀλλ' αἱ γενόμεναι ἀνακαλύψεις, ὄχι μόνον τῆς Ἀρχαιολογίας, ἀλλὰ καὶ τῆς Ζωολογίας, τῆς Γεωλογίας, τῆς Παλαιοντολογίας, τῆς Βοτανικῆς, τῆς Βιολογίας κλπ., ἦλθον ν' ἀνατρέψουν τὰς θεωρίας τοῦ Λαμὰρκ καὶ τοῦ Δαρβίνου. Ἀπεδείχθη ὑπὸ τούτων μὲ ἀδιάσειστα πειστήρια τὸ ἀμετάβλητον καὶ ἡ σταθερότης τῶν εἰδῶν. Ἀπὸ δὲ τὰς ἐπὶ ἔτη ἐνεργουμένας παρ' αὐτῶν ἐρεύνας οὐδὲν

ἀπολύτως ἐπιχείρημα προέκυψεν ὑπὲρ τοῦ μεταμορφισμοῦ.

Καὶ ἐπειδὴ ἔγινε λόγος περὶ τῆς θεωρίας τῆς ἐξελίξεως δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι σήμερον κατὰ κανόνα δὲν γίνεται πλέον δεκτὴ ὑπὸ τῶν ἐπιστημόνων κύρους ἡ θεωρία τῆς ἐξελίξεως. Θ' ἀναφέρωμεν πρὸς τοῦτο ὀλίγας μόνον γνώμας διασήμων συγχρόνων ἐπιστημόνων.

Ὁ ἠλεκτροφυσικὸς Σερ Ἀμβρ. Φλέμμιγκ, ἐφευρέτης τῆς ἠλεκτρικῆς λυχνίας τοῦ ραδιοφώνου, θεωρούμενος εἷς ἐκ τῶν μεγαλυτέρων ἐπιστημόνων τῆς Εὐρώπης, ἦτο καὶ ὁ ἱδρυτὴς τῆς «Ἀντι-ἐξελικτικῆς Ἑταιρείας». Οὗτος ἀπέθανε τὸ 1945, ὀλίγον μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ περιφήμου συγγράμματός του «ΕΞΕΛΙΞΙΣ ἢ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ;». Εἰς τὴν νεκρολογίαν του, οἱ Τάϊμς τῆς Ν. Ὑόρκης ἔγραφον τὰ ἑξῆς: «Τὸ 1935, ὁ συγγραφεὺς (δηλ. ὁ Φλέμμιγκ) ἐδημοσίευσε μίαν διαμαρτυρίαν ἐναντίον τοῦ γεγονότος ὅτι ἐξακολουθεῖ ἀκόμη νὰ διδάσκεται ἡ ὀργανικὴ ἐξέλιξις ὡς ἐπιστημονικὴ ἀλήθεια εἰς τὰ Σχολεῖα καὶ τὰ Πανεπιστήμια τῆς Ἀγγλίας. Κατὰ τὸν Φλέμμιγκ, ἡ ἀλήθεια τῆς θεωρίας ταύτης δὲν βασίζεται ἐπὶ γεγονότων».

Τὰ αὐτὰ περίπου λέγει καὶ ὁ Paul Lemoine, Ἐπίτιμος Δ/ντὴς τοῦ Ἐθν. Μουσείου τῆς Φυσικῆς Ἱστορίας τῆς Γαλλίας, ὅστις ἔχει γράψει τὴν Εἰσαγωγὴν καὶ τὸ Συμπέρασμα τοῦ Ἄρθρου «Τὰ ζῶντα ὄντα» εἰς τὴν «Γαλλικὴν Ἐγκυκλοπαίδειαν». «Δὲν ὑπάρχει, γράφει, κανὲν βιολογικὸν γεγονὸς ὑπὲρ τῆς θεωρίας τῆς ἐξελίξεως. Αἱ θεωρίαι τῆς ἐξελίξεως μὲ τὰς ὁποίας ἐβαυκάλιζον τὴν σπουδάζουσαν νεολαίαν μας ἀποτελοῦν σήμερον ἓν δόγμα τὸ ὁποῖον ἐξακολουθεῖ ἀκόμη νὰ διδάσκεται, ἀλλ' ὁ κάθε ἐπιστήμων εἰς τὴν εἰδικότητά του, εἴτε ζωολόγος εἶναι, εἴτε βοτανολόγος, διαπιστώνει ὅτι καμμία ἀπὸ τὰς παρεχομένας ἐξηγήσεις δὲν δύναται νὰ ὑφίσταται. Τὰ γενετικὰ δεδομένα δὲν παρέχουν κανὲν ἐπιχείρημα, ὑπὲρ τῆς θεωρίας τῆς ἐξελίξεως. Τοὐναντίον μάλιστα. Ἐκ τῆς ἐκθέσεως ποὺ ἔκαμα προκύπτει ὅτι ἡ θεωρία τῆς ἐξελίξεως εἶναι ἀδύνατος. Θὰ πρέπει δὲ νὰ ἔχωμεν τὸ θάρρος νὰ τὸ εἴπωμεν δημοσίᾳ, ὥστε οἱ ἄνθρωποι τῆς μελλούσης γενεᾶς νὰ προσανατολίσουν τὰς ἐρεύνας των κατ' ἄλλον τρόπον. Ὁ ἐξελικτισμὸς ὑπὸ οἱανδήποτε μορφὴν δὲν ἱκανοποιεῖ πλέον τὸ πνεῦμα μας».

Ἰδοὺ λοιπὸν κάτι ποὺ ἀσφαλῶς πολλοὶ εἰς τὴν Πατρίδα μας, ποὺ πιστεύουν ἀκόμη εἰς τὴν πεπαλαιωμένην θεωρίαν τῆς ἐξελίξεως, θὰ ἔπρεπε νὰ τὸ γνωρίζουν. Παρέλειψαν δυστυχῶς νὰ πληροφορηθοῦν, ὅτι ἀπὸ μακροῦ χρόνου τὸ ρεῦμα τῆς ἐπιστημονικῆς γνώμης μετεβλήθη τελείως ὡς πρὸς τὴν θεωρίαν τῆς ἐξελίξεως κι' ἐξακολουθοῦν νὰ παραμένουν ἀκόμη εἰς τὰς ἀναχρονιστικὰς ἀντιλήψεις τοῦ 18ου καὶ 19ου αἰῶνος.

Ἡ θεωρία τῆς ἐξελίξεως ἐχρεωκόπησεν, διὰ λόγους ὅμως καθαρῶς ἐπιστημονικοὺς καὶ ὄχι θρησκευτικούς.

Ἰδοὺ τί λέγουν σχετικῶς καὶ ἄλλοι σοφοὶ ἐπιστήμονες τῶν νεωτέρων χρόνων ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου:

Ὁ Γάλλος βιολόγος Λεκὸντ Ντὶ Νουὶ εἰς τελευταῖον βιβλίον του (1947) «ὁ ἀνθρώπινος προορισμός», γράφει μεταξὺ ἄλλων ὅτι, «ὁλόκληρος ἡ ἱστορία τῆς ἐξελίξεως εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἀπίθανα μυστήρια. Κάθε μεγάλο βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἔγινεν ἐναντίον τῶν πλέον ἀκάμπτων νόμων τῆς πιθανότητος», τοὐτέστιν ὅτι ὁ ἐξελικτισμὸς θεωρεῖται ὡς παραλογισμός, ἀφοῦ δὲν στηρίζεται ἐπὶ ἐπιστημονικῶν δεδομένων.

Ὁ Κούν, Καθηγητὴς τῆς Γεωλογίας καὶ Παλαιοντολογίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Χάλλε, εἰς βιβλίον του ἐκδοθὲν τὸ 1941 ἐπὶ θεμάτων παλαιοντολογίας, γράφει ὅτι, «εἶναι ἠναγκασμένος νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν θεωρίαν τῆς καταγωγῆς, διότι δὲν συμφωνεῖ μὲ τὰ παλαιοντολογικὰ δεδομένα». Θαρραλέα πράγματι καὶ εἰλικρινὴς

ὁμολογία πλάνης ἑνὸς πραγματικοῦ ἐπιστήμονος, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ εἶναι συνεπὴς μὲ τὴν ἐπιστημονικήν του συνείδησιν.

Ὁμοίως ὁ Βιολόγος Καθηγητὴς Νίλσον, ὕστερα ἀπὸ ὑπερ30ετεῖς ἐρεύνας εἰς τὸ ζήτημα τῆς καταγωγῆς τῶν εἰδῶν, καταλήγει ὡς ἑξῆς εἰς ἐκδοθὲν κατὰ τὸ 1941 βιβλίον του «Ἡ σκέψις τῆς ἐξελίξεως καὶ ἡ νεωτέρα βιολογία» :

«Μὲ τὴν προσκόλλησιν εἰς μίαν θεωρίαν, ἡ ὁποία δὲν συμφωνεῖ μὲ τὸ τεράστιον ὑλικὸν τοῦ τρέχοντος αἰῶνος εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ μετασχηματισμοῦ τῶν εἰδῶν, δὲν κερδίζομεν τίποτε... Πρέπει νὰ ἐγκαταλείψωμεν τὸν ἐξελικτικὸν ρωμαντισμὸν καὶ ὀφείλομεν νὰ οἰκοδομῶμεν μόνον ἐπὶ θετικῶν σημείων τῆς Βιολογίας».

Καὶ καταλήγει:

«Ἐξέλιξις μὲ τὴν ἔννοιαν τῆς θεωρίας τῆς καταγωγῆς ποὺ ὁδηγεῖ ἀπὸ τὰ κατώτερα εἴδη πρὸς τὰ ἀνώτερα εἶναι χίμαιρα».

Κατ' αὐτὸν τὸν ἀντικειμενικὸν τρόπον ὁμιλοῦν ὅσοι ἐπιστήμονες εἶναι εἰλικρινεῖς καὶ εὐθεῖς καὶ θέλουν νὰ περιορίζωνται μόνον ἐπὶ τῶν δεδομένων τῆς Ἐπιστήμης καὶ ὄχι ἐπὶ αὐθαιρέτων θεωριῶν καὶ εἰκασιῶν.

Θὰ τελειώσωμεν, ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο, μὲ τὴν γνώμην τοῦ Γάλλου Καθηγητοῦ τῆς Γεωλογίας καὶ Ἀκαδημαϊκοῦ Λαπαράν, ὅστις ἀναφερόμενος εἰς τὸ πρῶτον κεφάλαιον τῆς Γενέσεως γράφει τὰ ἑξῆς :

«Ἐὰν ἔπρεπε νὰ συνοψίσω εἰς τεσσαράκοντα μόνον γραμμὲς τὰ πλέον αὐθεντικὰ δεδομένα τῆς Γεωλογίας καὶ τῆς Γεωγονίας, θὰ ἀντέγραφα τὸ κείμενον τῆς Γενέσεως, δηλαδὴ τὴν ἱστορίαν τῆς Δημιουργίας, ὅπως τὴν ἔγραψεν ὁ Μωϋσῆς». Αἱ ἀνακαλύψεις τῆς Ἀρχαιολογίας ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς ἐξελίξεως μᾶς πείθουν ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶχεν ἀνέκαθεν ἐφοδιασθῆ ἀπὸ τὸν Θεὸν μὲ ἄρτιον πνευματικὸν ὁπλισμόν, διὰ νὰ δημιουργήσῃ καὶ νὰ γνωρίσῃ τὸν Δημιουργόν του. Καὶ ἐν ὅσῳ μὲν βαδίζῃ στὸν δρόμον τῆς Θείας Βουλῆς εὑρίσκει τὸν ἀληθινὸν πολιτισμόν του. Ὅταν ὅμως στρέφεται πρὸς τὴν ἄρνησιν καὶ τὴν ἀποστασίαν, ἐκτροχιάζεται.

β) Ὁ κατακλυσμός.

Ἐκ τῶν γενομένων ἀρχαιολογικῶν ἀνασκαφῶν εἰς τὴν Ἀσσυρίαν, ἀνεκαλύφθησαν πολλαὶ πινακίδες ἀπὸ πηλὸν μὲ σφηνοειδῆ γραφήν, ποὺ περιλαμβάνουν ἀφήγησιν σχετικῶς μὲ τὸν κατακλυσμόν.

Ἐξ ἄλλου, κατὰ τὴν διάρκειαν ἀρχ. ἀνασκαφῶν τὸ 1928--29 ὑπὸ τοῦ Ἀρχαιολόγου Λεονὰρ Γούλλεϋ, εὑρέθη κάτω ἀπὸ ἓν μέγα νεκροταφεῖον στρῶμα ἀργίλου 2,70μ. τοῦ ὁποίου ἡ σύστασις ἐφαίνετο ὅτι εἶχε κατασταλάξει ἀπὸ τὰ νερά. Κάτω δὲ ἀπὸ τὸ στρῶμα αὐτὸ εὑρῆκεν ἄλλο στρῶμα 10 ἑκατοστῶν ποὺ περιεῖχεν συντρίμματα χρωματιστῶν ἀγγείων. Τὸ αὐτὸ παρετηρήθη καὶ εἰς ἀνασκαφὰς ποὺ ἔγιναν εἰς ἄλλα σημεῖα.

Οἱ ἀρχαιολόγοι διαβλέπουν ὅτι τὸ ἀργιλῶδες αὐτὸ στρῶμα φανερώνει διακοπὴν εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ἱστορίαν. Καὶ ἄνω μὲν τοῦ στρώματος τῆς ἀργίλου εὑρέθησαν λείψανα τοῦ Σουμεριανοῦ πολιτισμοῦ, ἐνῷ κάτω αὐτοῦ λείψανα ἄλλου πολιτισμοῦ.

Ἀνασκαφαὶ εἰς ἄλλην ἔκτασιν, εἰς ἑκατοντάδας χιλιομέτρων ἀπόστασιν, γενόμεναι παρ' ἄλλων ἀρχαιολόγων, πλησίον τῆς Βαβυλῶνος, ἔφεραν ἐπίσης εἰς φῶς δύο χωριστὰ κατακλυσμιαῖα στρώματα.

Πολλοὶ γεωλόγοι ὑποστηρίζουν ἐπίσης, ἀπὸ ἐρεύνας ποὺ ἔκαμαν εἰς Γαλλίαν, Βέλγιον, Ὁλλανδίαν, Γερμανίαν, Β. Ἀμερικὴν καὶ ἀλλαχοῦ, ὅτι εὗρον ἴχνη ἑνὸς γιγαντιαίου κατακλυσμοῦ, ἤτοι προσχώσεις μὲ θαλάσσια κογχύλια καὶ σκελετοὺς θαλασσίων ζώων εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῶν ἠπείρων καὶ ὑψηλὰ εἰς λόφους.

Ἐπίσης εὑρέθησαν ἀμμώδεις ἐκτάσεις ἐπὶ ὀρέων· φῶκες εἰς τὴν λίμνην Βαϊκάλην τῆς Σιβηρίας, ἤτοι 1600 πόδες ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης.

Ἐκ τῶν διαφόρων λοιπὸν ἐπιστημονικῶν παρατηρήσεων, προκύπτει ἡ πραγματικότης ἑνὸς παγκοσμίου κατακλυσμοῦ, περὶ τοῦ ὁποίου ὁμιλεῖ ἡ Βίβλος.

γ) Ἡ διασπορὰ καὶ ἡ καταγωγὴ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καὶ ὁ πολλαπλασιασμός αὐτοῦ.

Τὸ βιβλίον τῆς Γενέσεως ἐξιστορεῖ εἰς τὸ 10ον κεφάλαιον τὸν νέον πολλαπλασιασμὸν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, μετὰ τὸν κατακλυσμόν, ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους τοῦ Νῶε.

Τὸ κείμενον τοῦτο τῆς Γενέσεως δύναται νὰ θεωρηθῇ ὅτι ἀποτελεῖ μίαν ἐξαίρετον ἐθνολογικὴν ταξινόμησιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους μὲ τρεῖς ἀρχηγούς, τὸν Σήμ, Χὰμ καὶ Ἰάφεθ, ἐκ τῶν ὁποίων ἐμφανίζεται ὅτι προέρχονται ὅλα τὰ Ἔθνη.

Ἡ νεωτέρα Ἐθνολογικὴ Ἐπιστήμη, μετὰ πολλὰς ἐρεύνας, κατέληξε νὰ δεχθῇ τριπλῆν διάκρισιν τῶν ἀνθρωπίνων φυλῶν, ἤτοι Σημιτικῆς, Ἀρειανικῆς καὶ Τουρανικῆς. (1)

Ἐπίσης ἡ Συγκριτικὴ Γλωσσολογία ἐπιβεβαιώνει τὸ 10ον καὶ τὸ 11ον κεφάλαιον τῆς Γενέσεως.

Δέχεται δηλαδὴ αὕτη ὅτι αἱ διάφοροι γλῶσσαι εἶναι διάλεκτοι μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ἀρχικῆς γλώσσης ἡ ὁποία ἔχει ἀπολεσθῆ.

Ἕνας διάσημος γλωσσολόγος ὁ Χέρδερ, λέγει ὅτι ὑπάρχει μεγάλη πιθανότης ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη φυλὴ ὅπως καὶ ἡ γλῶσσά της ν' ἀνατρέχουν εἰς μίαν καὶ μόνην ἀρχαίαν πηγὴν καὶ εἰς ἕνα πρῶτον ἄνθρωπον καὶ ὄχι εἰς πολλοὺς διεσκορπισμένους εἰς διάφορα μέρη τοῦ κόσμου.

Βεβαιώνει δὲ ὅτι ὡς προκύπτει ἀπὸ τὴν ἐξέτασιν τῶν γλωσσῶν, ὁ χωρισμὸς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἔγινεν ἀποτόμως. Τοῦτο βεβαιώνει καὶ ἕτερος γλωσσολόγος, ὁ Σαρόν.

Ὁ γλωσσολόγος Ἰούλιος Κλαπρούθ, ὁ ὁποῖος ἐμελέτησε τὰς γλώσσας καὶ τὴν φιλολογίαν τῶν περισσοτέρων Ἐθνῶν τῆς Ἀσίας καὶ ὁ ὁποῖος δὲν ἐπίστευεν εἰς τὴν ἀλήθειαν τῆς Βιβλικῆς Ἱστορίας, ὑποστηρίζει ἐν τούτοις ὅτι εἶναι φανερὰ ἡ συγγένεια τῶν γλωσσῶν.

Τὰ αὐτὰ βεβαιοῦν καὶ ἄλλοι γλωσσολόγοι, ὡς ὁ Ντεπαραβέϋ, Οὔμβολτ κλπ.(2)

***

Εἶναι τόσον πολλὰ τ' ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα τὰ ὁποῖα μᾶς ἔδωκαν αἱ γενόμεναι κατὰ τὰς τελευταίας τρεῖς δεκαετηρίδας ἀρχαιολογικαί, γεωλογικαὶ καὶ ἄλλαι ἐπιστημονικαὶ ἔρευναι, ὥστε ὑπάρχει κίνδυνος νὰ παρασυρθῶ ὁμιλῶν ἐπὶ πολλὰς ὥρας ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου. Θὰ περιορισθῶ διὰ τοῦτο κατ' ἀνάγκην ἐπὶ ὡρισμένων μόνον ἱστορικῶν γεγονότων τῆς Βίβλου ποὺ ἐπηλήθευσαν αἱ ἀρχαιολογικαὶ ἀνασκαφαί.

δ) Οἱ Χετταῖοι ἢ Χιττῖται.

Ὑπῆρξεν εἰς τὴν Ἱστορίαν ἕνας μυστηριώδης λαός, ὀνομαζόμενος εἰς τὴν Βίβλον «Χετταῖοι», ὁ ὁποῖος ἀναφέρεται εἰς αὐτὴν 46 φοράς. Ἀλλὰ μέχρι πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἐτῶν δὲν εἶχεν ἀνευρεθῇ κανὲν ἴχνος τοῦ λαοῦ τούτου εἰς τὴν φιλολογίαν καὶ τὰ λοιπὰ στοιχεῖα τῶν λαῶν. Οἱ κριτικοὶ ἐφαίνοντο ὅτι εἶχον δίκαιον ὅταν ἰσχυρίζοντο ὅτι δὲν ὑπῆρξε ποτὲ τοιοῦτος λαός. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτήν, ὡς καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας, ἡ Βίβλος μόνη ἐβεβαίωνεν ὅτι τοιοῦτος λαὸς πράγματι ἔζησεν, (ὡς ἐπὶ παραδείγματι εἰς Ἔξοδον γ. 8—Β' Βασιλ. παρ. 6). Πρὸ ἐτῶν ὅμως, οἱ ἀρχαιολόγοι εὗρῆκαν πολλὰς ἐπιγραφὰς Χιττιτικάς. Ἐκ τούτων ἀπεδεικνύετο ὅτι οἱ Χετταῖοι ἦσαν ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγάλους λαοὺς τῆς ἀρχαιότητος, τῶν ὁποίων ἡ κυριαρχία ἐξετείνετο εἰς τὴν Μ. Ἀσίαν, Β.Δ. τοῦ Εὐφράτου μέχρι καὶ τῆς Μαύρης Θαλάσσης. Ἦλθεν εἰς φῶς ἀπὸ τὰς ἀνασκαφὰς τοῦ ἀρχαιολόγου Βίγκλερς ἡ πρωτεύουσά των εἰς Μπογάζκιοϊ, νοτίως τῆς Σινώπης ἐν Μ. Ἀσίᾳ, ὅπου εὑρέθη βιβλιοθήκη τῶν Χετ-

1. Ὅρα Κ. Παπαρρηγοπούλου, Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους. Εἰσαγωγὴ ὑπὸ Π. Καρολίδου, σελ. ΟΒ, Λ' κλπ.

2. Ὅρα Nicols Wiseman «Λόγοι ἐπὶ τῶν σχέσεων Ἐπιστήμης καὶ Θρησκείας», σελ. 51 κ. ἑξῆς, 110—113 κλπ. Ὁμοίως Αὐγούστου Νικολάου, «Φιλοσοφικαὶ μελέται περὶ Χριστιανισμοῦ», σελ. 274 καὶ ἑξῆς. Κ. Παπαρρηγοπούλου «Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους», σελ. 54, «περὶ τῆς καταγωγῆς τῶν πρώτων κατοίκων τῆς Ἑλλάδος» κλπ.

ταίων βασιλέων ἀπὸ πολλὰς πλάκας τακτοποιημένας εἰς θυρίδας.'Επίσης ἦλθεν εἰς φῶς καὶ ἡ μεγαλυτέρα των πόλις Χαρκεμὶς ('Ιερεμίας, Κεφ. ιστ, ἐδάφ. 2).

'Επιγραφαὶ 'Ασσυριακαὶ καὶ πινακίδες ποὺ εὑρέθησαν εἰς 'Αρμενίαν ὁμιλοῦν πειστικώτατα διὰ τὴν μεγάλην ἰσχὺν τοῦ λαοῦ τούτου.

'Ο 'Αρχαιολόγος Γκάρσταγγ ἔγραφε τὰ ἑξῆς τὸ 1929 διὰ τὸν λαὸν τῶν Χεττταίων :

«'Ηλθεν εἰς φῶς ἀπὸ τὸ σκότος ἓν ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ἔθνη τῆς ἀρχαιότητος. Πρὸ 25 ἀκόμη ἐτῶν οἱ μεγαλύτεροι ἐπιστήμονες ('Ανατολισταὶ) δὲν ἐπίστευον εἰς τὴν ὕπαρξιν τοῦ λαοῦ τούτου. Σήμερον γνωρίζομεν ὅτι οἱ Χετταῖοι ἀποτελοῦσαν τὸ τρίτον περίπου τοῦ ἀρχαίου κόσμου καὶ κατεῖχον ἰσότιμον θέσιν πρὸς τοὺς Αἰγυπτίους καὶ τοὺς 'Ασσυροβαβυλωνίους».

ε) Τὰ Σόδομα πράγματι ὑπῆρξαν καὶ κατεστράφησαν.

'Η 'Αρχαιολογία, ἐπεβεβαίωσεν ἐπίσης καὶ ἓν ἀπὸ τὰ πλέον ἐντυπωσιακὰ θαύματα τῆς Βίβλου.

Εἰς τὸ 19ον κεφ. τῆς Γενέσεως περιγράφεται ἡ καταστροφὴ τῶν πόλεων τῆς πεδιάδος μὲ βροχὴν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν πυρὸς καὶ θείου (ἐδ. 24).

'Ο 'Αρχαιολόγος Dr Kyle, ἀρχηγὸς μιᾶς ἀποστολῆς εἰς τὰ Ν. τῆς Νεκρᾶς Θαλάσσης, ἐξήτασε τὴν περιοχὴν ταύτην καὶ ἐδημοσίευσε τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐρευνῶν του, τὸ 1928.

'Απὸ θραύσματα δὲ τῶν ἀγγείων ποὺ ἀνευρέθησαν εἰς τὸν τόπον ὅπου ἔκειντο τὰ Σόδομα, συμπεραίνει ὅτι ἡ καταστροφή των ἔγινε τὸ 1800 π. Χ., ἤτοι κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ 'Αβραάμ.

Γεωλογικαὶ ἔρευναι εἰς τὴν περιφέρειαν αὐτὴν ἀπεκάλυψαν στρῶμα ἅλατος 50 μ. πάχους εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους καὶ πολὺ θειάφι εἰς φυσικὴν κατάστασιν. 'Η περιφέρεια αὕτη ἔχει πλούσια κοιτάσματα πετρελαίου καὶ ἀσφάλτου. Φαίνεται λοιπὸν ὅτι ἀπὸ μίαν ὑπόγειον φλέβαν πετρελαίου ἐξῆλθον αἰφνιδίως ἀέρια καὶ ἀνεφλέγη τὸ πετρέλαιον. Τότε ἔγινε μία φοβερὰ ἔκρηξις, ἡ ὁποία ἐξετόξευσε θειάφι καὶ φλεγομένην ἄσφαλτον ἐπάνω εἰς τὰς κατηραμένας πόλεις.

Τὰ στοιχεῖα αὐτὰ ἀνακατωμένα μὲ ἁλάτι ἔπεσαν κυριολεκτικῶς ὡς βροχὴ πυρὸς εἰς ὅλην τὴν πεδιάδα, ἀκριβῶς ὡς λέγει ἡ Βίβλος.

'Η δὲ σύζυγος τοῦ Λὼτ ποὺ ἔμεινεν ὀπίσω, κατελήφθη αἰφνιδίως ἀπὸ τὸν κατακλυσμὸν τοῦ θείου καὶ τοῦ ἅλατος καὶ μετεβλήθη εἰς πραγματικὴν στήλην ἅλατος, ὡς μᾶς λέγει ἡ Βίβλος.

Πολλαὶ περιγραφαὶ ἀπὸ τὴν κλασσικὴν ἐποχὴν ἀναφέρουν τὴν ὕπαρξιν τῶν ἐρειπίων τῶν Σοδόμων, τὰ ὁποῖα ὅμως βαθμιαίως κατεκαλύφθησαν ἀπὸ τὰ ὕδατα τῆς Ν. Θαλάσσης.

'Ακόμη δὲ καὶ τώρα, ἕνα δάσος ὁλόκληρον κατεκλύσθη ἀπὸ τὰ ὕδατα ποὺ ἀνεβαίνουν διαρκῶς καὶ τὸ ὁποῖον ὑπῆρχεν πρὸ 50 ἐτῶν ὅταν εἶχαν γίνει αἱ ἔρευναι τῆς ἀποστολῆς.

στ) 'Η κατάκτησις τῆς γῆς Χαναάν.

'Ως πρὸς τὴν εἰσβολὴν τῶν 'Ισραηλιτῶν εἰς τὴν Παλαιστίνην καὶ τὴν κατάκτησιν ταύτης ὑπ' αὐτῶν, ἔχομεν πληροφορίας καὶ ἐκ τῆς ἀντιθέτου πλευρᾶς.

Κατὰ τὰς ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφὰς τῆς Tell—El—Amarna, ἥτις ἦτο ἡ νέα πρωτεύουσα τῆς Αἰγύπτου κτισθεῖσα ἀπὸ τὸν 'Αμένοφις τὸν 4ον, γνωστὸν καὶ ὡς 'Ακενάτον (ὅστις ἔκτισε ταύτην διὰ ν' ἀντικαταστήσῃ τὴν εἰδωλολατρικὴν πρωτεύουσαν τῶν Θηβῶν), ἀνεκαλύφθησαν 300 περίπου πινακίδες ἐξ ἀργίλου εἰς Βαβυλωνιακὴν σφηνοειδῆ γλῶσσαν, ποὺ περιελάμβανον τὰ ἀρχεῖα τοῦ ἀνωτέρω Φαραώ. Κατὰ τὰς γενομένας τὸ 1933—34 νέας ἀνασκαφάς, ἀνεκαλύφθησαν καὶ νέαι πινακίδες ἐξ ἀργίλου, ποὺ ἀποτελοῦν ἐπιστολὰς τῶν μικροηγεμόνων τῆς Συρίας καὶ Παλαιστίνης

οἱ ὁποῖοι ἦσαν τοποτηρηταὶ τῆς Αἰγύπτου. Δι' αὐτῶν ἀπηυθύνοντο οὗτοι πρὸς τοὺς δύο Φαραὼ τοῦ 15ου αἰ. π.Χ. τὸν Ἀμένοφις Γ' καὶ Ἀμένοφις Δ' καὶ ἐμπεριέχονται ἐκκλήσεις τῶν ἡγεμόνων τῆς Παλαιστίνης ζητούντων ἐνισχύσεις ἐναντίον τῆς ἐπιδρομῆς λαοῦ καλουμένου «Habirou», ὁ ὁποῖος ἐπολιόρκει τὰς πόλεις των. Οἱ Ἀρχαιολόγοι ὑποθέτουν ὅτι πρόκειται περὶ τῶν Ἑβραίων, οἱ ὁποῖοι ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ, ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην περὶ τὸ 1400 π.Χ., εἰσῆλθον εἰς τὴν Παλαιστίνην. Σημειωτέον δὲ ὅτι εἰς μίαν ἀπὸ τὰς πινακίδας αὐτὰς ἀναφέρεται καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ.

ζ) Ἡ κατάληψις τοῦ Ἱεριχοῦς.

Εἰς τὸ κεφ. στ' ἐδ. 20—25 τοῦ Ι. Ναυῆ βλέπομεν ὅτι κατὰ τὴν κατάληψιν τῆς Ἱεριχοῦς τὰ τείχη τῆς πόλεως ἔπεσαν, ὅτι ἡ πόλις ἐπυρπολήθη χωρὶς νὰ λεηλατηθῇ, καὶ ὅτι ἡ Ραὰβ ποὺ εἶχε τὴν κατοικίαν της ἐπάνω εἰς τὸ τεῖχος, καὶ εἶχε δεχθῇ τοὺς κατασκόπους τῶν Ἰουδαίων, διεσώθη.

Ὁ διάσημος ἀρχαιολόγος Τζὼν Γκάρσταγγ, ὅστις εἶχεν ἐνεργήσει τὰς ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφὰς εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς Ἱεριχοῦς μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1929—1933 ἔφερεν εἰς φῶς τὰ παλαιὰ τείχη. Ἦσαν ταῦτα ὕψους 10 μ. Ἦσαν δὲ διπλᾶ καὶ τὸ ἐσωτερικὸν πάχος των ἦτο 4 μ. μὲ κενὸν διάστημα μεταξύ των ἀπὸ 5 μ. Οἰκίαι ποὺ εἶχον κτισθῇ εἰς τὴν κορυφὴν τῶν τειχῶν τὰ συνέδεον μεταξύ των. Τὰ τείχη ἦσαν κτισμένα μὲ πλίνθους. Διεπιστώθη δὲ ὅτι τὰ τείχη ἔπεσαν πρὸς τὰ ἔξω, συμφώνως μὲ τὴν ἀφήγησιν τῆς Βίβλου. Ὅπως δὲ λέγει ὁ ἀρχαιολόγος Μάρστον, τίποτε δὲν μᾶς ἐμποδίζει νὰ δεχθοῦμε ὅτι ὁ Θεὸς ἐχρησιμοποίησε σεισμὸν διὰ νὰ προκαλέσῃ κατὰ τὴν κατάλληλον στιγμὴν τὴν πτῶσιν τῶν τειχῶν. Στάκτη καὶ ἄλλα ἴχνη μεγάλης πυρκαϊᾶς μαρτυροῦν ὅτι ἡ πόλις ἐκάη, ὡς λέγει καὶ ἡ Βίβλος.

Εὑρέθησαν σῖτος, κριθὴ καὶ ἄλλα τρόφιμα καμένα, διατηρηθέντα ἐπὶ 3.300 ἔτη περίπου, τὰ ὁποῖα ἔμειναν ἄθικτα ἀπὸ τοὺς εἰσβολεῖς, διότι ὅπως ἀναφέρεται εἰς τὸν Ι. τοῦ Ναυῆ Κεφάλ. στ. (στ. 17) «ἡ πόλις θὰ εἶναι ἀνάθεμα εἰς τὸν Κύριον καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ». Εἰς δὲ τὸ ἐδάφιον 18 τοῦ αὐτοῦ κεφαλαίου ἀναφέρεται ὅτι ἀπηγορεύθη ρητῶς νὰ λάβῃ τις ἐκ τοῦ ἀναθέματος καὶ ὅτι ὅλα τὰ ἀργυρᾶ, χρυσᾶ, χάλκινα καὶ σιδηρᾶ σκεύη ἔπρεπε ν' ἀφιερωθοῦν εἰς τὸν Κύριον.

Πράγματι δέ, οἱ ἀρχαιολόγοι κατεπλάγησαν, διότι μεταξὺ τῶν ἐρειπίων τῆς Ἱεριχοῦς ἔλειπεν ἐντελῶς κάθε εἶδος μετάλλου. Βλέπομεν λοιπὸν ὅτι καὶ εἰς τὰς ἐλαχίστας ἀκόμη λεπτομερείας ἡ Βίβλος ἐπαληθεύεται.

Καὶ ὅμως τὸ 6ον Κεφ. τοῦ Ι. Ναυῆ ἦτο τὸ μᾶλλον ἀμφισβητηθὲν ἀπὸ τοὺς κριτικοὺς τῆς «Ἀνωτέρας Κριτικῆς».

Ἀπὸ τὰ θραύσματα τῶν ἀγγείων καὶ τοὺς σκαραβαίους ποὺ εὑρέθησαν μεταξὺ τῶν ἐρειπίων, οἱ ἀρχαιολόγοι ὑπολογίζουν τὴν χρονολογίαν τῆς τραγωδίας τῆς καταστροφῆς ἀκριβῶς κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς εἰσβολῆς τοῦ Ι. τοῦ Ναυῆ εἰς τὴν Παλαιστίνην, δηλ. τὸ 1400 π. Χ. Τὸ ἐπεισόδιον τῆς Ραὰβ εὑρίσκει ἐπίσης τὴν ἄμεσον ἐπιβεβαίωσίν του ἀπὸ τὰς ἐρεύνας τοῦ Δόκτορος Γκάρσταγγ.

Εἰς τὸ βιβλίον Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ, Κεφ. β' ἐδάφ. 15, ἀναφέρεται ὅτι «ἡ οἰκία τῆς Ραὰβ ἦτο ἐν τῷ τείχει τῆς πόλεως». Αἱ ἀρχαιολογικαὶ ἀνασκαφαὶ ἀπεκάλυψαν ὅτι πράγματι ἐπὶ τῶν τειχῶν ἦσαν κτισμέναι οἰκίαι. Εἶναι λοιπὸν πολὺ πιθανὸν ἡ οἰκία τῆς Ραάβ, ποὺ ἦτο κτισμένη ἐπὶ τοῦ τείχους, νὰ εὑρίσκετο πλησίον τοῦ φρουρίου τοῦ ὁποίου τὰ θεμέλια ἦσαν ἰσχυρότερα καὶ δὲν ἔπεσαν ἀπὸ τὸν σεισμόν. Κατ' αὐτὸν δὲ τὸν τρόπον εἶχε διασωθῇ καὶ ἡ Ραάβ.

η) Ἡ Ἱστορία τοῦ Ἰωσήφ.

Ὅπως καὶ ἄλλαι πολλαὶ ἀφηγήσεις τῆς Βίβλου, ὁμοίως καὶ ἡ ἱστορία τοῦ Ἰωσὴφ εὑρίσκει τὴν ἐπαλήθευσίν της ὑπὸ τῶν Ἀρχαιολόγων.

Ὁ διάσημος Αἰγυπτιολόγος Naville, λέγει, ὅτι ὅσον περισσότερον μελετᾷ τις τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἰωσήφ, τόσον καὶ περισσότερον πείθεται ὅτι ἐγράφη αὐτὴ ἀπὸ

πρόσωπον ποὺ ἐγνώριζε πολὺ καλὰ τὴν Αἴγυπτον καὶ τὰ ἔθιμά της, μάλιστα δὲ ὅτι εἶχε τοῦτο στενὰς σχέσεις μὲ τοὺς αὐλικοὺς καὶ τὸν Βασιλέα. Εἶναι πολὺ χαρακτηριστικὸν εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορίαν τὸ τοπικὸν χρῶμα, δηλαδὴ τὸ Αἰγυπτιακόν.

Κατὰ τὸν ἀρχαιολόγον Μάρστον, τὴν ἐποχὴν ποὺ ἐπωλήθη ὁ Ἰωσὴφ ἀπὸ τοὺς Μαδιανίτας εἰς τὸν ἀξιωματικὸν τοῦ Φαραὼ Ποτιφάρ, ἐβασίλευον εἰς τὴν Αἴγυπτον Φαραὼ Σημιτικῆς καταγωγῆς, καλούμενοι «ΥΞΩΣ» δηλ. Ποιμένες Βασιλεῖς. Ὁ Ἰουδαῖος ἱστορικὸς Ἰώσηπος θεωρεῖ τοὺς «Ποιμένας Βασιλεῖς» τῆς Αἰγύπτου ὡς προγόνους του. Οὗτοι λοιπὸν κατὰ προτίμησιν καὶ πρὸς ἀσφάλειάν των συνειργάζοντο μὲ ἀνθρώπους τῆς φυλῆς των. Διὰ τὸν λόγον δὲ τοῦτον δὲν εἶναι διόλου παράδοξον, ὅτι μετὰ τὴν ἐξήγησιν τοῦ ὀνείρου, ὁ Ὑξὼς Φαραὼ ἀνύψωσεν εἰς τὸ ἀνώτατον ἀξίωμα τὸν Ἰωσὴφ ποὺ ἦτο Σημιτικῆς καταγωγῆς ὡς καὶ ὁ ἴδιος, καὶ ἐξηγεῖται οὕτω διατὶ ηὐδοκίμησεν ὁ Ἰωσὴφ τόσον πολὺ εἰς τὴν Αἴγυπτον.

Ἀλλὰ καὶ ἡ μακρὰ διαμονὴ τῶν Ἰσραηλιτῶν εἰς τὴν Αἴγυπτον ἀποδεικνύεται ἀπὸ ἕνα πάπυρον ποὺ εὑρέθη εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον πληροφορούμεθα ὅτι ἐπὶ Βασιλείας τοῦ Φαραὼ Μενεφθά, ἦλθον Σημῖται ἀπὸ τὴν Ἰδουμαίαν καὶ ἐπέτυχαν ἀπὸ τὸν Φαραὼ τὴν ἄδειαν νὰ βόσκουν τὰ πρόβατά των εἰς Πιθώμ.

θ) Ἡ καταπίεσις τῶν Ἰσραηλιτῶν.

Καὶ ἡ καταπίεσις ἀκόμη τῶν Ἰσραηλιτῶν ἀπὸ τὸν Φαραὼ Ραμσῆ τὸν 2ον (Σέσωστριν) ἀποδεικνύεται κατὰ τοὺς Αἰγυπτιολόγους ἀπὸ τὰ πορίσματα τῶν ἀρχαιολογικῶν ἐρευνῶν των.

Ὡς μᾶς λέγει ἡ Βίβλος, ὁ Ραμσῆ ὁ 2ος, ὅστις κατεπίεζε τοὺς Ἰσραηλίτας, τοὺς ὑπεχρέωσε νὰ κατασκευάσουν δύο πόλεις, τὴν Πιθὼμ καὶ τὴν Ραμσῆ, διὰ νὰ τὰς χρησιμοποιήσῃ ὡς σιτοβολῶνας.

Ἀπὸ τὰ ἐρείπια τῶν δύο τούτων πόλεων, ὡς μᾶς λέγουν οἱ Αἰγυπτιολόγοι Ναβίλλ, Φλίντερς καὶ Πητρύ, ἐπιβεβαιώνεται ὁ τρόπος τῆς κατασκευῆς αὐτῶν, ἀκριβῶς ὅπως τὸν περιγράφει ἡ Βίβλος (εἰς Ἔξοδον Κεφ. ε' ἐδάφ. 7—9). Οὕτως, καθ' ἃ βεβαιοῖ ὁ Φλίντερς, πολλαὶ πλίνθοι ἦσαν κατεσκευασμέναι ἀπὸ ἄχυρον, ποὺ ἐπιτρέπει νὰ γίνεται ἡ πλίνθος στερεωτέρα καὶ νὰ καθαρίζωνται τὰ δάκτυλα τοῦ τεχνίτου ἀπὸ τὴν λάσπην, ἀλλὰ πολλαὶ δὲν εἶχον διόλου ἄχυρον, διότι οἱ Αἰγύπτιοι διὰ νὰ τυραννήσουν περισσότερον τοὺς Ἰσραηλίτας δὲν τοὺς τὸ ἔδιδον ἀλλὰ τοὺς ἐταλαιπωροῦσαν καὶ τοὺς ὑπεχρέωναν ν'ἀναζητοῦν τὸ ἄχυρον μακρὰν καὶ πολλὲς φορὲς μάλιστα νὰ μὴ τὸ εὑρίσκουν.

ι) Ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἀσσυρίας Σαργκών.

Εἰς τὸ βιβλίον τοῦ Ἡσαΐα (Κεφ. κ. ἐδ. 1) ἀναφέρεται ὡς Βασιλεὺς τῆς Ἀσσυρίας ὁ Σαργκών. Ἐπειδὴ ὅμως οἱ ἀρχαῖοι Ἱστορικοί, Ἡρόδοτος, Ξενοφῶν, Βηρωσός, Ἰώσηπος, δὲν ὁμιλοῦν δι' αὐτόν, οἱ πολέμιοι τῆς Βίβλου κατέληξαν ὅτι Ἀσσύριος Βασιλεὺς μὲ τὸ ὄνομα Σαργκὼν δὲν ὑπάρχει.

Ἀνασκαφαὶ ὅμως ποὺ ἔγιναν ἀπὸ τὸν Γάλλον Πρόξενον εἰς τὴν Μοσσούλην καὶ ἀρχαιολόγον Botta, ἀπεκάλυψαν πλησίον τῆς ἀρχαίας Νινευὴ τὸ μεγαλοπρεπὲς ἀνάκτορον τοῦ Σαργκὼν μὲ ἀξιόλογα μνημεῖα, ποὺ παριστάνουν τὸν ἴδιον τὸν Σαργκών, ὡς καὶ πινακίδας μὲ τὸ ὄνομά του. Οὗτος ἔζησε τὸ 722—705 π. Χ.

ια) Τὸ βιβλίον τοῦ Δανιήλ.

Ἐπὶ πολλὰ ἔτη τὸ βιβλίον τοῦ προφήτου Δανιὴλ ἦτο τὸ ἀντικείμενον τῶν σφοδροτέρων ἐπιθέσεων τῆς Ἀντιβιβλικῆς Κριτικῆς. Προσεπάθησαν δὲ νὰ τὸ γελοιοποιήσουν καὶ μάλιστα ν' ἀποδείξουν ὅτι αἱ ἱστορίαι του ἦσαν καθ' ὁλοκληρίαν ψευδεῖς, ἰδίως δὲ τῆς καμίνου καὶ τοῦ λάκκου τῶν λεόντων.

Ἀνεκαλύφθη ὅμως πρὸ ἐτῶν μία Βαβυλωνιακὴ κάμινος μὲ τὴν ἐξῆς ἐπιγραφήν:

«Ἐδῶ εἶναι ὁ τόπος ὅπου ἀποθνήσκουν μὲ πῦρ ὅσοι βλασφημοῦν τοὺς Θεοὺς τῆς Χαλδαίας».

Ἐπίσης εὑρέθη καὶ ἕνας λάκκος ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦσαν γραμμένα αὐταὶ αἱ λέξεις:

«Τόπος ἐκτελέσεως ὅπου κατεστρέφοντο, ξεσχισμένοι ἀπὸ τὰ ἄγρια θηρία ὅσοι προσέβαλον τὸν Βασιλέα».

Ἰσχυρίσθησαν ἐπίσης οἱ ἐπικριταὶ τῆς Βίβλου, ὅτι τὸ βιβλίον τοῦ Δανιὴλ ἦτο μεταγενέστερον ἀπὸ τὴν παραδεδεγμένην χρονολογίαν, διότι περιελάμβανε λέξεις Ἑλληνικάς, αἱ ὁποῖαι ἐχρησιμοποιοῦντο κατὰ τοὺς κριτικοὺς μερικοὺς αἰῶνας ἀργότερον. Ἐν τούτοις ἀνευρέθησαν ἄλλα Βαβυλωνιακὰ κείμενα, ἐκ τῶν ὁποίων ἀπεδείχθη ὅτι αἱ λέξεις αὐταὶ ἦσαν γνωσταί, ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ναβουχοδονόσορ.

Τὸ 5ον Κεφ. τοῦ Δανιὴλ κατεπολεμήθη ἐπίσης πολὺ ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς τῆς Βίβλου.

Ἐκεῖ ἀναφέρεται ὅτι ὁ Βαλτάσαρ, Βασιλεὺς τῆς Βαβυλῶνος, ἐφονεύθη κατὰ τὴν διάρκειαν δείπνου, τὴν νύκτα ποὺ κατελήφθη ἡ πόλις. Οἱ ἱστορικοὶ ὅμως ἔλεγον ὅτι τότε ἐβασίλευεν ὁ Ναβονίδης, ὁ ὁποῖος καὶ δὲν εὑρίσκετο εἰς Βαβυλῶνα κατὰ τὴν κατάληψιν αὐτῆς. Ἑπομένως συμπεραίνουν ὅτι οὗτος δὲν εἶχε φονευθῆ τότε, ἀλλ' εἶχε συλληφθῆ αἰχμάλωτος. Ἰδοὺ λοιπόν, ἐθριαμβολογοῦσαν οἱ κριτικοί, εὑρήκαμεν ἕν κλασσικὸν παράδειγμα τῶν σφαλμάτων τῆς Βίβλου. Ὁ Βαλτάσαρ κατ' αὐτοὺς δὲν ἦτο πραγματικόν, ἀλλὰ φανταστικὸν πρόσωπον. Ἑπομένως καὶ ἡ ὅλη ἱστορία τοῦ Δανιὴλ εἶναι ψευδὴς καὶ τὸ βιβλίον αὐτὸ περιλαμβάνει μύθους.

Ἦλθεν ὅμως ἡ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Sir Henry Rawlinson, ἀνεκάλυψεν ἐπὶ ἑνὸς κυλίνδρου εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Εὐφράτου μίαν ἐπιγραφὴν ἡ ὁποία ἔλυσε τὸ πρόβλημα, γεγονὸς ποὺ ἔφερεν εἰς πλήρη σύγχυσιν τοὺς κριτικούς. Ἡ πραγματικότης ἔχει ὡς ἑξῆς :

Ὑπῆρχον εἰς Βαβυλῶνα τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἤτοι κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς τελευταίας περιόδου τῆς ζωῆς τοῦ Δανιήλ, δύο Βασιλεῖς, ὁ πατέρας καὶ ὁ υἱός.

Ὁ πατήρ, Ναβονίδης, ὁ ὁποῖος κατεῖχεν ἓν φρούριον ἔξω τῆς πόλεως, εἶχε τὸν πρεσβύτερον υἱόν του Bill-Shar-Uzzur (δηλ. Βαλτάσαρ) συμβασιλέα καὶ τοῦ εἶχε μεταβιβάσει τὴν Βασιλείαν. Καὶ ὁ μὲν Βαλτάσαρ ἐφονεύθη κατὰ τὴν κατάληψιν τῆς πόλεως, ἐνῷ ὁ Ναβονίδης διεσώθη.

Κατ' αὐτὸν δὲ τὸν τρόπον ἐξηγεῖται ἀκόμη καὶ μία βασικὴ λεπτομέρεια ποὺ ἀναφέρεται εἰς τὸ βιβλίον τοῦ Δανιὴλ (ε' 7—29) καθ' ἣν ὁ Βαλτάσαρ, ὁ ὁποῖος ἦτο τὸ δεύτερον πρόσωπον ἐν τῇ Βασιλείᾳ, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ προσφέρῃ εἰς τὸν Δανιὴλ ἄλλο τι παρὰ τὴν τρίτην θέσιν εἰς τὴν διακυβέρνησιν τοῦ Κράτους, ὡς ἀκριβῶς ἐγένετο.

ιβ) Ἡ τοπογραφία τῆς Βίβλου.

Καίτοι εἶναι πολὺ δελεαστικὰ καὶ ἄφθονα τὰ στοιχεῖα τὰ ὁποῖα μᾶς παρέχει ἡ Ἀρχαιολογία διὰ τὴν ἐπαλήθευσιν τῆς Βίβλου, ὀφείλομεν ἐν τούτοις νὰ ἀρκεσθῶμεν εἰς αὐτὰ τὰ ὀλίγα τὰ ὁποῖα ἀνεφέραμεν.

Πολλὰ θὰ εἴχομεν νὰ εἴπωμεν διὰ τὸν Μωάβ, τὸν Ἐδώμ, τὴν Αἴγυπτον καὶ τόσας ἄλλας χώρας καὶ πόλεις, ὡς καὶ διὰ γεγονότα ποὺ μᾶς εἶναι πολὺ γνωστὰ ἀπὸ τὴν Βίβλον. Διεπιστώθησαν λεπτομέρειαι καταπληκτικαὶ διὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἀβραάμ, τοῦ Ἰωσήφ, τοῦ Μωϋσέως, τοῦ Σολομῶντος ἢ διὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ.

Ἐκ τῶν γενομένων ἀρχαιολογικῶν ἀνακαλύψεων ἀπεδείχθη ἐπίσης ὅτι ἡ γεωγραφία καὶ ἡ τοπογραφία τῆς Βίβλου εἶναι ἄξιαι πάσης ἐμπιστοσύνης, ὅτι τὰ ἱστορικὰ γεγονότα ποὺ ἀναφέρονται εἰς αὐτὴν εἶναι αὐθεντικὰ μέχρι καὶ τῶν παραμικροτέρων λεπτομερειῶν καὶ ὅτι ἡ γλῶσσά της ἱκανοποιεῖ τὴν θεωρίαν τῆς Θείας ἐμπνεύσεως.

Μὲ τόσην δὲ ἀκριβολογίαν ὁμιλεῖ ἡ Βίβλος ὡς πρὸς τὴν τοπογραφίαν τῆς Παλαιστίνης, ὥστε κατὰ τὴν ἐκστρατείαν ἡ ὁποία ἔγινε ὑπὸ τὸν Στρατηγὸν Ἄλλεμπυ κατὰ τὸν Α' Παγκόσμιον Πόλεμον 1914—1918, ὡς ὁδηγὸς διὰ τὴν τοπογραφίαν τῆς Χώρας ἐχρησιμοποιήθη ἡ Παλαιὰ Διαθήκη, ἀπεδείχθησαν δὲ ἀκριβέσταται αἱ τοπογραφικαί της λεπτομέρειαι. Καὶ σήμερον ἀκόμη, οἱ ἀσχολούμενοι μὲ ἐρεύνας

ἐπὶ μεταλλείων καὶ ἄλλων πλουτοπαραγωγικῶν πηγῶν τῆς Χώρας, καταφεύγουν εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην ὡς ὁδηγόν των.

Διὰ τοῦτο καὶ ὁ μέγας Ἀμερικανὸς φιλόλογος Robert Wilson, περὶ τοῦ ὁποίου ὠμιλήσαμεν εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς ὁμιλίας μας, λέγει ὅτι: «ἡ πιστὴ μεταβίβασις τῶν κειμένων τῆς Βίβλου ἀπὸ τοὺς ἀντιγραφεῖς διὰ μέσου τόσων αἰώνων, ἀποτελεῖ φαινόμενον ἄνευ προηγουμένου εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Φιλολογίας».

Ὅπως δὲ λέγει μὲ τὸ ἐπιστημονικὸν κῦρός του καὶ ὁ ἀρχαιλόγος Dr Kyle, «ἡ ἀφήγησις τῆς Βίβλου, τὴν ὁποίαν παραδεχόμεθα ὡς εἶναι, παραμένει ἐπὶ ἀκλονήτων βάσεων, ἐνῷ καμμία ἀπὸ τὰς μεγάλας θεωρίας τῆς Κριτικῆς ποὺ ἐπρότειναν διάφορον στάσιν ἔναντι τῆς Γραφῆς δὲν ἐπεβεβαιώθη ἀπὸ τὰς ἀρχαιολογικὰς ἀνακαλύψεις».

ΣΤ'. Ἡ τελευταία ἀνακάλυψις χειρογράφων τῆς Βίβλου εἰς σπήλαιον τῆς Νεκρᾶς Θαλάσσης.

Ἀλλὰ πρὶν τελειώσωμεν ἐπιθυμοῦμεν νὰ εἴπωμεν ὀλίγας λέξεις καὶ διὰ μίαν μεγάλην ἀνακάλυψιν, ἡ ὁποία ἔγινε τὸ 1947 καὶ ἡ ὁποία ἔχει ἄμεσον σχέσιν μὲ τὴν ἀκρίβειαν τῶν κειμένων τῆς Βίβλου τὰ ὁποῖα ἔχομεν εἰς χεῖράς μας.

Ὡς γνωστόν, δὲν ὑπάρχει ἀρχαῖον χειρόγραφον μὲ τὸ ἑβραϊκὸν κείμενον τῆς Βίβλου παλαιότερον τοῦ 10ου αἰῶνος μετὰ Χριστόν.

Ἀποκτᾷ λοιπὸν ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον ἡ ἀνακάλυψις χειρογράφων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἀρχαιοτέρων τῆς Χριστιανικῆς ἐποχῆς. Διὰ τὸν λόγον δὲ τοῦτον ἔχει βασικὴν σημασίαν ἡ γενομένη τὸ 1947 ἀνακάλυψις χειρογράφων Ἑβραϊκῶν κειμένων εἰς σπήλαιον πλησίον τῆς Νεκρᾶς Θαλάσσης.

Μεταξὺ τῶν κειμένων τούτων οἱ εἰδικοὶ ἐπιστήμονες, πλὴν ἄλλων χειρογράφων ποὺ ἀφοροῦν τὴν Ἰουδαϊκὴν Θρησκευτικὴν Φιλολογίαν, εὗρῆκαν ἓν πλῆρες χειρόγραφον τοῦ Ἡσαΐα, καθὼς καὶ σχόλια εἰς τὸν Προφήτην Ἀβακούμ, ὡς ἐπίσης καὶ ἓν τεμάχιον τοῦ Λευϊτικοῦ. Ἡ ἀνακάλυψις δὲ αὕτη ἔχει ἀνεκτίμητον ἀξίαν διὰ τοὺς ἑξῆς κυρίως λόγους:

α) Ὡς πρὸς τὸ χειρόγραφον τοῦ Ἡσαΐα.

1) Διότι κατὰ τοὺς παλαιογράφους, τοῦτο εἶναι τοῦ 2ου αἰῶνος π. Χ., ἤτοι ἀρχαιότερον κατὰ 12 αἰῶνας τῶν ὑπαρχόντων σήμερον Ἑβραϊκῶν χειρογράφων τοῦ Ἡσαΐου.

2) Διότι τὸ εὑρεθὲν κείμενον εἶναι ὅμοιον μὲ τὸ Μασσοριτικὸν Ἑβραϊκόν, τὸ ὁποῖον σήμερον χρησιμοποιοῦμεν, ἐκτὸς ἐλαχίστων διαφορῶν, χωρὶς μεγάλην σημασίαν.

3) Διότι τὸ κείμενον εἶναι πλῆρες, περιέχει δηλαδὴ καὶ τὰ 66 κεφάλαια τὰ ὁποῖα εἰς τὴν Ἑβραϊκὴν Βίβλον ἀπαρτίζουν τὸ βιβλίον τοῦ Ἡσαΐα, χωρὶς προσθήκας καὶ παραλείψεις. Φέρεται δὲ ὁλόκληρον ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Προφήτου Ἡσαΐα καὶ διαψεύδεται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ θεωρία τῶν νεωτέρων κριτικῶν ὅτι ὑπῆρχον τρεῖς τοὐλάχιστον Ἡσαΐαι.

β) Ὡς πρὸς τὸ χειρόγραφον μὲ τὸ κείμενον τοῦ Λευϊτικοῦ. Φαίνεται ὅτι τοῦτο εἶναι τοῦ 4ου ἢ 5ου π. Χ. αἰῶνος.

Ὡς γράφει σχετικῶς ἕνας ἐκ τῶν εἰδικῶν, ὁ Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Στρασβούργου Dr Neher, μὲ τὴν ἀνακάλυψιν αὐτῶν συντρίβεται διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν ἡ θεωρία τοῦ κορυφαίου τῶν Κριτικῶν τῆς Ἀρνητικῆς Κριτικῆς Dr Wellhausen ἐπὶ ἑνὸς βασικοῦ σημείου, διότι ἐδέχετο ὅτι ὁ Λευϊτικὸς Κῶδιξ ἦτο 2 αἰῶνας ἀρχαιότερος τοῦ Ἱερεμίου, ἤτοι τοῦ 4ου π. Χ. αἰῶνος.

Ἰδοὺ λοιπὸν καὶ μία πρόσφατος ἀνακάλυψις, ἡ ὁποία μαζὶ μὲ τὰς ἄλλας ἀρχαιολογικὰς ἀνακαλύψεις τῶν τελευταίων 30 ἐτῶν, ἐπιβεβαιώνει τὴν ἀλήθειαν τῶν Βιβλικῶν κειμένων ἀκόμη καὶ τῶν ἀρχαιοτέρων.

Ζ'. Ἐπίλογος.

Ἕνας κόσμος σύμφωνος μὲ τὰς ἀφηγήσεις τῆς Βίβλου ἀναπηδᾷ ἀπὸ κάθε ἀρχαιολογικὴν ἀνακάλυψιν καὶ διαψεύδει ἐκείνους οἱ ὁποῖοι κατεσυκοφάντησαν τὴν Βίβλον καὶ ἰσχυρίσθησαν ὅτι περιλαμβάνει μύθους καὶ γεγονότα φανταστικά.

Ἀποτελεῖ δὲ πράγματι μεγάλο προνόμιον τῆς ἐποχῆς μας, τὸ ὅτι ἐπέτρεψεν ὁ Θεὸς κατὰ τὰ ἔτη ταῦτα ποὺ ἀποτελοῦν τὰς ἐσχάτας ἡμέρας τῆς περιόδου τῆς Χάριτος, νὰ ἔλθουν εἰς φῶς ὅλως ἐξαιρετικαὶ μαρτυρίαι ἐπιβεβαιοῦσαι τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θείου Λόγου.

Ὅπως ὅλαι αἱ παλαιότεραι ἀρχαιολογικαὶ ἔρευναι, ὁμοίως καὶ αἱ ἀρχαιολογικαὶ ἀνακαλύψεις τῶν χειρογράφων τῆς Νεκρᾶς Θαλάσσης, ἔρχονται νὰ ἐπιβεβαιώσουν καὶ νὰ διακηρύξουν διὰ μίαν ἔτι φορὰν ὅτι ἡ Βίβλος λέγει τὴν Ἀλήθειαν.

Καθ' ὃν χρόνον ὅλα τ' ἀνθρώπινα συστήματα εἶναι μεταβλητὰ καὶ πρόσκαιρα, μόνον ἡ Βίβλος μένει ἀκλόνητος ὡς Βράχος τῶν Αἰώνων, ὡς ἀσάλευτος πνευματικὸς Φάρος, διότι δὲν εἶναι ἀνθρώπινον κατασκεύασμα, ἀλλὰ εἶναι τὸ Βιβλίον τοῦ Θεοῦ. Ἔχει ὅλα τὰ δικαιώματα καὶ ὅλους τοὺς τίτλους νὰ ὁδηγῇ τὰ πνεύματα καὶ τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων εἰς τὴν Ἀλήθειαν, εἰς τὴν Πηγὴν τῆς Πνευματικῆς Ζωῆς, τὸν Χριστόν.

Τὸ ἱερὸν καὶ θεόπνευστον τοῦτο βιβλίον εἶναι τὸ θαῦμα τῶν αἰώνων. Ἡ δύναμίς του εἶναι ἀκατάλυτος.

Ὅπου εἰσῆλθε, ἐνέπνευσεν ἀνωτέρας ἀρχάς, μετέβαλεν τὰς καρδίας καὶ διεμόρφωσε πνευματικὸν πολιτισμόν. Κατεδιώχθη ἀπὸ τοὺς ἰσχυροὺς τῆς γῆς καὶ ὅμως ἐνίκησεν.

Κατεπολεμήθη ἀπὸ τοὺς σοφοὺς καὶ ὅμως ἐθριάμβευσεν. Προσεπάθησαν νὰ τὸ δεσμεύσουν, νὰ τὸ φιμώσουν, νὰ τὸ ἐξαφανίσουν καὶ ὅμως διεσώθη καὶ ὑπερίσχυσεν.

Ὕστερα ἀπὸ κάθε μάταιον ἀγῶνα ἐναντίον του ἀκούεται ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ: «Ποῦ ὁ σοφός, ποῦ ὁ γραμματεύς, ποὺ ὁ συζητητὴς τοῦ αἰῶνος τούτου; Δὲν ἐμώρανεν ὁ Θεὸς τὴν σοφίαν τοῦ κόσμου τούτου;» (Α' Κυρ. α. 20).

«Δὲν εἶναι ὁ Λόγος μου ὡς πῦρ; καὶ ὡς σφῦρα κατασυντρίβουσα τὸν βράχον;»

Οἱ πολέμιοι τῆς Βίβλου κατησχύνθησαν καὶ ἐξηφανίσθησαν, ἐκείνη ὅμως παραμένει πάντοτε ἀκλόνητος μὲ τὴν αἰωνίαν νεότητά της καὶ τὴν μοναδικήν της ζωτικότητα. Κ' ἔτσι ἐπαληθεύουν οἱ λόγοι τοῦ Κυρίου μας: «Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ θέλουσι παρέλθει, οἱ δὲ λόγοι μου δὲν θέλουσι παρέλθει» (Ματθ. κδ. 35).

«Ὁ Λόγος τοῦ Κυρίου μένει εἰς τὸν αἰῶνα» (Α' Πέτρ. α. 24—25).

Λ. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗΣ

ΤΕΧΝΑΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΙΑ

Ὑπὸ κ. **ΑΛΕΞ. ΚΡΟΚΙΔΗ**, Ἀστυνόμου Β'

Ἡ κατασκοπία ὅπως κι' ἂν τὴν πάρῃς, εἶναι μιὰ δύσκολη καὶ ἐπικίνδυνη δουλειά, ἡ ὁποία ὅμως γίνεται ἐνίοτε ἀντικείμενο ἐκμεταλλεύσεως. Πλὴν ὅμως γιὰ ἕνα Κράτος εἶναι τόσον ἀναγκαῖα, ὅσον καὶ τὸ μετεωρολογικὸ δελτίο γιὰ τὴν «Ὀλυμπιακὴ» Ἑταιρεία τοῦ Ὠνάση.

Στὴν Ἀγγλία ἡ κατασκοπία της χρονολογεῖται ἀπὸ τὸ 1412, καὶ πολλὰ προσέφερε στὸ Κράτος αὐτό. Τὸ 1588 π.χ. ἡ Ἰντέλιντζες Σέρβις εἰδοποίησε τὸ Ἀγλικὸ Ναυαρχεῖο περὶ τῆς «ἐλεύσεως» τῆς Ἱσπανικῆς Ἀρμάδας, δίνοντας ὅλες τῆς λεπτομέρειες πορείας, δυνάμεως κλπ. Στὴν ἴδια Ὑπηρεσία ὀφείλεται καὶ ἡ ἔξοδος τῆς Ἀμερικῆς στὸν πόλεμο τὸ 1917, πρᾶγμα ποὺ δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ κάμῃ οὔτε ἡ βύθισις τῆς «Λουζιτάνιας». Καὶ τοῦτο χάρις σ' ἕνα γράμμα ποὺ ἔπιασε ἡ Ἰντέλιντζες Σέρβις τοῦ τότε Ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Γερμανίας πρὸς τὸν Γερμανὸ Πρεσβευτὴ τοῦ Μεξικοῦ. Εἶναι ἀλήθεια πὼς τὰ 80 % σχεδὸν τῶν πληροφοριῶν ποὺ χρειάζονται στὴν κατασκοπία βρίσκονται συνήθως μέσα στὶς ἐφημερίδες, περιοδικά, δηλώσεις, λόγους κλπ. Τ' ἄλλα ὅμως 20 % ποὺ εἶναι καὶ τὰ σπουδαιότερα, λαμβάνονται μὲ διάφορα ἄλλα μέσα, ἤτοι μὲ κλοπές, ἁπάτες, διαρρήξεις, φόνους, ὅπως περίπου τὰ βλέπουμε στὸν κινηματογράφο καὶ στὰ μυθιστορήματα.

Στὴν Καζαμπλάγκα π.χ. κατὰ τὸν προηγούμενο πόλεμο, οἱ Ἀμερικανοὶ ἔτυχε νὰ πάρουν κατόπιν «γενναίας» ἀμοιβῆς μιὰ πληροφορία, κατὰ τὴν ὁποία ὁ Ἱσπανὸς Πρόξενος θὰ μετέφερε μερικὰ ἔγγραφα μεγίστης σημασίας ἀπὸ τὴν Καζαμπλάγκα στὸ Ἱσπανικὸ Μαρόκο. Ἀρχάριοι ὅμως ὅπως ἦσαν σὲ τέτοια ζητήματα οἱ Ἀμερικανοί, ἄρχισαν ἀμέσως τὶς ἀτέλειωτες συσκέψεις καὶ συμβούλια, κατέστρωσαν σχέδια ἐπὶ σχεδίων, γιὰ νὰ βροῦν μὲ ποιὸ τρόπο θὰ κατώρθωναν νὰ πάρουν αὐτὰ τὰ ἔγγραφα. Τέλος, κι' ἐπειδὴ δὲν εὗρισκαν κανένα, ἀπεφάσισαν νὰ τὰ ἀγοράσουν μέσῳ ἑνὸς πληροφοριοδότου, ὁ ὁποῖος ὅμως τελικῶς τοὺς τὴν ἔσκασε καὶ τοὺς ἔφαγε τὰ χρήματα. Τότε ἀνέλαβε τὴν «ὑπόθεσι» ἡ Γαλλικὴ Ὑπηρεσία Πληροφοριῶν καὶ χωρὶς μεγάλες διατυπώσεις... τὴν ἡμέρα τῆς μεταφορᾶς τῶν ἐγγράφων, ἕνα φορτηγὸ αὐτοκίνητο στάθμευσε... δύο-τρία στενὰ πιὸ κάτω ἀπὸ τὸ Προξενεῖο καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ περνοῦσε τὸ Προξενικὸ αὐτοκίνητο βγῆκε ἀπὸ τὴν πάροδο ἀπότομα... ἔπεσε πάνω του καί... νὰ τὰ χαρτιά!!!...

Ἐκεῖ ὅμως ποὺ ἡ κατασκοπία εἶναι ἄφθαστη, εἶναι οἱ μέθοδοι συνεννοήσεως ποὺ μεταχειρίζεται. Ἀναρίθμητα εἶναι τὰ τεχνάσματα ποὺ χρησιμοποιεῖ γιὰ τὴν ἀποστολὴ πολυτίμων πληροφοριῶν κλπ.

Ἱστορικὸ ἔχει μείνει τὸ Αὐγὸ τοῦ... Κολόμβου τοῦ Α' Παγκοσμίου Πολέμου, τὸ ὁποῖον εἶχαν... «κλωσσίσει»—ποιὸς ἄλλος ἀπὸ τοὺς... αἰώνιους Γερμανούς! Μ' ἕνα ὑγρὸ ποὺ εἶχαν ἐφεύρει καὶ τοῦ ὁποίου κύριο συστατικὸ ἦταν τὸ «ὀξικὸ ὀξὺ» ἐγράφοντο πάνω στὸ αὐγὸ διάφορα μηνύματα, πληροφορίες κλπ. Κατόπιν τὸ αὐγὸ ἐβράζετο, ὁπότε τὰ γράμματα ἐξηφανίζοντο ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ φλοῦδι καὶ ἀπετυπώνοντο στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ αὐγοῦ. Εἶδαν κι' ἔπαθαν τότε οἱ Ἀγγογάλλοι ὅσο νὰ τὸ ἀνακαλύψουν.

Τὰ τεχνάσματα ὅμως ποὺ παρουσίασε ὁ Β' Παγκόσμιος πόλεμος τόσο σὲ ἀριθμοὺς ὅσο καὶ σατανικότητα, εἶναι κάτι ἄνευ προηγουμένου. Τὸ μυστικὸ τῆς «ἀόρατης γραφῆς» π.χ. εἶχε κάνει θραῦσι: κοινὰ κουτιὰ γεμᾶτα σπίρτα βρέθηκαν στὶς τσέπες Γερμανῶν πρακτόρων. Δύο ἢ τρία ἀπὸ τὰ σπίρτα τοῦ κάθε κουτιοῦ —ἀπαράλλακτα ὅμοια μὲ τὰ ἄλλα—ἦσαν μικρὲς πέννες ἀόρατης γραφῆς, ἡ ὁποία ἐνεφανίζετο μόνον μ' ἕνα ὑγρὸ εἰδικῆς χημικῆς συνθέσεως. Ὁμοίως μικροσκοπικὰ φὶλμ κρυμμένα κάτω ἀπὸ γραμματόσημα ἀθώων ἐπιστολῶν, περιεῖχον τὸ καθένα κείμενα 25 ὁλοκλήρων δακτυλογραφημένων σελίδων κανονικοῦ μεγέθους. Ἕνα ἄλλο —τὸ καταπληκτικώτερο ἀπὸ ὅλα—ἦταν τὸ «μυστήριο τῶν τελειῶν», γιὰ τὶς ὁποῖες ἡ Γερμανικὴ κατασκοπία ὑπερηφανεύετο ὅτι οὐδέποτε θὰ ἐλύετο. Καὶ πράγματι, ἦτο τὸ μόνο «τέχνασμα» ποὺ ἄργησε πάρα πολὺ ν' ἀνακαλυφθῇ καὶ τὸ ὁποῖον εἶχε κυριολεκτικῶς καὶ γιὰ ἀρκετὸ χρονικὸ διάστημα σπάσει τὰ νεῦρα καὶ τὸ κεφάλι τῆς «Συμμαχικῆς» ἀντικατασκοπείας, ἡ ὁποία καθημερινῶς σχεδὸν συναντοῦσε μπροστά της αὐτὴ τὴ λέξι «τελεῖες», χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ καταλάβῃ περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Ὁλόκληρες ἐκθέσεις, μηνύματα, ὁδηγίες, διαταγὲς κλπ. εὑρίσκοντο γραμμένες μέσα σὲ μιὰ...τελεία ἑνὸς ἰῶτα !!! (1)

Κι' ἡ ἱστορία ποὺ πρόκειται νὰ σᾶς διηγηθῶ, τὴν ὁποίαν ἄκουσα κάποτε νὰ ἀφηγεῖται ἕνας Ἀξ/κὸς τῆς Ἀγγλικῆς ἀντικατασκοπίας, εἶναι κι' αὐτὴ ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ «τεχνάσματα» τοῦ τελευταίου Πολέμου.

Ἕνα κατάστημα παλαιῶν ἀντικειμένων μιᾶς Ἀγγλικῆς πόλεως εἶχε κινήσει τὴν προσοχὴ τῆς Ὑπηρεσίας Πληροφοριῶν, διεπιστώθη δὲ ἐκ τῆς παρακολουθήσεως, ὅτι οἱ ἰδιοκτῆται συνειργάζοντο μὲ πράκτορας τοῦ ἐξωτερικοῦ. Κατόπιν τούτου διετάχθη ὁ ἔλεγχος παντὸς ἀντικειμένου, γράμματος, τηλ/ματος, δέματος κλπ. τὰ ὁποῖα ἀπεστέλλοντο ἢ ἐλαμβάνοντο ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω ἀτόμων τοῦ παλαιοπωλείου.

Ἕνα βράδυ, ὑπάλληλοι τῆς Ὑπηρεσίας Πληροφοριῶν, ἔφεραν στὰ γραφεῖα ἕνα μεγάλο κιβώτιο ποὺ εἶχε σταλῆ ἀπὸ τὰ ὡς ἄνω ἄτομα ταχυδρομικῶς σὲ μιὰ πόλι ξένου Κράτους, μὲ τὴν ὁποία, κατὰ πληροφορίας οἱ ἀνωτέρω πράκτορες συνειργάζοντο ὑπόπτως. Τὸ κιβώτιο ἀνοίχθηκε μὲ μεγάλη προσοχὴ καὶ μέσα βρέθηκαν 17 ὁλόκληροι τόμοι ἑνὸς Λεξικοῦ καὶ ἕνα γράμμα πρὸς τὸν ἀποδέκτη τοῦ δέματος.

Ὁπωσδήποτε μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς τόμους εὑρίσκοντο οἱ «πληροφορίες». Σὲ κάποια ἀπὸ τὶς χιλιάδες τῶν σελίδων, ἕνας ἀριθμὸς γραμμάτων θὰ εἶχε ἐλαφρῶς σημαδευθῇ καὶ κατὰ τέτοιο τρόπο, ποὺ μόνο μὲ δυνατὸ φακὸ θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ τὰ βρῇ. Αὐτὰ τὰ γράμματα ἀσφαλῶς ἀποτελοῦσαν τὸ κείμενο τῶν πληροφοριῶν. Ἀλλὰ σὲ ποιὰ σελίδα;... Οἱ 17 τόμοι περιεῖχαν 1050 σελίδες, κάθε σελὶς δύο στῆλες, κάθε στήλη 70 γραμμὲς καὶ κάθε γραμμὴ 40 περίπου γράμματα. Δηλ. 100 περίπου ἑκατομμύρια ψηφία. Νὰ τὰ ἐρευνήσῃ κανεὶς ὅλα μὲ τὸ φακό; ἀδύνατον, γιατὶ ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἀπαιτοῦσε χρόνο καὶ τὸ κιβώτιο δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ κρατηθῇ πέραν τῶν 2 ἡμερῶν, ὑπῆρχε ἐπὶ πλέον ὁ φόβος μήπως εἶχαν σκοπίμως ἐπισημανθῇ καὶ ἄλλες σελίδες.

Οἱ πράκτορες εἶχαν τόσο καλὰ ἀποκρύψει τὶς πληροφορίες, ποὺ ἦταν τὸ ἴδιο σὰν νὰ ζητᾶς μιὰ χοῦφτα ἄμμο κρυμμένη κάπου μέσα στὴν... ἀμμουδιὰ τῆς Γλυφάδας! Νὰ ἐγνώριζε ὁ ἀποδέκτης ποῦ εὑρίσκοντο οἱ πληροφορίες; Ἀπίθανον. Ὁ ἀποστολεὺς μαζὶ μὲ τῆς πληροφορίες θὰ ἔστελνε καὶ τὸ «κλειδὶ» τοῦ... αἰνίγματος, κι' αὐτὸ θἄπρεπε νὰ βρίσκεται μέσα στὸ γράμμα.

Ἦτανε ἕνα ἁπλὸ συνηθισμένο γράμμα τὸ ὁποῖον ἔγραφε:

«Ἀξιότιμε Κύριε,

«Σᾶς στέλνω σήμερα τὸ λεξικὸ ποὺ μοῦ ἐζητήσατε. Ἐλπίζω ν' ἀνταποκριθῇ » πρὸς τὰς προσδοκίας σας. Πρόκειται περὶ μιᾶς ἀρτίας ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἐκδό- » σεως, παληᾶς μὲν ἀλλὰ σπανίας. Ἀποτελεῖται δὲ ἀπό :

1. Πρόκειται περὶ τοῦ γράμματος «ἰῶτα» τοῦ λατινικοῦ ἀλφαβήτου (i).

« 1) 14 τόμους τοῦ κυρίως λεξικοῦ.
« 2) 2 τόμους κυρίων ὀνομάτων
« 3) 1 τόμο μὲ στοιχεῖα γραμματικῆς.
« Σύν. 17 τόμοι.
« Ἡ τιμὴ σᾶς εἶναι γνωστὴ καὶ θὰ σᾶς ἤμουν ὑπόχρεως ἂν τὸ ποσὸν τὸ στέλ-» νατε μέσῳ Τραπέζης.

Ἐλπίζω νὰ ἔχω νέα σας
Ὅλως Ὑμέτερος...»

«Ἕνα ἀθῷο γράμμα», μοῦ εἶπε ὁ 'Αξιωματικός, «ἔψαξα πρῶτα τὴν σελίδα 17—ὁ ἀριθμὸς τῶν τόμων—κατόπιν τὶς σελίδες, 71, 8, 6, τίποτε. Ὑποψιάσθηκα τὴ λέξι «σήμερα», πάλι τίποτε. Πῆρα μιὰ-μιὰ ὅλες τὶς λέξεις κατὰ σειρὰν καὶ ἔψαξα τὶς ἀντίστοιχες σελίδες, εἰς μάτην. Ἔψαξα ἀκόμη καὶ τὶς σελίδες τῶν λέξεων: κόμμα. τελεία κλπ. οὐδέν. Διάβασα ξανὰ τὸ γράμμα. Μιὰ... ἰδέα μοῦρθε στὸ μυαλό... αὐτὸ εἶναι, εἶπα. Πῆρα ἕνα τόμο, τὸν ἄνοιξα, κύτταξα σέ... κείνη τὴ σελίδα μὲ τὸ φακό... πέτυχα! 'Εκεῖ ἦταν! Βρῆκα τὰ σημάδια κάτω ἀπὸ ὡρισμένα γράμματα, τὰ ὁποῖα ἐσχημάτιζαν τὸ κείμενο. Ἦσαν τὰ ὀνόματα τῶν πρακτόρων μας στὴ χώρα ὅπου ἐστέλλετο τὸ δέμα.

Μ' ἕνα «ἀθῷο» γράμμα θ' ἀνετινάσσετο ὁλόκληρο τὸ δίκτυο τῆς κατασκοπίας μας!

'Αλλὰ πῶς; Τί ἦταν α ὐ τ ὸ ποὺ τοὔρθε στὸ μυαλό; Ποιὸ εἶναι αὐτὸ τὸ «κλειδὶ τοῦ μυστηρίου», μὲ τὸ ὁποῖο βρῆκε τὴ σελίδα ὅπου ὑπῆρχαν οἱ ἀποστελλόμενες πληροφορίες; (1)

1. Ἡ λύσις θὰ δοθῇ στὸ ἑπόμενον. Ἐν τῷ μεταξὺ ἠμποροῦν οἱ ἀναγνῶσται μας ἀστυνομικοὶ νὰ ἀποστείλουν (στὴ Διεύθυνση: 'Αστυνομικὴν Σχολὴν—Τμῆμα Πνευματικῆς 'Αγωγῆς—Ὁδὸς Νεύγυ 17, 'Αθῆναι) μέχρι τῆς 8ης Αὐγούστου ἐ. ἔ. ἀπαντήσεις των καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἡ ὀρθή, ποὺ θὰ λύσῃ τὸ πρόβλημα.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Τὸ κάλεσμα

Ἦρθες καὶ μ' ἐκάλεσες στ' οὐρανοῦ τὰ φῶτα,
ἦρθες εἰς τὴν ἄνοιξι καὶ σὲ χρόνια πρῶτα·
ἤτανε ὁλόδροσο τ' ἅγιο κάλεσμά Σου
κι' ἐγὼ μπρὸς στὰ πόδια σου κάθησα κοντά Σου.
Οἱ φτεροῦγες μ' ἤτανε χρυσάργυρη χαρά·
στοὺς αἰθέρες πέταγα—μέ παιδικὰ φτερά.
Ἐνοιωθα τ' οὐράνια καὶ τὰ θεῖα κάλλη
π' ἡ ψυχή μου λαχταρᾷ νὰ τὰ ζήσῃ πάλι
καὶ τρυγοῦσα τοὺς ἀνθοὺς κι' ἔδρεπα τοὺς καρπούς της,
τῆς ὡραίας τῆς ζωῆς· ἔπλαθα τοὺς θεούς της.
Κι' ὡς τώρα μεγάλωσα κι' ἔχω φλόγα πλάστρα
στῆς καρδιᾶς μου τ' ἁπλὸ καὶ πυρὸ παραγῶνι
νὰ ἐγγίξω προσπαθῶ καὶ νὰ φτάσω τ' ἄστρα
καὶ νὰ λοιώσω τὸ πνιχτὸ γύρω μου τὸ χιόνι.

Σ. Χανδρῆς

ΠΑΤΡΑ

Η ΑΡΧΟΝΤΟΠΟΥΛΑ ΤΗΣ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Ὑπὸ τοῦ Ἀρχιφύλακος
κ. **Σ. ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΥ**

Δειλά, μεστὲς ἀπὸ ἐλπίδα ὅμως, χαράσσονται τοῦτες οἱ γραμμὲς. Γλυκειὰ προσδοκία ἀνθίζει στὴν καρδιὰ τοῦ γράφοντος. Πανέμορφο ὅραμα ὁραματίζεται ἡ φαντασία του... Νὰ δημοσιευθῇ ἡ στήλη αὐτὴ στὸ περιοδικό μας!

Δειλά, ντροπαλά... Ὄχι, γιατὶ ἡ λιποψυχία συντροφεύει τὶς πράξεις τοῦ γράφοντος. Ὄχι! Χίλιες, χιλιάδες φορὲς ὄχι. Ἡ δειλία ἔχει ἐξοστρακισθῇ ἀπὸ τὴν ἀστυνομικὴ ἰδιότητα. Δὲν ἔχει θέση σ' αὐτή.

Εἶναι ὅμως τὸ τράκ. Ἡ ἔλλειψη πείρας ποὺ βασιλεύει σὲ κάθε ἀφετηρία καὶ συνοδεύει τὸν πρωτόβγαλτο...

Καὶ ἡ στήλη αὐτὴ εἶναι πρωτόβγαλτη...

Νεοσσός, ποὺ δοκιμάζει σήμερα τὶς φτεροῦγες του, γιὰ νὰ πετάξῃ αὔριο μεθαύριο, στοὺς αἰθέρες!...

Εἶναι κι' ἡ συναίσθηση τοῦ γράφοντος ὅτι, χιλιάδες ἀναγνῶσται μὲ πνευματικὸ γοῦστο, θὰ συνδυάσουν σίγουρα τὴν ἀνάγνωση, μὲ τὴν κριτική.

Πρὸς Θεοῦ ὅμως. Ἂς μὴ κρίνουν τὸ βρέφος. Ἂς τὸ ἀφήσουν ν' ἀνδρωθῇ. Νὰ κάμῃ τὰ πρῶτα του βήματα. Ν' ἀρθρώσῃ τὶς πρῶτες λέξεις... Καὶ τότε, ἂς κριτικάρουν!...

Βαραίνει λοιπὸν τὸ τράκ...

Δὲν ὑπάρχει ἡ πεῖρα...

Ὑπάρχει ὅμως ὁ ἐνθουσιασμός. Ὁ εὐγενικὸς πόθος, ποὺ πλημμυρίζει τὰ πρῶτα βήματα τῆς στήλης αὐτῆς. Ἡ κρυφὴ φιλοδοξία της, νὰ γίνῃ τὸ πρῶτο παρὸν τῆς Ἀστυνομικῆς Ἐπαρχίας!... στὸ πνευματικὸ προσκλητήριο τοῦ περιοδικοῦ μας.

Ἀστυνομικὴ Ἐπαρχία...

Ἂς μοῦ συγχωρηθῇ ἡ φράση...

Ἡ Πάτρα κι' ἡ Κέρκυρα τὴν ἀποτελοῦν...

Εἶναι οἱ δυὸ ξενητεμένες θυγατέρες τῆς Ὑπηρεσίας μας!.. Οἱ δυὸ ἀρτηρίες, ποὺ μεταφέρουν τὸν πολιτισμὸ καὶ τὰ ἰδανικὰ τοῦ Σώματος μας μακρυὰ ἀπὸ τὸν ἴλιγγο τῆς πρωτευούσης.

Εἶναι τὸ κρυστάλλινο νερὸ τοῦ ποταμοῦ, ποὺ παρασύρει στὴν ὁρμή του κάθε τι βρωμερὸ κι' ἀκάθαρτο, ποὺ μολύνει τὴν ἀγνότητα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαρχίας.

Εἶναι ὅμως ἀποῦσαι ἀμφότεραι στὸν πνευματικὸ ἀγώνα τοῦ περιοδικοῦ μας.

Λάμπουν διὰ τῆς ἀπουσίας τους, στὸν τομέα αὐτόν... Κοιμοῦνται τὸν ὕπνον τοῦ δικαίου.. Ἀγρὸν ἠγόρασαν...

Καιρὸς ὅμως εἶναι νὰ λάμψουν καὶ διὰ τῆς παρουσίας τους... Νὰ ἐμφανισθοῦν στὸ πνευματικὸ σαλόνι τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος... Ν' ἀφυπνισθοῦν... Νὰ ἐγερθοῦν... Νὰ προχωρήσουν...

Καιρὸς εἶναι...

Τέσσαρα χρόνια ἀδικαιολόγητης ἀπουσίας διάβηκαν... Τώρα ἀπόφαση χρειάζεται καὶ πίστη. Πίστη καὶ θέληση κι' ἀγώνας.

'Η Πάτρα ὁπλίζεται μὲ ἀπόφαση, μὲ θέληση, μὲ πίστη κι' ἀρχίζει...

'Η "Αμιλλα ἂς κάμῃ τὸ θαῦμα της, ὥστε νὰ δοῦμε καὶ τὴν Κέρκυρα...

"Ολοι τὸ καρτεροῦμε καὶ τὸ εὐχόμεθα. Καὶ ἡ στήλη αὐτὴ πρώτη!

'Η Πάτρα λοιπὸν δίδει τὸ παρὸν σήμερα...

Ξεκινάει μὲ ὄνειρα καὶ μ' ἐλπίδα...

Καὶ κατὰ πρῶτον πρέπει, τὸ ἐπιβάλλει ἡ κοινωνικὴ ἀγωγή,... νὰ συστηθοῦμε...

'Ελᾶτε καλοί μου φίλοι νὰ τὴν γνωρίσουμε... 'Εμπρός, ὅλοι οἱ ἐκτὸς ὑπηρεσίας ὑπάλληλοι,... νὰ κάμουμε μιὰ σύντομη βόλτα στὴ πόλη... Μιὰ ματιὰ στὸ χάρτη... Τὸ μάτι τρέχει ἰλιγγιωδῶς...

Λίγη ὥρα στὴ πραγματικότητα...

'Αφρόπλαστη νεράϊδα, εὐγενικιὰ 'Αρχοντοπούλα, προκαλεῖ τὸ θαυμασμὸ τοῦ ἐπισκέπτη. Γοητεύει καὶ τὸν πιὸ ἀπαιτητικό. Τὸν σκλαβώνει...

Τὰ φυσικά της κάλλη εἶναι πολλά, ἄπειρα. 'Ο οὐρανός, ἡ θάλασσα, τὸ βουνό, ἡ πεδιάδα, προσθέτουν τὸ καθένα τὴ μερίδα του στὸ ὑπέροχο σύνολο.

Οἱ ρίζες της χάνονται στὰ βάθη τῶν αἰώνων...

Θρῦλος καὶ δόξα εἶναι ἡ ἱστορία της... Αἱματοποτισμένη ἡ Γῆ της!

Σὲ τοῦτα τ' "Αγια χώματα, ποὺ ἡ φωτιὰ καὶ τὸ σίδερο τῆς σκλαβιᾶς τὰ εἶχαν μεταβάλει σὲ στάχτη, κρυβόταν ἡ σπίθα τῆς λευτεριᾶς...

'Απ' ἐδῶ ξεπήδησε κι' ἔγινε φλόγα, ἔγινε ὑφαίστειο, ἔγινε λάβα, ποὺ πύρωσε τὰ στήθη τοῦ ἐπισκέπου Γερμανοῦ καὶ τῶν παλληκαριῶν του καὶ τοὺς ἔκανε ἀθάνατους, γιατὶ ἔγιναν κόκκαλα καὶ αἷμα κι' ἔπειτα λευτεριὰ καὶ δόξα!

Στὴν ὁμίχλη τῶν αἰώνων τὰ γεγονότα χάνουν τ' ἀληθινό τους σχῆμα. 'Η σκιά τους ἀπομένει. Καὶ ἡ σκιὰ τῆς περασμένης Πάτρας πλανιέται στὴ νέα πόλη. 'Υπάρχει σὲ κάθε γωνιά της.

Εἶναι ἡ 'Αρχοντιά της, ὁ πολιτισμός της. 'Η ἔμφυτη εὐγένεια καὶ φιλοξενία τῶν κατοίκων της.

Εἶναι τ' ἀσπρόμαλλα γεροντάκια της, ποὺ καθισμένα στὰ ἀνθοστόλιστα πεζούλια, ἀνασταίνουν μὲ τὶς διηγήσεις τους πεθαμένες λεβεντιές, νεκρὰ μεγαλεῖα.

"Ας προχωρήσουμε ὅμως. Τὰ γεροντάκια ἔχουν νὰ εἰποῦν πολλά. 'Εμεῖς βιαζόμαστε. "Ας κατηφορίσουμε στὸ λιμάνι, στὴ θάλασσα...

'Εδῶ τὸ μάτι χορταίνει ὁμορφιὰ καὶ ἡ Ψυχὴ μεθάει γοητεία!

'Απέραντο κρύσταλλο ἡ θάλασσα, καθρεφτίζει στὰ βάθη της τὰ γαλάζια τ' οὐρανοῦ κάλλη...

Οἱ χρυσὲς ἡλιαχτῖδες στήνουν χορὸ μὲ τὸ ἀφρόπλαστο κῦμα στὰ δαντελλωτὰ ἀκρογιάλια...

Εὔθυμα τὰ ψαράκια, σὰν σαΐτες, σχίζουν τὸ γαλανὸ ταπέτο τῆς θάλασσας κι' ἀπολαμβάνουν τὸ θερμὸ χρυσάφι τοῦ ἥλιου!...

Τὸ λιμάνι εἶναι ἡ καρδιὰ τῆς Πάτρας...

Οἱ πνεύμονες, ποὺ ἀναπνέει... 'Η ψυχή της!

Πλοῖα ἔρχονται καὶ φεύγουν. Πέρνουν καὶ φέρνουν. Δίνουν δουλειά, κίνηση, ζωή.

'Ο μόχθος ἐδῶ γίνεται ἱδρώτας κι' αὐτὸς χρῆμα, ποὺ φέρνει ψωμὶ στὸν ἐργάτη, εὐτυχία, γαλήνη.

'Η ἁρμύρα τῆς θάλασσας κολλάει στὰ μέτωπα τῶν... ἀνθρώπων τοῦ λιμανιοῦ... Καὶ καθὼς τὸ λιοπύρι τὰ φλογίζει γιαλίζουν σὰν μπροῦντζος!

"Ενας μεγάλος τεχνητὸς κυματοθραύστης φράσσει τὸ λιμάνι καὶ δαμάζει τὴν

ὁρμὴ τῆς θάλασσας. Ἀσφαλίζει τὰ πλοῖα. Τιθασεύει τὰ κύματα, ὅταν αὐτά, ὑπάκουα στὴν τρελλὴ μουσικὴ τοῦ Βορριᾶ, ὑστερικὰ χορεύουν!...

Ὁ κεντρικὸς μῶλος τοῦ Ἁγίου Νικολάου, σὰν σφήνα, σφηνώνεται στὸ κορμὶ τῆς θάλασσας...

Σὲ τούτη τὴ σφήνα... βολτάρουν οἱ Πατρινοὶ καὶ ροφοῦν ἀκόρεστα τὸ δροσερὸ ἀεράκι τοῦ Πατραϊκοῦ κόλπου... Ἐδῶ, ποὺ ὁ οὐρανὸς κι' ἡ θάλασσα συναγωνίζονται σὲ κάλλη, ἀρχίζουν ἐρωτικὲς ἱστορίες!...

Ἂς προχωρήσουμε φίλοι μου... Ὁ χρόνος σαδιστικὰ τρέχει... Ἐμπρὸς νὰ ἐπισκεφθοῦμε τὶς πλατεῖες, τὰ πάρκα!...

Ὑπάρχουν πολλὲς ἀπ' αὐτές, ποὺ σκορπίζουν τὴν ἀγαλλίαση τοῦ πράσινου, τὸ ἄρωμα τῶν λουλουδιῶν, στὴν πνιγμένη ἀπὸ λίθινους ὄγκους πόλη.

Ἡ πλατεῖα τῶν Ὑψηλῶν ἀλωνίων βασιλεύει, εἶναι ἡ ἐπικρατέστερη ἀπ' ὅλες...

Πανέμορφη, ἀνθοστόλιστη, γοητεύει, συναρπάζει, σκλαβώνει. Περήφανη Κίρκη δεσπόζει τῆς πόλεως, ποὺ γονατιστὴ ἁπλώνεται στὰ πόδια της, σὰν νὰ προσκυνάῃ τὸ Χάλκινο ἀνδριάντα τοῦ Γερμανοῦ καὶ τὴ μαρμάρινη προτομὴ τοῦ Παλαμᾶ, ποὺ Ἀθάνατοι στοὺς αἰῶνες ὑψώνονται ἐδῶ πάνω...

Σὰν βρεθῇς σ' αὐτὸ τὸ ὑπέροχο περιβάλλον νοιώθεις ὅτι πέθανες καὶ βρίσκεσαι πλέον στὸν παράδεισο!

Ἐδῶ ὑψώνεται τὸ κτίριο τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Πατρῶν. Σ' αὐτὸ τὸ μαγευτικὸ τοπίο εἶναι καὶ ἡ Ἀστυνομικὴ Λέσχη.

Ἂς εὐχηθοῦμε, καλὴ ὄρεξη, στοὺς συναδέλφους, ποὺ γευματίζουν στὴ λέσχη καὶ ἂς προχωρήσουμε.

Ἂς ρίξουμε μιὰ ματιὰ στὰ ἐργοστάσια. Ἡ βιομηχανία καὶ τὸ λιμάνι εἶναι οἱ δυὸ τροχοί, ποὺ φέρνουν τὴν πόλη στὸν πολιτισμὸ καὶ στὴν πρόοδο.

Τὰ ἐργοστάσια δίδουν τὴ χαρὰ τῆς δουλειᾶς στὸ λαό. Δίδουν ψωμὶ τίμιο, γιατὶ ἀγοράζεται ἀπὸ τίμιο ἱδρώτα καὶ μόχθο...

Ἡ περίφημη Χαρτοποιΐα Λαδοπούλου, κρατάει τὰ σκῆπτρα σ' ὁλόκληρη τὴν Βαλκανική.

Τὸ νέο καὶ παληὸ ἐργοστάσιο τῆς Πατραϊκῆς.

Ἡ ὑφαντουργία Μαραγκοπούλου. Ἡ κοσμοξακουσμένη Ποτοποιΐα «Κλάους». Τὸ ἠλεκτρικὸν ἐργοστάσιο «Γλαῦκος», ὅπου τὸ ταπεινὸ νεράκι γίνεται φωτεινὴ εὐλογία, πολιτισμός.

Ὑπάρχουν κι' ἄλλα ἐργοστάσια καὶ ἐργαστήρια, ὅπου σὰν κυψέλες μαζεύονται οἱ ἀνθρώπινες μέλισσες σ' αὐτά. Ἐδῶ ἀντηχεῖ τὸ αἰώνιο τραγοῦδι τῆς ζωῆς. Τὸ τρατραγοῦδι τῆς δουλειᾶς...

Καὶ τώρα φίλοι μου ἂς θαυμάσουμε τὶς ἐκκλησίες. Ἡ Πάτρα εἶναι γεμάτη. Περηφανεύεται γι' αὐτό.

Στὸ ἁπλὸ καὶ ἤρεμο περιβάλλον τους, ἡ ψυχὴ προσεγγίζει τὸ δημιουργό, ἐξαγνίζεται.

Σμιλεύεται ὁ τραχὺς χαραχτήρας, συγκινεῖται ἡ πέτρινη καρδιά.

Σ' αὐτὴ τὴ πόλη ἄφησε τὴν τελειταία του πνοή, ἐπάνω στὸν «χιαστὴ» σταυρὸν ὁ Ἀπόστολος Ἀνδρέας.

Τ' ἅγιο αἷμα του πότισε τὸ ξερὸ χῶμα τῶν εἰδώλων καὶ τὄκανε ἁπαλὸ χριστιανικό...

Ἡ σκιὰ τοῦ Ἁγίου πλανᾶται ἄφθαρτος καὶ ἀκατάλυτος πάνω ἀπὸ τὴν πόλη καὶ προστατεύει, βοηθεῖ.

Εὐγνώμονες οἱ Πατρινοὶ οἰκοδομοῦν περικαλλῆ ναόν, ὁ ὁποῖος, ὅταν περατωθῇ θὰ ἀποτελέσῃ σέμνωμα τῆς πόλεως καὶ Ἀγλάϊσμα τῆς Χριστιανωσύνης.

Ἡ Παντάνασσα μὲ τὶς ὑπέροχες ἁγιογραφίες της. Ὁ Ἅγιος Διονύσιος, ὁ Παντοκράτωρ, ἡ Εὐαγγελίστρια, ποὺ εἶναι καὶ Μητρόπολη τῆς πόλεως, ὑψώνονται αἰώνια σύμβολα τοῦ Ναζωραίου κατὰ τῆς Ἀπιστίας.

Ἀνατολικὰ τῆς πόλεως, ἀνεβαίνοντας 200 περίπου σκαλοπάτια, συναντᾶμε τὸ παληὸ Βενετσιάνικο κάστρο. Τὸ κορμί του ἔχει κυρτώσει ἀπὸ τοῦ χρόνου τὸ μαστίγωμα.

Ὑπόλειμμα μισητοῦ κατακτητοῦ ἀγναντεύει τὴν πορεία τῆς πόλεως στὸ κατρακύλισμα τῶν αἰώνων! Τὴν καμαρώνει... Αὐτὸ γέρασε... Ἔγινε ἐρείπιο.

Ἡ πόλις ὅμως εἶναι πάντα νέα... Θαρρεῖς ἀγέραστη... Ἐξελίσσεται... προοδεύει... Δὲν γερνάει...

Νομίζεις πὼς ἀνεκάλυψε τὸ μυστικὸ τῆς Ἀθανασίας, ποὺ ὅποιος τὄχει ζῇ αἰώνια!...

Καὶ στ' ἀλήθεια τὄχει βρῆ...

Εἶναι τὸ γλυκὸ τραγοῦδι τοῦ μόχθου, τῆς βιοπάλης, τὸ μυστικὸ τῆς Ἀθανασίας...

Καὶ τ' ἀχνάρια τῆς πορείας τῆς Πάτρας στοὺς αἰῶνες ἀντηχοῦν ἀπὸ τὸ ρυθμικὸ κτύπημα τῆς σκαπάνης... Εἶναι ποτισμένα ἀπὸ ἁρμυρὸ ἱδρώτα!

Τὸ κάστρο...Ἡ πόλις...

Ἀγκαλιὰ προχωροῦν στὴ λεωφόρο τοῦ χρόνου... Ἡ πόλις στὴ ζωή. Τὸ κάστρο στὸ θάνατο!

Κἄποτε ἦταν σιδερόφρακτος ἱππότης. Ρωμαλέος.

Τώρα ἀνύμπορο γεροντάκι!... ποὺ μοιρολογάει τὴν μοῖρά του...

Τὶς σκοτεινὲς νύκτες, ὅταν τ' ἀγκομαχητὸ τῆς πόλεως σταματάει!.. ἀκούγεται ἐδῶ πάντα θρῆνος!...μουρμουριτό...

Πόλις καὶ κάστρο συζητοῦν...

Λένε γιὰ τὰ περασμένα. Γι' αὐτὰ ποὺ δὲν θὰ ξανἄρθουν. Γι' αὐτὰ ποὺ ἔγιναν παρελθόν...

Γι' αὐτὰ ποὺ ὁ παγερὸς τάφος τοῦ χρόνου τὰ σκέπασε, γιὰ νὰ τ' ἀναστήσῃ ἡ νοσταλγία...

Τότε μέσα ἀπὸ τοῦ χρόνου τὸ ἀπέραντο νεκροταφεῖο, ξεπροβάλλουν μορφές, ἀνασταίνονται γεγονότα, μεγαλεῖα...

Ἐλᾶτε, ἂς ἀφήσουμε τὸν τόπο αὐτό... Ἂς βαδίσουμε γιὰ τὸ δασάκι... Ἐδῶ ζῇ τὸ παρελθόν. Στὸ δάσος τὸ παρόν...

Ἡ θέα ἀπὸ τὸ κομμάτι αὐτὸ εἶναι ὄνειρο, θαῦμα, μεγαλεῖο...

Ὁλόκληρη ἡ πολιτεία, τὰ προάστεια, ἡ ἀπεραντοσύνη τῆς θάλασσας, ὁ Πατραϊκὸς κάμπος, ἀπέναντι ἡ Ρούμελη, συνθέτουν ἕνα πανέμορφο ἔγχρωμο φίλμ... τριῶν διαστάσεων, ποὺ προβάλλεται στὴν ὀθόνη τῆς φύσεως...

Τὸ ἀπολαμβάνεις δωρεὰν χωρὶς εἰσιτήριο... Τὸ μόνο τίμημα εἶναι ἕνας ὑπέροχος ὕμνος, ποὺ ἀσυναίσθητα ὑψώνεται ἀπὸ τὰ μύχια τῆς ψυχῆς, πρὸς τὸ δημιουργό...

Θὰ ἦταν παράλειψη ἂν δὲν μνημονεύαμε τὸ Ἀρχαῖο Ὠδεῖο, ποὺ ζῇ ἀθάνατο, κοντὰ στὴ Πλατεῖα Ἁγίου Γεωργίου...

Ἡ ὕπαρξή του μαρτυράει τὸν πολιτισμὸ ποὺ ἄνθισε κἄποτε ἐδῶ...

Εἶναι ἡ ἀρχαία λάμψη ποὺ ἄσβεστη φωτίζει τὸ σύγχρονο σκοτάδι...

Τὸ πιὸ πολύτιμο ὅμως στολίδι, τὸ πιὸ λαμπερὸ εἶναι οἱ κάτοικοι.

Εὐγενικοί, νομοταγεῖς, πολιτισμένοι, ἀγωνίζονται μ' ἕνα πιστεύω, μ' ἕνα σκοπό... Νὰ κάμουν τὴ πόλη εὐτυχισμένη!..

Αὐτὴ τὴ γοητευτικὴ πολιτεία, αὐτοὺς τοὺς ἐξαιρετικοὺς ἀνθρώπους, ἔχουμε τὴ τιμὴ ν' ἀστυνομεύουμε ἐμεῖς, τὰ λιγοστά, ἀλλὰ ἐκλεκτὰ παιδιὰ τῆς Ἀστυνομίας μας...

Ἂν καὶ ζοῦμε στὴν Ἀστυνομικὴ Ἐπαρχία εἴμεθα ὑπερήφανοι γι' αὐτό...

Δὲν ἀλλάζουμε τὴ θέση μας μὲ κανένα...

Ἀγωνιζόμεθα, ἑνωμένοι στὰ ἰδανικὰ τοῦ Σώματος. Πιστοὶ στὸν ὅρκο ποὺ δώσαμε...

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ
ΕΠΙ ΤΗ ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΕΙ ΕΤΟΥΣ ΑΠΟ ΤΗΣ ΑΠΟΦΟΙΤΗΣΕΩΣ ΕΚ ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΥΠΑΣΤΥΝΟΜΩΝ

Ὑπὸ τοῦ ἐν Πάτραις ὑπηρετοῦντος
Ὑπαστυνόμου Β' κ. **ΣΤΑΘΗ ΠΟΥΛΟΥ**

Παρῆλθεν ἤδη, πρὸ ὀλίγου, ὁλόκληρον ἔτος ἀφ' ὅτου τεσσαράκοντα καὶ εἷς συνάδελφοι ἀπεχαιρετήσαμεν τὴν Σχολὴν Ὑπαστυνόμων μετ' εὐδόκιμον δοκιμασίαν ἐν αὐτῇ.

Ἐμαθητεύσαμεν τότε κατὰ τὴν ΙΑ' Ἐκπαιδευτικὴν Περίοδον ἐξελθόντες τὴν 9ην Ἰουλίου 1956. Καὶ ὄχι μὲ ὀλίγην συγκίνησιν πρέπει νὰ ἐνθυμῆται κανεὶς τὴν ἡμέραν αὐτήν, ἡ ὁποία κατέστη βεβαίως δι' ἡμᾶς μία τῶν ἐπισημοτέρων τῆς ζωῆς μας. Κατ' αὐτὴν κατεκτήσαμεν κατόπιν πολλῶν κόπων καὶ προσπαθειῶν τὸν ἐπίζηλον βαθμὸν ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἀρχίζει νέα περίοδος δι' ἡμᾶς, δικαιώσαντες οὕτως τὸν μόχθον καὶ τὰς φροντίδας τῶν μετὰ τόσης στοργῆς περιβαλλόντων ἡμᾶς καὶ σπουδαίως καταπονηθέντων ἐν τῇ διδασκαλίᾳ Διοικητοῦ μας καὶ συνεργατῶν του, δι' ὅπερ καὶ αἰσθανόμεθα τὸ χρέος νὰ ἐκφράσωμεν τὴν εὐγνωμοσύνην μας πρὸς αὐτούς.

Εἰσελθόντες εἰς τὴν Σχολὴν εἴχομεν τὰς ἀδυναμίας μας καὶ πρὸ παντὸς τὸ φοβερὸν ψυχικὸν ἐλάττωμα τῆς ἐγωπαθείας καὶ ἐπάρσεως, λόγῳ τῆς νεότητός μας. Μέσα ὅμως εἰς τὴν Σχολὴν ἐδιδάχθημεν καὶ ἀπὸ τὰ νέφη προσεγειώθημεν τόσον διὰ τὸν ἐπιβαλλόμενον ἀνθρωπιστικὸν τρόπον τῆς ζωῆς, ἰδίᾳ ἐν σχέσει μὲ τὴν ἄτεγκτον ἐκτέλεσιν τοῦ καθήκοντός μας, ἡ ὁποία μετέχει εὐθυνῶν τοιούτων ὥστε νὰ καθίσταται παρὰ τοῖς πολίταις πολλάκις ὄχι τόσον εὐχάριστος, διότι αὐτὸ σημαίνει ἐκτέλεσις καθήκοντος, ὅσον καὶ διὰ τὴν πραγματικὴν γνῶσιν τοῦ ἑαυτοῦ μας.

Διότι, δὲν ἀποκρύπτομεν, ὅτι πολλοὶ ἐξ ἡμῶν ἐπιστεύομεν, ὅτι ἤμεθα κάτοχοι πολλῶν γνώσεων καὶ ἱκανοτήτων τόσων μεγάλων, ὥστε ἀπορούσαμεν πῶς δὲν εἴχομεν κληθῆ νὰ διοικήσωμεν τοὐλάχιστον Τμήματα ἂν ὄχι πάρα πάνω. Ποσάκις πάλιν δὲν εἴχομεν ἐπικρίνει σχέδια καὶ προγράμματα, τακτικὴν καὶ μεθόδους, πράξεις καὶ ἐνεργείας ἀνωτέρων μας, εὑρισκόμενοι εἰς τὴν ἀνεύθυνον βαθμίδα τοῦ ἀστυφύλακος ἢ ἀρχιφύλακος;

Δὲν ἤμεθα λοιπὸν σπουδαῖοι τότε ὅσον ἐνομίζομεν. Εἴχομεν ὅμως κατὰ τὴν

Ἔστω καὶ χωρὶς... ἐπίδομα ὑπερωριῶν, μοχθοῦμε γελαστοὶ καὶ χαρούμενοι...

Εἴμεθα οἱ Ἀκρίτες τῆς Ἀστυνομίας τῶν Πόλεων καὶ σεμνυνόμεθα γι' αὐτό...

Ἀλλὰ καὶ ἡ πόλις σεμνύνεται γιατὶ ἀστυνομεύεται ἀπὸ πολιτισμένους, εὐγενικούς, ἀλτρουϊστὰς ὑπαλλήλους.

Κάτοικοι καὶ ἀστυνομικοὶ σ' αὐτὴ τὴν ἀρχοντικιὰ πολιτεία, ποὺ μοσχοβολάει πολιτισμό, καθαριότητα, ἀρχοντιά, ἑνώνουν τὶς προσπάθειές τους, γιὰ ἕνα εὐτυχέστερο μέλλον.

Ἡ ἀνεξάντλητη ἀγωνιστικὴ διάθεση, ἡ φλογερὴ ἐνέργεια, εἶναι τὰ ἐφόδια.

Ἰδανικὸ ἡ εὐτυχία τῆς πόλεως...

Μέσον ὁ διαρκὴς ἀγώνας... Σίγουρα θἄρθῃ ἡ νίκη...

Δειλὰ ἄρχισε ἡ στήλη αὐτή, ἀλλὰ θάρεψε λίγο... Εἴθε ν' ἀκολουθήσουν καὶ ἄλλοι συνάδελφοι τὸ πρῶτο της βῆμα...

Καὶ τότε ἡ δειλία θὰ χαθῇ. Τὸ θάρρος θἄρθῃ...

Ἀλλὰ εἴπαμε δὲν ἀντέχουμε σὲ δυνατὴ κριτική... Νὰ κάνουμε μερικὰ βήματα πρῶτα... Μετὰ δὲν μᾶς νοιάζει...

Τώρα κάναμε τὸ πρῶτο βῆμα... αὔριο μεθαύριο τὸ δεύτερο... ἀλλὰ ὡς τότε, ἀντίο καλοί μου φίλοι...

Σ. ΛΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΣ

εἴσοδόν μας εἰς τὴν Σχολὴν τὰ ἀνάλογα ἠθικὰ καὶ πνευματικὰ προσόντα τοῦ βαθμοῦ μας καὶ τὰς ἀπαραιτήτους προϋποθέσεις διὰ τὴν ἀπόκτησιν τῶν ἀνωτέρων γνώσεων τῶν ὁποίων βεβαίως ἕως τότε ἐστερούμεθα καὶ τὰς ὁποίας ἀπεκτήσαμεν διὰ τῆς μελέτης καὶ τῆς διδασκαλίας τῶν σοφῶν καθηγητῶν μας.

Τοιουτοτρόπως σήμερον οὐδεὶς ἀγνοεῖ τὸ ὑψηλὸν νόημα τὸ ὁποῖον περικλείει τὸ ἀρχαῖον βαθυστόχαστον γνωμικὸν «**γνῶθι σαυτόν**», τοῦ ὁποίου συνειδότες τὴν ἀξίαν οἱ σοφοὶ πρόγονοί μας ἀνέγραψαν εἰς τὴν προμετωπίδα τοῦ Μαντείου τῶν Δελφῶν.

Τὰ μαθήματα τῆς Σχολῆς ἔδωκαν πολλάκις ἀφορμὴν νὰ ἐνδοσκοπήσῃ ἕκαστος τὸν ἑαυτόν του καὶ νὰ γνωρίσῃ τὰς πνευματικὰς ἱκανότητας καὶ τὰ ἠθικὰ προτερήματα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐλαττώματά του, ἐνὶ λόγῳ ἕκαστος ἡμῶν προῆλθεν εἰς αὐτογνωσίαν.

Πρὸς τοῦτο συνέβαλε δι' ἡμᾶς ἡ ὁμαδικὴ ζωή, ὡς καὶ ἡ καθημερινὴ ὁμιλία μας ἐν τῇ εὐρείᾳ αὐτῆς ἐννοίᾳ, ὁμοῦ μὲ τὴν ἀνταλλαγὴν σκέψεων, ὅπερ προεκαλεῖτο ἀπὸ τὴν προσπάθειαν τῆς πληρεστέρας καταρτίσεώς μας, καθὼς καὶ ἡ ἐξωτερίκευσις τῶν συναισθημάτων τὰ ὁποῖα προϋβάλλοντο εἰς τὴν ψυχήν μας, ὁσάκις ἀνελογιζόμεθα τὴν περαιτέρω σταδιοδρομίαν μας ἀπὸ τοῦ νέου βαθμοῦ πρὸς τοῦ ὁποίου τὴν κατάκτησιν ἐβαίνομεν.

Δὲν αὐταπατώμεθα ὅμως ὥστε νὰ πιστεύωμεν ὅτι μόνοι εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχε ἐφθάσαμεν εἰς τὴν αὐτογνωσίαν, διότι τὸ ἔργον τοῦτο ὑπῆρξεν ἀποτέλεσμα τοῦ εἰδικοῦ ἐν τῇ Σχολῇ μαθήματος τῆς ψυχαναλύσεως, τὸ ὁποῖον διὰ πρώτην φορὰν ἐδιδάσκετο ἐν τῇ Σχολῇ, μάλιστα δὲ ὑπ' αὐτοῦ προσωπικῶς τοῦ Διοικητοῦ αὐτῆς μετὰ τόσης σαφηνείας καὶ ἐρεύνης καὶ πειστικότητος, ὥστε τὸ δύσκολον αὐτὸ μάθημα νὰ γίνεται λίαν ἐπαγωγὸν καὶ εὐχάριστον.

'Αλλ' ἡ Σχολὴ δὲν ὡδήγησεν ἡμᾶς μόνον εἰς τὴν ἔρευναν καὶ γνῶσιν τοῦ ἑαυτοῦ μας, τὴν βασικὴν προϋπόθεσιν εὐδοκιμήσεως παντὸς ἀτόμου ἐν τῇ ζωῇ, ἐνεστάλαξεν εἰς τὰς ψυχάς μας τὴν εὐγενῆ ἅμιλλαν καὶ τὸν πόθον τοῦ εἰδέναι ἐφ' ὅλων τῶν θεμάτων τοῦ ἐπαγγέλματός μας. «Μελέτη τὸ πᾶν» ἐτόνισεν εἰς τὸ ἐναρκτήριον μάθημα περὶ τῶν «Κοινωνικῶν Συστημάτων» ὁ σεβαστὸς Διευθυντής μας «μελέτη καὶ πάλιν μελέτη» καὶ τοῦτο, ὡς ἐγὼ τοὐλάχιστον ἐπείσθην, ἀπετέλεσε τὸ ἔμβλημα μὲ τὸ ὁποῖον ἐπίστευσα καὶ πιστεύω, ὅπως, ἀσφαλῶς ὅλοι μας, ὅτι θ' ἀνταποκριθῶμεν εἰς τοὺς δυσκόλους δρόμους τοῦ ἐπαγγέλματος, τὸ ὁποῖον ἐξελέξαμεν, καθ' ὃν τρόπον ἀντεπεκρίθημεν πλήρως εἰς τὰς προσδοκίας τῶν καθηγητῶν μας, ἐπαληθεύοντες τὸ γνωμικὸν τοῦ 'Ισοκράτους διὰ μίαν εἰσέτι φοράν:

«Ὥσπερ τὴν μέλιτταν ὁρῶμεν ἐφ' ἅπαντα μὲν τὰ βλαστήματα καθιζάνουσαν ἀφ' ἑκάστου δὲ τὰ βέλτιστα λαμβάνουσαν, οὕτω δεῖ καὶ τοὺς παιδείας ὀρεγομένους μηδενὸς μὲν ἀπείρους ἔχειν, πανταχόθεν δὲ τὰ χρήσιμα συλλέγειν».

Τοιαύτην ἐπιλογὴν καὶ οἱ καθηγηταί μας ἔκαμαν τῶν οὐσιαστικωτέρων διδαγμάτων ἕκαστος ἐκ τοῦ ἀπεράντου κλάδου τῆς ἐπιστήμης του μὲ ἐπιμέλειαν μελίσσης καὶ μεθοδικότητα, προσόντα τὰ ὁποῖα ἡ εὐσυνειδησία καὶ ἡ διδακτικὴ πεῖρα ἔδωκεν εἰς αὐτούς, ὥστε νὰ μεταδίδουν εἰς ἡμᾶς καθ' ἑκάστην τὸ νέκταρ τῶν πνευματικῶν ἀξιῶν.

'Εκτὸς ὅμως τῶν ἀνωτέρω οὐσιωδῶν ὠφελειῶν εἰς τὴν ὡραίαν κυψέλην τῆς Σχολῆς ἐδοκιμάσαμεν καὶ τόσας ἄλλας ἀλησμονήτους συγκινήσεις καὶ ψυχικὰς ἀπολαύσεις. Ποῖος συνάδελφος σήμερον, ἐπέτειον τῆς ἀποφοιτήσεώς μας, δὲν συγκινεῖται ἀναμιμνησκόμενος τὴν ὡραίαν ἐκείνην περίοδον τῆς ἐκπαιδεύσεώς μας εἰς τὴν Σχολήν; Εἰς τὰς ἀναμνήσεις τὰς ὁποίας εἴχομεν καὶ εἰς ἐκείνας αἱ ὁποῖαι θὰ προστεθοῦν εἰς τὸ μέλλον ἡ ἀνάμνησις τῆς φοιτήσεώς μας εἰς τόσον στοργικὸν καὶ πολιτισμένον περιβάλλον, θὰ λάμπῃ ἐν μέσῳ τῶν ἄλλων καὶ θ' ἀποτελῇ τὴν γλυκυτέραν

τῶν ἀναμνήσεών μας. Εἶναι δὲ ἓν στοιχεῖον, τὸ ὁποῖον χαρίζει εὐδαιμονίαν εἰς τὸν ἄνθρωπον ἡ καλὴ ἀνάμνησις.

Πολλάκις, ἀγαπητοὶ συνάδελφοι, θὰ νοσταλγήσωμεν τὰς ἡμέρας, τὰς ὁποίας ἐπεράσαμεν εἰς τὴν Σχολὴν ὅλοι μαζί, ὡραίας καὶ ἀλησμονήτους, τὰς διδακτικὰς καὶ ψυχαγωγικὰς ἐκδρομὰς εἰς Θεσσαλονίκην, Ἔδεσσαν, Δελφούς, Μαραθῶνα, Ἐπίδαυρον, Ρόδον κλπ. ὡς καὶ ἄλλας ἐπισκέψεις, παρελάσεις καὶ ἑορτάς.

Οὕτω δύναμαι κ.κ. συνάδελφοι νὰ προσθέσω ὅτι εἶμαι σφόδρα συγκεκινημένος διατηρῶν τὰς γλυκείας αὐτὰς ἀναμνήσεις, αἱ ὁποῖαι πολλάκις κατὰ τὰς ἀναποφεύκτους τρικυμίας τῆς ζωῆς μὲ παραμυθοῦν.

Καὶ ὀφείλω ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς αὐτῆς νὰ ἐκφράσω πρὸς πάντας τὰς θερμοτάτας εὐχαριστίας μου, διότι μὲ τόσην προθυμίαν ὑπεδέχθητε τὸ πρῶτον ἐκεῖνο φύλλον «**Ἡ Φωνὴ τοῦ Δοκίμου**». Οὐδ' ἐφαντάσθην κἂν ὅτι μία δισέλιδος χειρόγραφος ἐφημεριδούλα περιοδικὴ ἠδύνατο νὰ ἐπιζήσῃ καὶ ν' ἀποβῇ ὁ καλός μας εὔθυμος σύντροφος, συνδυάζων τὸ τερπνὸν μετὰ τοῦ ὠφελίμου.

Δὲν εἶχα κανένα πρόγραμμα, μάλιστα οὔτε κἂν σκεφθῆ νὰ κυκλοφορήσω ταύτην ἐν τῇ τάξει, ἀλλ' ἡ ὑποδοχὴ τῆς ὁποίας ἔτυχεν αὕτη, ἡ ἐπιείκεια καὶ καλωσύνη σας ν' ἀκούετε διαφόρους σκέψεις καὶ παρατηρήσεις συναδέλφων ἀναφερομένας εἰς μίαν ἁπλῆν ὁμαδικὴν ζωήν, μοῦ ἐνέπνευσαν τὴν ἰδέαν καὶ μοῦ ἔδωκαν τὸ θάρρος νὰ συνεχίσω τὴν ἔκδοσιν καὶ ὅλοι πλέον γνωρίζετε τὸ περιεχόμενον τῶν σελίδων μας, τὸ ὁποῖον μὲ τόσην εὐχάριστον ἀγωνίαν ἀνεμένατε εἰς ἕκαστον φύλλον νὰ λάβετε γνῶσιν.

Τὸ εὐγενέστερον καὶ ὡραιότερον ὅμως δῶρον τῆς Σχολῆς μας ἦτο ὁ συναισθηματικὸς δεσμὸς μὲ τὸν ὁποῖον μᾶς συνέδεσε.

Καὶ εἶναι ἀναμφισβήτητον ὅτι ἓν ἐκ τῶν σημαντικωτέρων ἐπιτευγμάτων παντὸς σχολείου, ἰδίᾳ δὲ τοῦ τύπου τῆς ἰδικῆς μας Σχολῆς, ὅπου μὲ κανόνα τὴν κοινοβιακὴν ζωὴν σφυρηλατοῦνται ὁμοειδεῖς χαρακτῆρες μὲ τὰ αὐτά, σχεδόν, φρονήματα, ἐκτὸς τῶν γνώσεων εἶναι ἡ δημιουργία φιλίας ἡ ὁποία διαρκεῖ καθ' ὅλην τὴν ζωὴν εἰς οἱανδήποτε βαθμίδα τῆς ἱεραρχίας καὶ ἂν ἤθελε κατατάξει ἕκαστον ἡ τύχη.

Συνάδελφοι παλαιοτέρων Ἐκπαιδευτικῶν Περιόδων, ὡς πληροφορούμεθα καὶ διαπιστοῦμεν καθημερινῶς ἀνέπτυξαν μεταξύ των αἰσθήματα φιλαλληλίας καὶ ἀλληλεγγύης εἰς πολὺ μεγάλον βαθμόν, τὰ ὁποῖα διατηροῦν καὶ σήμερον ἀκόμη καὶ πάντες τοὺς ζηλεύομεν μὲ θαυμασμόν.

Ἂς προσπαθήσωμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς, ἐφ' ὅσον καὶ αἰσθημάτων γενναίων δὲν στερούμεθα καὶ ἀντιλήψεως περὶ τῶν ἀγαθῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῆς, τὴν δημιουργημένην μεταξὺ ἡμῶν φιλίαν νὰ διατηρήσωμεν καὶ βελτιώσωμεν συνεχῶς διὰ νέων αἰσθημάτων, ὥστε τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα νὰ προβάλλῃ ἡμᾶς ὡς παραδείγματα συμπνοίας, καλῆς συνεργασίας, ἀγάπης, φιλίας καὶ ἀλληλεγγύης πρὸς πάντας τοὺς συναδέλφους, προγενεστέρους καὶ μεταγενεστέρους, ἐπ' ἀγαθῷ ἡμῶν τῶν ἰδίων, τῆς πολιτείας καὶ τῆς κοινωνίας, τῆς ὁποίας ἐτάχθημεν σεμνοὶ καὶ ἀγαθοὶ ὑπηρέται.

Σ. ΠΟΥΛΟΣ

Ὑπὸ QIL. CESBRON, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν»

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Καὶ ἡ δεσποινὶς Ἀλίκη, συνεχίζοντας μὲ ὄρεξη τὶς κοπιώδεις προσπάθειές της, κλείνει τὸ φάκελλο, καὶ στρέφεται πάλι πρὸς τὸν μικρό :

—«...Λοιπόν ; Τελείωσες τὴν οἰκογένεια ; Ὡραῖα !!! Ζωγράφισέ μου τώρα ἕναν ἄνθρωπο, ἕναν ἁπλὸ ἄνθρωπο, σὰν αὐτοὺς ποὺ βλέπεις γύρω σου. Ζωγράφισέ μου κάποιον ποὺ ἀγαπᾷς, ἢ καὶ δὲν ἀγαπᾷς...κάποιον ποὺ γνωρίζεις... ἢ ἔστω ἄγνωστόν σου, ὅπως τὸν φαντάζεσαι...Διάλεξε τέλος πάντων ἕναν ἄνθρωπο ποὺ προτιμᾷς, πραγματικὸ ἢ φανταστικὸ—δὲν ἔχει σημασία...».

Καὶ περίεργο !!! Ὁ Ἀλλὲν Ρομπέρ, ποὺ μπῆκε στὸ Ντανφὲρ ἀποφασισμένος νὰ μὴν ὑπακούσῃ κανένα, ὑποτάσσεται τώρα μ' εὐχαρίστηση στὴν ἐπιθυμία τῆς δεσποινίδος Ἀλίκης...Ξαναπαίρνει λοιπὸν στὰ χέρια του τὰ μολύβια κι' ἀρχίζει ξανὰ τὸ σχεδίασμα...Τοῦ φαίνεται ὅτι κάνει κάτι ἁπλό...Νοιώθει μάλιστα καὶ μιὰ ξεκούραση, σὰν νὰ κοιμᾶται ἢ σὰν νὰ παίζῃ...

«..."Ενα ἀνθρωπάκο, θέλατε ; Ὁρίστε λοιπόν...» λέει σὲ λίγο στὴν δεσποινίδα Ἀλίκη, ποὺ στὸ μεταξὺ εἶχε ξανανοίξει τὸ φάκελλο καὶ μελετοῦσε τὰ τελευταῖα του ἔγγραφα...Στέκει τότε ὁ μικρὸς Ἀλλὲν ἀπορημένος..."Η εὐχαρίστηση ποὺ εἶχε νοιώσει χάνεται... «Πάλι αὐτὸς ὁ φάκελλος!!!...» συλλογίζεται μὲ δυσφορία, καθὼς παρατηρεῖ τὴν δεσποινίδα Ἀλίκη ψυχρά... Νομίζει ὅτι εἶναι θυμώμηνη μαζί του, ἀπ' αὐτὰ ποὺ διαβάζει...Τὸ μαντεύει ἀπὸ τὰ χείλη της, ποὺ κινοῦνται,χωρὶς νὰ προφέρουν καμμιὰ λέξη, ἀπὸ τὰ μάτια της ποὺ τρέχουν ἀχόρταγα πάνω στὶς γραμμές...

Σὲ μιὰ στιγμὴ ἐκείνη τακτοποιεῖ καὶ πάλι τὰ ἔγγραφα, κλείνει ὁριστικὰ πιὰ τὸν φάκελλο καὶ πλησιάζει τὸν μικρό. Παίρνει τὰ σχέδιά του καὶ τὰ κρύβει..."Υστερα τοῦ δίνει διφορα βάρη καὶ τοῦ λέει νὰ τὰ τοποθετήσῃ κατὰ σειρὰν ἀπ' τὸ μεγαλύτερο ἕως τὸ μικρότερο...Στὴ συνέχεια τοῦ δίνει νὰ μετρήσῃ χρήματα...Καὶ μετὰ νὰ ἀναφέρῃ μὲ τὴ σειρὰ ἕνα-ἕνα τοὺς μῆνες τοῦ χρόνου... Ὁ Ἀλλὲν Ρομπὲρ σταματᾷ στὸν Ὀκτώβριο...Δὲν θυμᾶται μετὰ παρὰ μονάχα τὸν Δεκέμβριο...Κι' ὅμως εἶναι βέβαιος ὅτι ἀνάμεσα στοὺς δυὸ αὐτοὺς μῆνες ὑπάρχει κι' ἄλλος ἕνας...Μὰ δὲν μπορεῖ νὰ τὸν θυμηθῇ, καὶ νευριάζει γι' αὐτό...

Τέλος τὸν βάζει νὰ δίνῃ τὸν ὁρισμὸ διαφόρων ἀντικειμένων...

«...Τί εἶναι, λοιπὸν ἕνα τραπέζι, Ἀλλέν ;...»

«...Τί εἶναι ἕνα αὐτοκίνητο ;...»

«...Τί εἶναι...»

Καὶ τὸ παιδὶ συλλογίζεται πεισμωμένο : «"Ισως νὰ μὲ περνάῃ γιὰ ἠλίθιο... ἢ μπορεῖ νᾶναι τρελλή...Δὲν ἀποκλείεται...»

«...Καὶ ἡ πατρίδα ; Τί νομίζεις ὅτι εἶναι μιὰ πατρίδα ;...»

Σφίγγει τὰ χείλη του ὁ Ἀλλὲν Ρομπὲρ θυμωμένος... «"Αλλο πάλι τοῦτο...» ψιθυρίζει ἀπὸ μέσα του...

Τώρα τοῦ διηγεῖται μιὰ ἱστορία :

«...Ἕνα παιδὶ γυρίζει ἀπ' τὸ σχολεῖο του, κι' ἡ μητέρα του τοῦ λέει :

«Μὴν ἀρχίσῃς ἀμέσως νὰ μελετᾷς τὰ μαθήματά σου, γιατὶ ἔχω νὰ σοῦ πῶ ἕνα νέο...» Τί θὰ τοῦ πῇ ἄρά γε ἡ μητέρα του ;...»

Ὁ Ἀλλὲν Ρομπὲρ τὴν περνάει γιὰ τρελλὴ καὶ τὴν κυττάζει σαστισμένος, ψιθυρίζοντας :

«...Μὰ δὲν μπορῶ νὰ ξέρω...Δὲν πάει τὸ μυαλό μου...Πέστε το ἐσεῖς...»

«...Ὄχι» τὸν διακόπτει ἐκείνη μαλακά «ἐσὺ θέλω νὰ τὸ βρῇς...Πές ὅ,τι νομίζεις, ὅ,τι φαντάζεσαι... Τί θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ πῇ ;...»

«...Ὅτι...ὅτι πέθανε ὁ γυιός της...»

«...Ἔστω...Ἂς προχωρήσουμε τώρα...Ἄκουσε...Θὰ σοῦ πῶ μερικὲς φράσεις μέσα στὶς ὁποῖες ὑπάρχουν ἀνοησίες...Θέλω νὰ μοῦ πῇς λοιπὸν ποιὲς εἶναι αὐτὲς οἱ ἀνοησίες...Κατάλαβες ;...Ὡραῖα...Ἂν πῶ «ἔχω τρεῖς ἀδελφούς : τὸν Λουδοβῖκο, τὸν Ροζὲ κι' ἐμένα», ποιὰ εἶναι ἡ ἀνοησία μέσα σ' αὐτὴ τὴν φράση ;...»

«Ἐσεῖς...» ἀπαντᾷ ἀμέσως τὸ παιδὶ καὶ συλλογίζεται : «μωρὲ ἐτούτη εἶναι θεοπάλαβη !!!»

« ..Ἔστω...Ἄκου τώρα...βλέπω νὰ μπαίνουν στὸ σπίτι τοῦ γείτονά μου ἕνας γιατρός, ἕνας συμβολαιογράφος καὶ ἕνας παππᾶς. Τί πρόκειται νὰ κάνουν ;...»

Ὁ Ἀλλὲν Ρομπὲρ ζαρώνει τὰ φρύδια του καὶ ἀπαντᾷ : «Μὰ...θὰ παίξουν χαρτιά, νομίζω...»

Ἡ δεσποινὶς Ἀλίκη ξεκαρδίζεται στὰ γέλια...Γελᾷ πολύ...Κι' ὕστερα σηκώνεται, παίρνει ἀπὸ τὸ διπλανὸ τραπέζι ἕνα σχέδιο λαβυρίνθου καὶ τὸν ρωτᾷ ἂν ἦταν στὸ κέντρο, πῶς θὰ μποροῦσε νὰ βγῇ... Στὸ μεταξὺ ὁ Ρομπὲρ σκέφτεται ὅτι ὁ μεγάλος Λαβύρινθος ἦταν αὐτὸ τὸ σπίτι ποὺ τὸν ὡδήγησαν, καὶ ἀπ' αὐτὸ θἄθελε νὰ μποροῦσε νὰ βγῇ...Τί διάβολο!!!Αὐτὴ ἡ μεγάλη παίζει μαζί του, ἕνα ὁλόκληρο τέταρτο... ἐν κουράστηκε ἀκόμα ;...Σίγουρα θἄναι τρελλή...

Τώρα ἡ δεσποινὶς Ἀλίκη ἀραδιάζει μπροστά του διάφορους κύβους, καὶ τὸν βάζει νὰ τοὺς συναρμολογήσῃ...

Ὕστερα φυλλομετρᾷ σχέδια ἀκατανόητα...Πρόσωπα χωρὶς μύτες...εἰκόνες χωρὶς ἔννοια καὶ χωρὶς τάξη...ὅπως αὐτὴν ποὺ παριστάνει μιὰ γυναῖκα νὰ κλαίῃ στὴ βάση μιᾶς σκάλλας...ἢ τὴν ἄλλην μ' ἕνα γέρο ποὺ τραβᾷ ἕνα ἁμάξι μὲ τὰ χέρια του...

Ὅλα αὐτὰ τοῦ ζητάει νὰ τὰ ἐξηγήσῃ...

«Ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι κανονικά...» συλλογίζεται τὸ παιδί...Καὶ τὸ χειρότερον εἶναι ὅτι σημειώνει ὅλες τὶς ἀνόητες ἀπαντήσεις του, καὶ τὶς τοποθετεῖ στὸ τέλος μέσα στὸ φάκελλο... «Ἄ ! Αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται...» Σὲ κάποια στιγμὴ ἐπὶ τέλους ἡ δεσποινὶς Ἀλίκη σταματᾷ τὰ παιχνίδια μαζί του, τοῦ χαϊδεύει τὰ μαλλιὰ καὶ τοῦ λέει γλυκά :

«...Ἄντε τώρα, Ἀλλέν, στὸ τμῆμα σου... Κι' αὔριο νὰ ξαναρθῇς νὰ δῇς τὸ γιατρό...Σύμφωνοι. ;...»

Κι' ὁ μικρὸς Ἀλλὲν Ρομπὲρ φεύγοντας σιγομουρμουρίζει μονάχος του : «...Φτωχὲ γιατρέ...Θὰ ἀνοίξῃς τὰ μάτια σου διάπλατα ὅταν αὔριο βρῇς ὅλες αὐτὲς τὶς ἀνοησίες μέσα στὸ φάκελλό μου...Τί θὰ κάνῃς ὅταν καταλάβῃς ὅτι ἀπόψε ἡ νοσοκόμα σου τρελλάθηκε ; Μὰ...μὰ...μήπως κι' ἐλόγου σου εἶσαι σὰν κι' αὐτή ;... Δὲν ἀποκλείεται...Θὰ τὸ δοῦμε αὐτὸ αὔριο...»

.....

.....

.....

***

Ἡ Ἐπιτροπὴ συνεδρίαζεν ἤδη περισσότερο ἀπὸ μιὰ ὁλόκληρη ὥρα, ἀλλὰ ὁ γιατρὸς Κλερὰν δὲν εἶχε βγάλει ἀκόμα λέξη ἀπὸ τὸ στόμα του. Ἔμοιαζε αὐτὴ ἡ

συνεδρίασις τῶν «σοφῶν» μ' ἕνα ἐντελῶς ἰδιότυπο παιχνίδι, σὰν τὸ μπρίτζ, στὸ ὁποῖο κερδίζουν μονάχα ὅσοι περιμένουν πολλοὺς γύρους προτοῦ ἐκδηλωθοῦν. "Οσα περισσότερα «ἀτοῦ» ἔχει κανεὶς στὰ χέρια του, τόσο περισσότερο πρέπει νὰ λέῃ: «περνῶ», καὶ νὰ μὴν ἐκδηλώνεται. Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγο οἱ 'Επιτροπὲς ἀρχίζουν, στὴν πραγματικότητα καὶ στὴν οὐσία, τοὐλάχιστον δυὸ ὧρες μετὰ τὴν ἔναρξη τῆς Συνεδριάσεως.

Αὐτὸ τὸ πρωΐ, μέσα σ' ἐτοῦτο ἐδῶ τὸ σοβαρὸ γραφεῖο, εἴκοσι πέντε ἄτομα ἔπαιζαν τὴν παρτίδα ἑνὸς παιχνιδιοῦ. Καὶ ἀπ' αὐτοὺς μερικοὶ δὲν γνώριζαν καθόλου τὸ θέμα τῆς συνεδριάσεως, ἐνῷ οἱ περισσότεροι ἀγνοοῦσαν, εὐτυχῶς, τοὺς κανόνες τοῦ γραφειοκρατικοῦ αὐτοῦ παιχνιδιοῦ.

Γύρω ἀπὸ τὸ μικρὸ αὐτὸ νησάκι τῆς πράσινης τσόχας, εἶχαν πάρει θέσεις ἀντιπρόσωποι τεσσάρων 'Υπουργείων, πολλῶν Νομαρχιῶν καὶ μισῆς δωδεκάδος 'Ιδρυμάτων.

'Η λέξις «παιδιὰ» ἀνεφέρετο σὲ πολλὲς φράσεις καὶ ἀπὸ πολλὰ στόματα. 'Αλλ' ὄχι μὲ τὴν ἴδια ἔννοια. "Αλλοι μ' αὐτὴν τὴν λέξη ἐννοοῦσαν ἐγκληματίες... ἄλλοι σχολικῶς καθυστερημένους... ἄλλοι ἀσθενικοὺς καὶ ἀρρώστους... κι' ἄλλοι κατὰ φαντασίαν ἀσθενεῖς...

"Ετσι καὶ τὰ τέσσερα 'Υπουργεῖα, δηλαδὴ τῆς Δικαιοσύνης, τῆς Δημοσίας 'Υγείας, τῆς 'Εθνικῆς Παιδείας καὶ τῆς 'Εργασίας, ἤθελαν ν' ἀναλάβουν καθένα χωριστὰ τὰ ζητήματα τῶν παιδιῶν... 'Αλλὰ ἐσκόνταυαν πάντοτε στὶς πιστώσεις...

Οἱ Πιστώσεις!!!... Νὰ ἀκόμα ἄλλη μιὰ λέξις ποὺ ἐπαναλαμβανόταν συχνά!!!... Καὶ κάθε φορὰ ποὺ ἀκουγόταν αὐτὴ ἡ λέξις, ἐτέντωναν προσεκτικὰ τ' αὐτιά τους οἱ ἐνδιαφερόμενοι 'Ελεγκταὶ Δαπανῶν καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ 'Υπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν.

Πρὸς τὸ παρὸν πάντως ἡ 'Επιτροπὴ ἀναθεωροῦσε τὰ Πρακτικὰ τῆς τελευταίας Συνεδριάσεως.

'Ωρισμένα μέλη τῆς 'Επιτροπῆς προσπαθοῦσαν ἀπεγνωσμένα νὰ ἐπιστήσουν τὴν προσοχὴ τῶν συναδέλφων τους πάνω σὲ μερικὰ ζητήματα ποὺ πέρασαν ἀπαρατήρητα τὴν περασμένη ἑβομάδα. Κι' ἔκαναν μιὰ περίληψη τῶν προηγουμένων μὲ τόσα περιττὰ λόγια, ποὺ θύμιζαν τὶς ἐπιφυλλίδες μερικῶν ἐφημερίδων ποὺ περιέχουν μιὰ περίληψη τόσο μεγάλη ὅσο καὶ τὸ κείμενο ποὺ ἀκολουθεῖ. "Ομοια κι' ἀπαράλλαχτα κάνουν καὶ οἱ ἀμελεῖς μαθηταὶ ποὺ ἐξετάζονται σ' ἕνα μάθημα ποὺ ἀγνοοῦν. 'Αναφέρονται στὰ προηγούμενα (ποὺ ἐπίσης ἀγνοοῦν) μὲ πολλὰ καὶ περιττὰ λόγια, ἔξω ἀπὸ τὴν οὐσία τοῦ θέματος.

"Ετσι γινόταν κάθε μέρα σ' αὐτὴν τὴν 'Επιτροπή. 'Αναθεωροῦσε τὰ προηγούμενα πρακτικά της. Καὶ κάθε φορὰ οἱ κερδισμένοι τῆς τελευταίας συνεδριάσεως ἔτρεμαν μήπως ἡ καινούργια συζήτησις διεφώτιζε τοὺς χαμένους πάνω στοὺς κανόνες τοῦ παιχνιδιοῦ. 'Αλλά, δὲν βαρυέσθε!!!... 'Ο ταχυδακτυλουργός, ξαναρχίζοντας τὰ κόλπα του, δὲν διαφωτίζει, ἀλλὰ ζαλίζει περισσότερο τοὺς θεατάς του.

Καὶ συνέβαινε καὶ τοῦτο ἀκόμα τὸ παράδοξο μέσα σ' αὐτὴν τὴν 'Επιτροπή· 'Εκεῖνοι ποὺ πραγματικά, καὶ μὲ πάθος, ἀγαποῦσαν τὰ παιδιὰ καὶ ποὺ εἶχαν κάθε δικαίωμα νὰ μιλήσουν, δὲν ἄνοιγαν καθόλου τὸ στόμα τους. Σώπαιναν, κρατοῦσαν χαμηλωμένα τὰ μάτια, καὶ ἔδιναν τὴν ἐντύπωση ὅτι κοιμοῦνται. Κι' ὅμως εἶχαν τὸ λόγο τους. 'Επερίμεναν τὴν κατάλληλη στιγμὴ γιὰ νὰ ἐπιτεθοῦν.

Καὶ γιὰ νὰ ἐπιτύχουν καλύτερα τὸ σκοπό τους, δὲν ἦταν συγκεντρωμένοι κοντὰ-κοντά, ἀλλὰ ἦσαν διεσκορπισμένοι, γιὰ νὰ μὴν φαίνωνται ὅτι σχηματίζουν μιὰ ὁμάδα, κι' ἔτσι νὰ μποροῦν νὰ προχωροῦν μὲ σειρὰ ἕνας-ἕνας καὶ νὰ συγκεντρώνουν καλύτερα τὶς βολές τους.

(Συνεχίζεται)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν: α) ἀπενεμήθη ἔπαινος καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς κάτωθι ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους: 1) Ὑπαρχ/κα Λυμπερόπουλον Γεώργιον, 2) Ἀστ/κα Καραμπάγιαν Ἰωάννην, 3) Ἀρχ/κα Καλογερόπουλον Γεώργιον, 4) Ἀστ/κα Ζέππον Δημήτριον, 5) Ἀστ/κα Φωτόπουλον Νικόλαον, 6) Ἀστ/κα Ἀθανασούλιαν Δημ., διότι οἱ μὲν δύο πρῶτοι διατεταγμένοι εἰς νυκτερινὴν περιπολίαν καὶ ἐκτελοῦντες τὴν ὑπηρεσίαν των μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου καὶ προθυμίας ἐπέτυχον τὴν σύλληψιν ἀτόμων ὑπόπτως περιφερομένων, ἐκ δὲ τῆς εὐστόχου ἐνεργείας τοῦ Ὑπαρχιφύλακος νὰ κρατήσῃ τούτους πρὸς ἐξέτασιν, ἐπετεύχθη ἡ σύλληψις ἁπάντων τῶν μελῶν τῆς σπείρας κλοπῆς αὐτοκινήτων, οἱ δὲ λοιποὶ ἐργασθέντες μετὰ ζήλου καὶ πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας, συνέτειναν τὰ μέγιστα εἰς τὴν σύλληψιν καὶ τῶν ὑπολοίπων δραστῶν, ὡς καὶ εἰς τὴν ἀνεύρεσιν καὶ κατάσχεσιν τῶν κλαπέντων ἀντικειμένων καὶ πυροβόλων ὅπλων.

β) Ἀπενεμήθη ἔπαινος καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν Ὑπαστυνόμον Α' κ. Καραθανάσην Χρῆστον, διότι οὗτος χειρισθεὶς ἐπιδεξίως τὴν ὅλην ἀνάκρισιν, ἐπέτυχεν ἐντὸς βραχυτάτου χρονικοῦ διαστήματος τὴν ἐξιχνίασιν τῶν ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς σπείρας διαπραχθεισῶν κλοπῶν καὶ τὴν κατάσχεσιν τῶν κλοπιμαίων.

γ) Ἀπενεμήθη ἔπαινος εἰς τούς: 1) Ἀστυνόμον Β' κ. Κωστόπουλον Πέτρον, 2) Ἀρχ/κα Δολιανίτην Παναγιώτ. καὶ ἀστ/κας: Οἰκονόμου Δημ., Μελανίτην Νικόλ., Βουρνᾶν Ἰωάννην, Σέγκον Δημήτριον, Ἀνδριανόπουλον Παναγ., Τετραδάκον Κων/νον, Κουκουλάκην Γεώργιον καὶ Σταθογιαννόπουλον Νικόλαον, διότι ὁ μὲν πρῶτος ὡς Διοικητὴς τοῦ Ε' Παρ/τος Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν, κατηύθυνε μεθοδικῶς καὶ ἐπιδεξίως τοὺς ὑπ' αὐτὸν ὑπαλλήλους, συντελέσας οὕτω εἰς τὴν ἐπιτυχῆ ἔκβασιν τῆς ὑποθέσεως, οἱ δὲ λοιποὶ ἐργασθέντες μετὰ ζήλου, συνέτειναν εἰς τὴν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν τῶν μελῶν τῆς σπείρας καὶ εἰς τὴν κατάσχεσιν τῶν κλοπιμαίων.

*
* *

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

—Συνεχίζοντας τὶς ἐπιτυχίες της ἡ ραδιοφωνικὴ ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, παρουσιάζει κάθε βδομάδα ἐκλεκτὰ μουσικολογοτεχνικὰ καὶ διδακτικὰ προγράμματα ἀπαράμιλλης ὁμορφιᾶς, γιὰ τὰ ὁποῖα ἡ κριτικὴ τοῦ κοινοῦ εἶναι ἐνθουσιώδης.

Δύο ἀκόμα πλούσια καὶ πανέμορφα προγράμματα πρόσθεσε στὸ ἐνεργητικό της ἡ ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, στὸ δεκαπενθήμερο ποὺ πέρασε.

*

—Στὸ πρόγραμμα τῆς 10-7-57 μετεδόθη πλούσιο καὶ ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρον ἀστυνομικὸ ρεπορτὰζ ἀπὸ τὴν καθημερινὴ ζωή, μὲ εἰδήσεις γενικωτέρου κοινωνικοῦ ἐνδιαφέροντος, ἀνάμεσα στὶς ὁποῖες μετεδίδοντο καθοδηγητικὲς ὑποδείξεις πρὸς τὸ κοινόν. Στὴν ἐκπομπὴ αὐτή, ποὺ ἄνοιξε καὶ ἔκλεισε μὲ ἀπαλοὺς ρυθμοὺς καὶ στὴν ὁποίαν ἔλαβαν μέρος οἱ ἀριστεῖς Ἕλληνες καλλιτέχναι τοῦ τραγουδιοῦ σὲ διάφορα ἐλαφρά, δημοτικὰ καὶ λαϊκὰ τραγούδια, ἔλαβε ἐπίσης μέρος ὁ δημοφιλὴς πρωταγωνιστὴς τοῦ Θεάτρου Κώστας Χατζηχρῆστος, σ' ἕνα σπαρταριστὸ ρόλο.

*

—Στὸ πρόγραμμα τῆς 17-7-57, ποὺ ἄνοιξε μὲ σκίτσα ἀπ' τὴ φύση καὶ τὴ χριστιανικὴ ζωή, μετεδόθησαν στιγμιότυπα τῆς ἱδρύσεως καὶ τῆς δράσεως τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, στὴν Πάτρα καὶ τὴν Κέρκυρα. Μετεδόθησαν ἐπίσης παληά, μοντέρνα, δημοτικὰ καὶ ξένα Ἑλληνικὰ τραγούδια, καὶ χρησιμώτατες ὑποδείξεις πρὸς τὸ κοινόν.